XXII. évfolyam 16. szám Ára: 1 forint 1966. április 21

Ludas Matyi

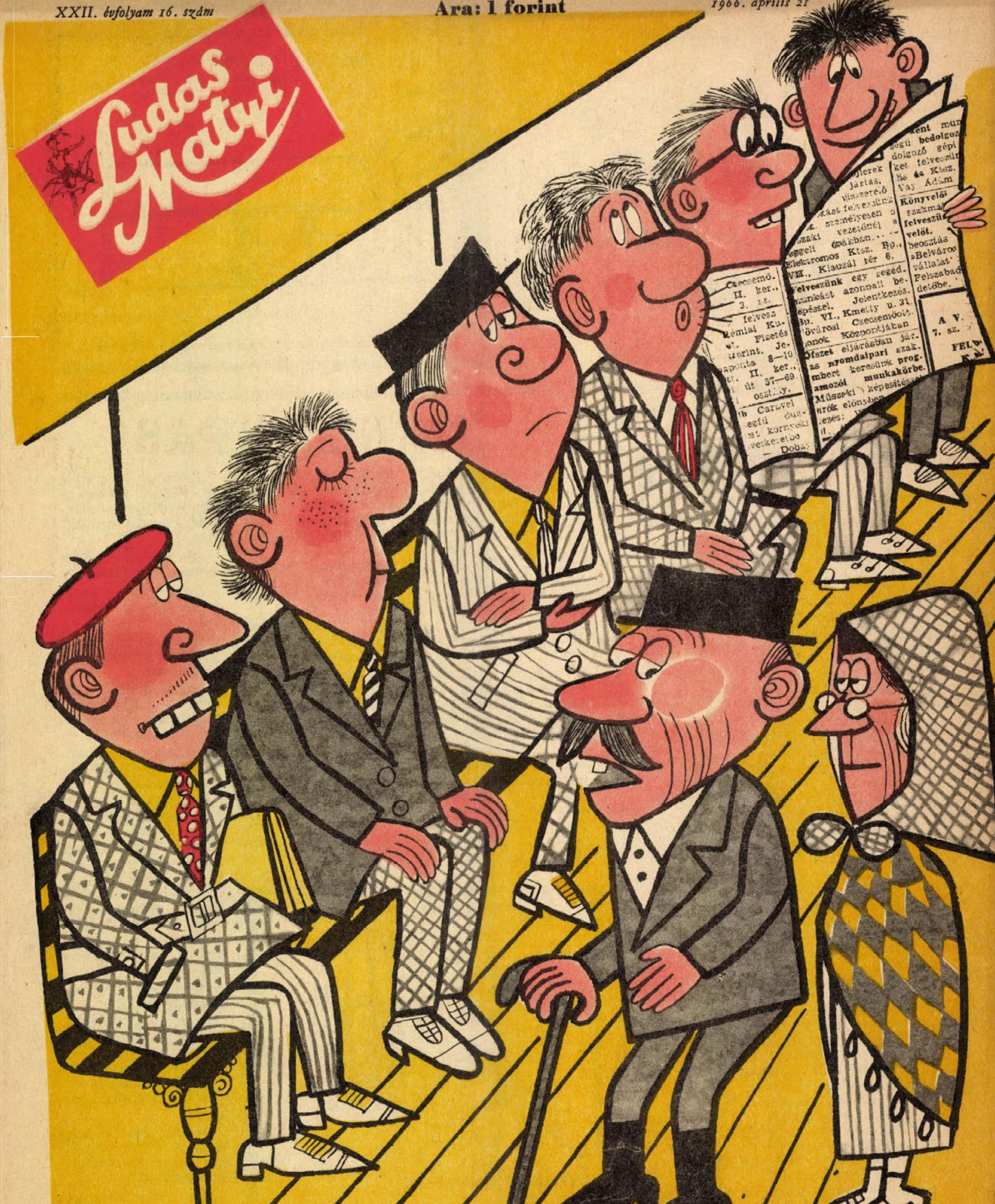
Csecsemő. II. ker., 3. sz.
felvesz kémiai Ku. Fizetés szerint. Je. naponta 8—10 II. ker., út 57—69. osztály.
Caravel egfű dug. környéki vetkezetbe — Dobay
Járatos, visszaterelő munkást felveszünk személyesen a vezetőnél műszaki osztályban... reggeli Elektromos Ktsz. Bp., VIII., Klauzál tér 6.
Felveszünk egy segéd. munkást azonnali belépéssel. Jelentkezés. Bp. VI., Kmetty u. 31. Fővárosi Csecsemőotthonok Központjában
Ofszet eljárásban jártas nyomdaipari szak. embert keresünk programozói munkakörbe. Műszaki képesítéssel rendelkezők előnyben. kezés:
ként mun segű bedolgozó dolgozó gépi ket felveszünk és Ktsz. Vay Ádám
Könyvelői szakmai felveszünk velőt. beosztás »Belváros vállalat« Felszabadulás detőbe.
A V. 7. sz.
FEL

Fülöp György rajza

— A téeszben bezzeg átadják a helyüket a fiatalok az öregeknek!...

Válóper után

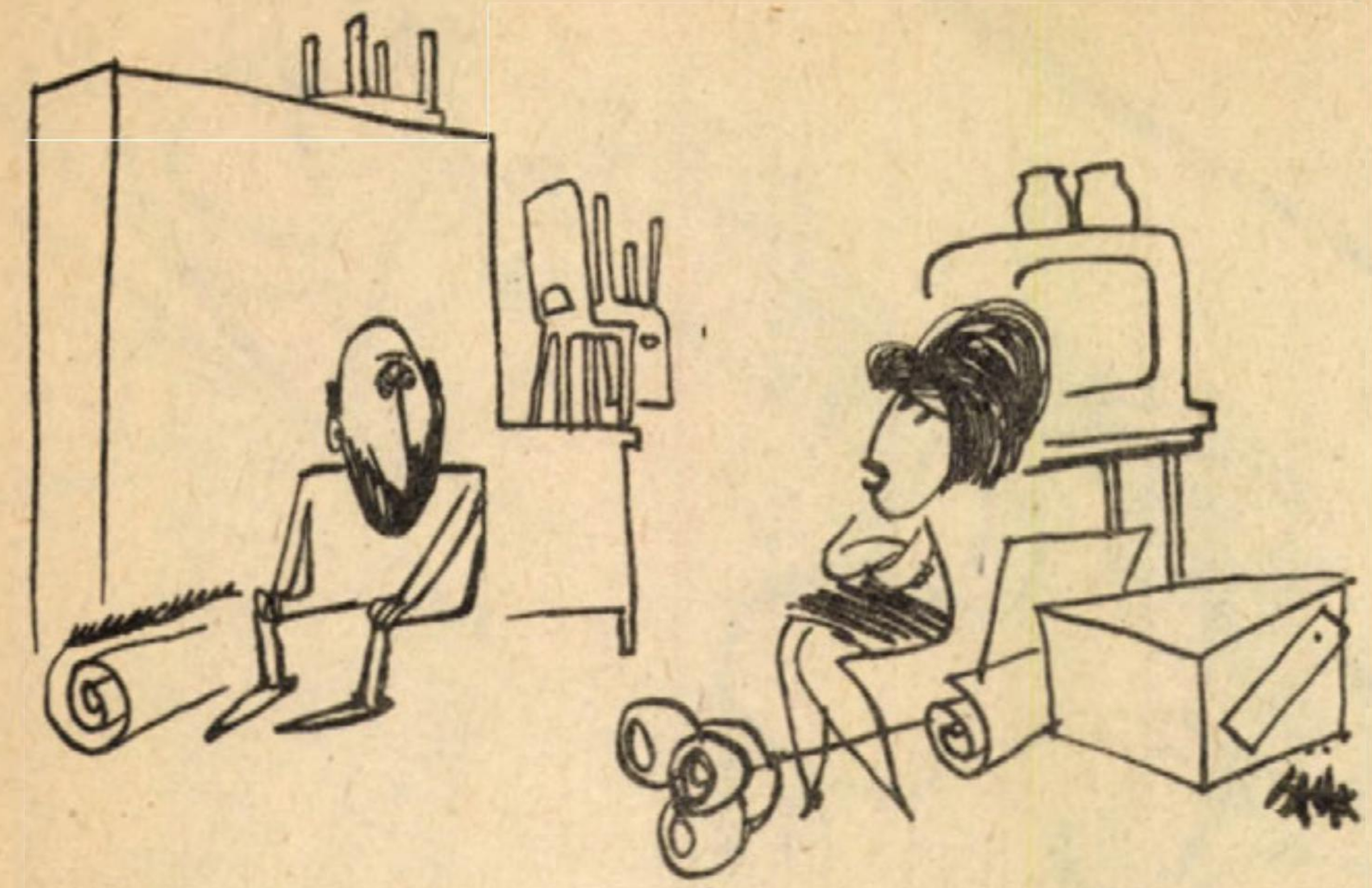

– Két fotelt adok egy zsúrasztalért . . .

Nem jó favoritnak lenni

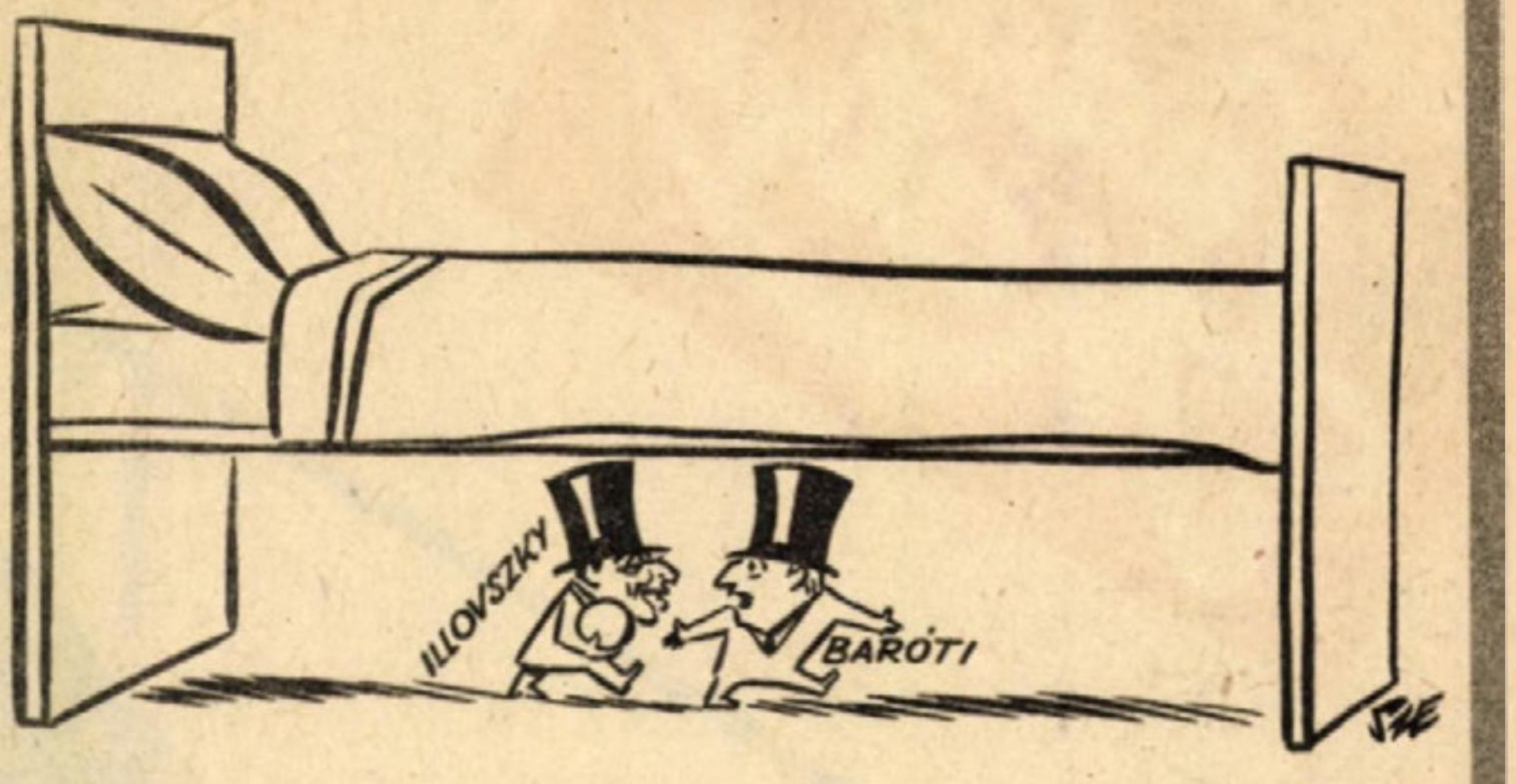

– Annyit már elértünk, hogy a siker nem száll a fiúk fejébe!

Mit hagyjunk ki még?

Mennyi mindent fedezett föl
ez a furcsa század!
Elnevezték a „dróttalan
távíró" korának.
Mert hát Marconi, a szikrák
halhatatlan atyja,
oly távírót csinált, melyből
a drótot kihagyta.
Aztán mások máshonnan is
kihagyták a drótot:
a rádió összekötő
drótok nélkül szólott.
Majd a tévé is követte
e gyönyörű példát:
sok nézője sok rossz műsort
drótok nélkül élt át.
Sőt dolgoztak a tudósok
tovább, mint a hangyák
és pár repülőről még az
embert is kihagyták.
Nézzük csak meg, hogy mi nélkül
éldegélünk már most:
kalauznélküli kocsik
járják ma a várost.
Itt eladók nélkül várják
boltok a vevőket,
(csupán csak még a pénztáros
kéri a pénzt tőled).
Persze, aztán kitaláltak
többet is, mint illett:
érdekesség nélkül adnak
ma igen sok filmet.
A cselekménytelen regény
korunk nagy vívmánya
(igaz, hogy ez nyugatról jött
s mi megyünk utána).
„Nélkül, nélkül" – mondogatjuk
mi munkára készen
miközben a fejünk törjük
egy nagy építésen!
S minthogy komoly itt a súlya
minden egyes szónak,
megmondom, hogy mit javaslok
még kihagyhatónak:
Nos, higyjük el, jobban tudnánk
ebben is haladni,
ha az emberből evégett
néhány káros csekélységet,
kapzsiságot, irigységet
ki lehetne hagyni!

Lovászy Márton

SZÍNPOMPÁS

Nyelvünk nemcsak új kifejezésekkel gazdagodik, hanem átfogó, összefoglaló gyűjtőfogalmakkal is, egyetemes jelzőkkel, amelyek segítségével minden fáradság nélkül kifejezhetjük a legárnyaltabb jelenségeket is. Ilyen szó például a „színpompás".

Amikor újságcikkekben, rádióban, tévében egyre-másra látjuk és halljuk, hogy így színpompás, úgy színpompás, amúgy színpompás, önkéntelenül is beleillesztjük szókincsünkbe ezt a mindenre alkalmazható jelzőt, s már egy cseppet sem csodálkozunk az ilyen lényegbemarkoló újságcímeken:

Színpompás államcsíny Dél-Amerikában.

Színpompás határozatokat hoztak a Gumisarok ktsz közgyűlésén.

Új színpompás gyógyszerek kerülnek forgalomba.

Színpompás galeri a bíróság előtt.

Színpompás közlekedési baleset az Üllői úton.

Színpompás idő várható.

Színpompás túljelentkezés az egyetemeken.

Színpompás jelentés a piaci árakról.

Könnyen végzetessé válható színpompás erdőtűz keletkezett a budai hegyekben.

Színpompás családi dráma Zuglóban.

Színpompás fagykárok Heves megyében.

Színpompás csempészeket tettek ártalmatlanná.

Befejeződött a Magyar Tudományos Akadémia színpompás szimpozionja.

Színpompás pocokgócok alakultak ki a szántóföldeken.

Mindez azonban nem ad teljes képet. Maga a nép is futótűzként vette szájára a szép szót, amint azt bárki tapasztalhatja, aki nem penészedik otthon dohos odújában, hanem kimegy az életbe és egyre-másra hallja az efféle kiszólásokat:

— Kérek egy színpompás átszállót!

— Kovács kartárs, magának a munkához való viszonya nem elég színpompás!

— Ilyen színpompás fröccsöt még nem ittam!

— Mit szól hozzá, milyen színpompás vereséget szenvedett a válogatott?

Ha az olvasónak már elege van a sok színből és pompából, teljesen megértem. Ez a színpompás stílus hátránya.

Feleki László

Közvetítették a tárgyalást

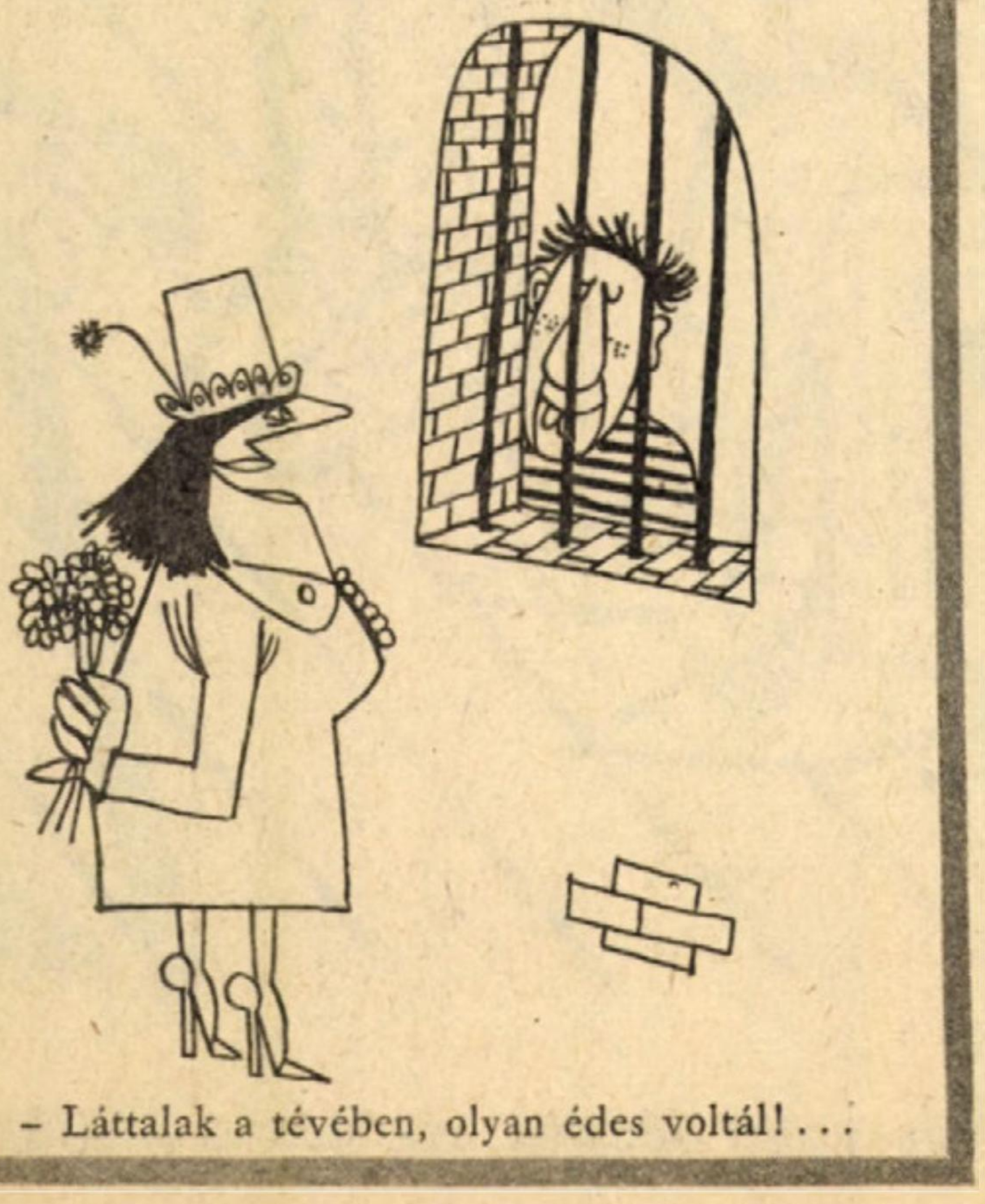

– Láttalak a tévében, olyan édes voltál! . . .

KÉT VERSIKE

GŐG

A szomszédom új Mercedes
kocsijához gratulálok,
Én viszont új cipőt vettem,
mostanában azzal járok . . .

ÉRDEKHÁZASSÁG

Húszéves a leány,
hatvan múlt a férfi,
kedves kis házaspár,
olyan furcsa nézni.

Barátom megsúgta,
mostanság ez divat,
érdekházasság ez,
az örökség miatt.

Nem értem a férfit,
töprengtem el bután,
vajh mit örökölhet
egy húszéves után . . .?

(g—os)

Gondok a Fehér Házban

Vasvári Anna rajza

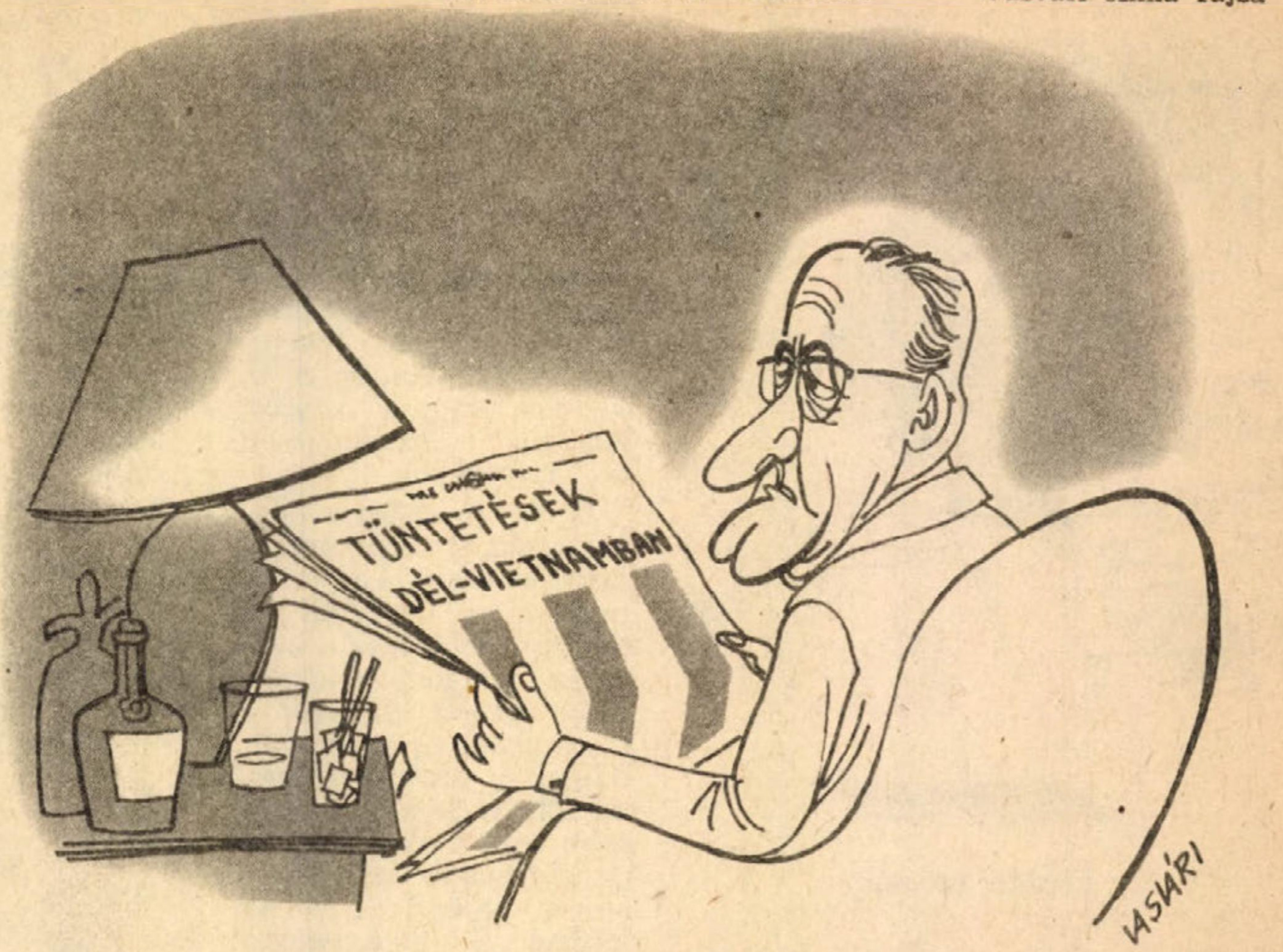

– Milyen kicsi a világ! Már ott is ellenünk tüntetnek!

A FEIERTAG LÁNYOK

Nem tudom, hányan vannak a Feiertag lányok. Hárman? Négyen? Öten? Nem tudom. Még nem tudtam megszámolni őket . . . Várjunk csak! Van a Bözsi, a Gizi, a Mici, az három, negyedik a Maca, ötödik a . . .

Nagyon hasonlítanak egymásra . . . Mindegyik olyan, mint egy görög istennő. Az apjuk, az öreg Feiertag is valószínűleg olyan lehet, mint egy görög isten, vagy legalábbis olyan lehetett, amikor még fiatal volt. S a mama, Feiertag néni? Egészen biztos vagyok benne, hogy Feiertag néni is gyönyörű lány volt annak idején, talán még most is az . . . Akinek ilyen szép lányai vannak!

A Feiertag lányok régi ismerőseim, de egyik lányhoz sincs semmi közöm, bizonyisten . . . Rendszerint napilapok hasábjain találkozunk különböző ünnepnapokon, vagy ilyen-olyan Napokon . . . Még mielőtt kinyitnám az újságot, tudom, hogy valamelyik Feiertag lány benne lesz . . . Vagy a Bözsi, vagy a Gizi, vagy a Mici, esetleg a Maca . . .

A Feiertag Bözsi csak a profilját, azt a gyönyörű gőgös görög arcélét mutatja meg az olvasóknak, de azért fél szemmel kíváncsian kisandít rájuk. A Gizi is csak a profilját mutatja, de ráadásul még egy szimbólumot, illetve egy galambot, galambocskát tart a kezében. Minden ünnepnapon viszontlátom őt, a kis Gizit, és mindig van neki egy galambja, amely pihegve ül a tenyerén. A harmadik Feiertag lány egy olajágat vagy pálmaágat szokott tartani a kis kezében, a negyedik pedig egy virágszálat, az ötödik . . .

Hogy milyen az alakjuk, milyen a lábuk? Sajnos, nem tudom, a grafikusok mindig csak deréktól felfelé ábrázolják őket, de a nyakukról, kisportolt vállukról ítélve, nem lehetnek valami girhesek, és milyen méltósággal tudnak a semmibe nézni, milyen fenséges nyugalommal tartják a kezükben a galambot vagy a virágot . . .

Lehet, hogy nem is Feiertagnak hívják őket, de én ezt a nevet adtam nekik, mert Feiertag, az németül ünnepnap, és én mindig csak ünnepnapokon találkozom velük a lapokban, vagy néha-néha a plakátokon.

Ne mondják meg a feleségemnek, de én a Feiertag lányokkal már olyan jó viszonyban vagyok, hogy a becenevükön hívom őket . . . De azért esküszöm, semmi sincs köztünk, én csak nézem őket, ha megjelennek valamelyik újságban. Tisztes távolból fixírozom őket, legeltetem a szememet, aztán azt mondom: kezitcsókolom, Böbike, vagy azt, hogy viszlát, Güzüke, a legközelebbi ünnepnapon, és tovább lapozok.

Hogy miért találkozom velük mindig? Hát mit csináljak, ha minden grafikus a Feiertag lányokat rajzolja minden ünnepen és Napon és mindig ugyanúgy?

Legutoljára a Költészet Napjára készült plakáton találkoztam az egyik Feiertag lánnyal. A profilját mutatta, mint rendesen, s a bal kezében egy kinyitott verseskönyvet tartott, de úgy, hogy abból egy sort sem tud elolvasni, hacsak nincs egy szeme a bal orcáján vagy a füle helyén.

Azt hiszem, az Olga volt, a Feiertag Olga. De lehet, hogy a Janka. Mindenesetre Feiertag lány volt. Ebben biztos vagyok. Már messziről megismerem őket.

Mikes György

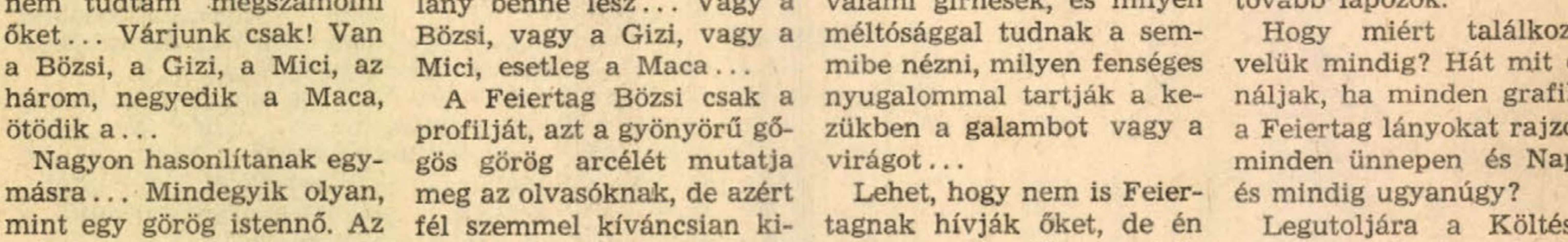

Szellemi munka

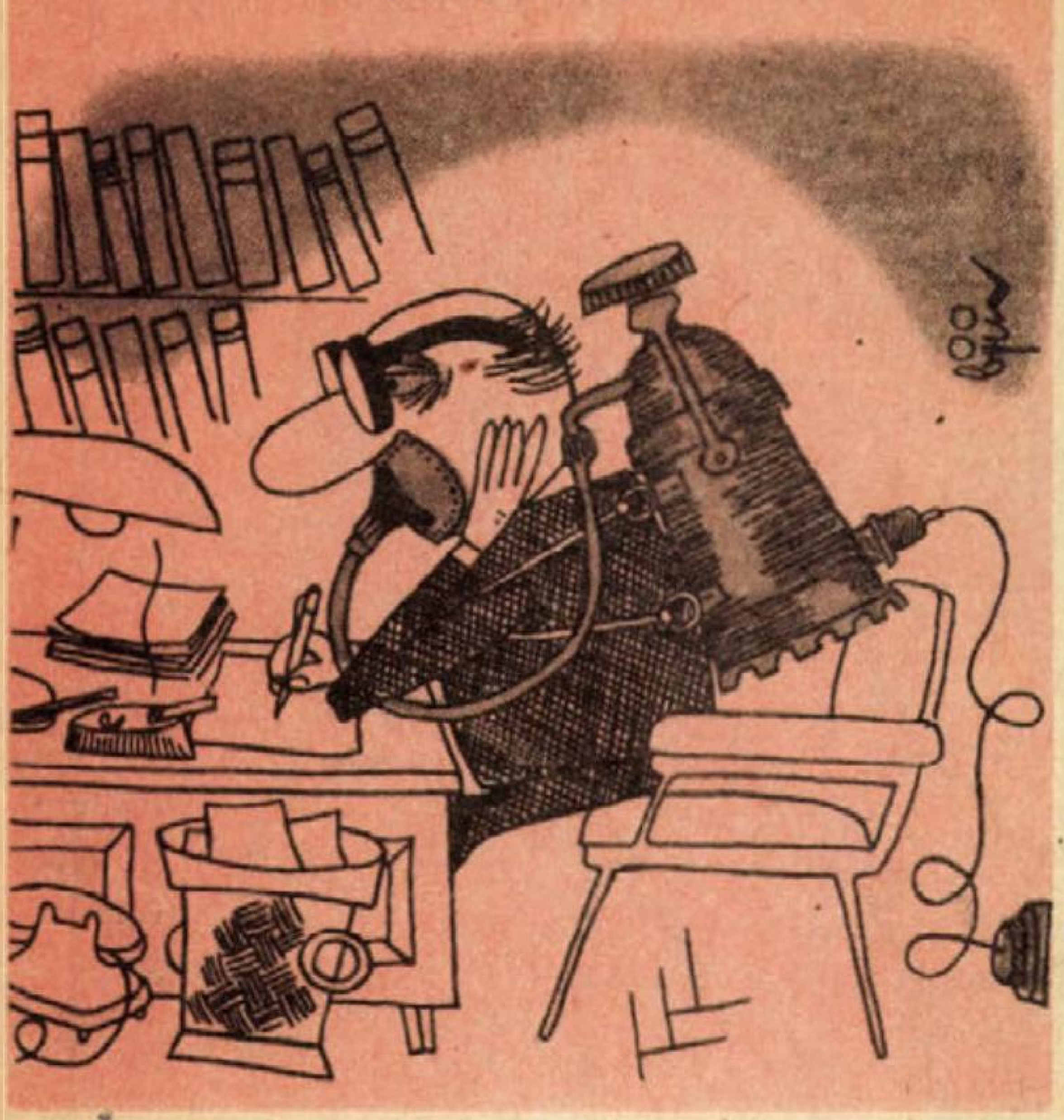

Családi örömök

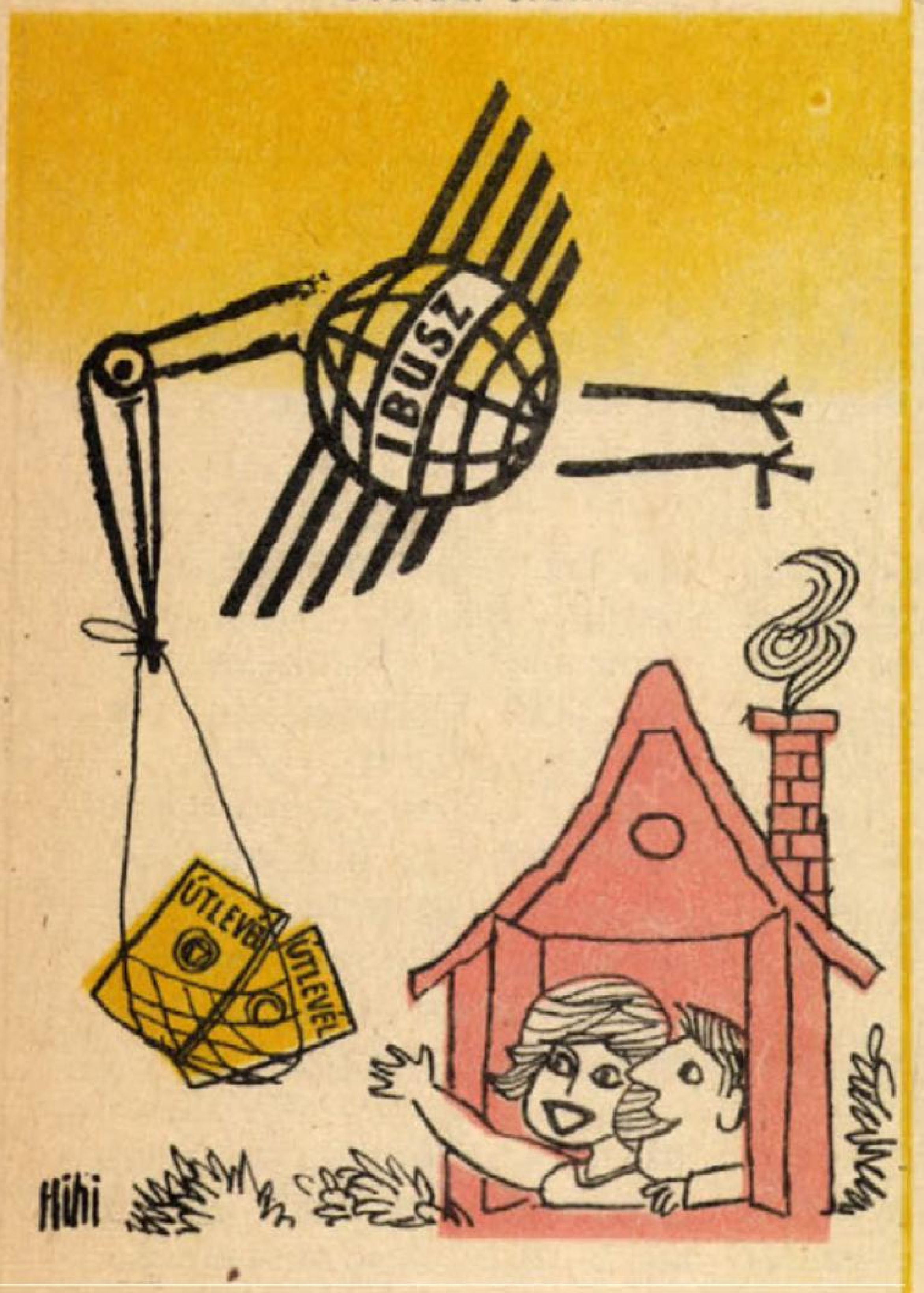

EGY BÜROKRATA VALLOMÁSA §

(MONOLÓG)

Volna egy kitűnő újításom. Nagyon egyszerű, mentes minden bonyolultságtól. Mindössze ki kellene adni a jelszót: bánjunk tisztességesen az ügyfelekkel.

Újításom előnye népgazdasági szempontból felmérhetetlen. Ha ugyanis az ügyféllel jól bánunk, jobb lesz a közérzete, ha jobb a közérzete, jobban dolgozik a munkahelyén, ha jobban dolgozik, többet termel, ha többet termel, magasabb lesz a keresete, és ha magasabb lesz a keresete, jobban él, és ha jobban él, vidámabban él.

Bánjunk tisztességesen az ügyféllel!

Mindenki ügyfél valahol, újításom tehát az összes dolgozókat érinti, és kihatásában kétségtelenül a népgazdaság érdekeit szolgálja.

Az ügyfélnek éreznie kell, hogy a hivatal van érte, és nem ő van a hivatalért.

Mikor érzi ezt az ügyfél?

Ha megbecsüljük. Ha nem hagyjuk, hogy egyetlen aláírásért hússzor szaladgáljon hozzánk a hivatalba. Ha például már az első látogatásánál megkapná az aktára az aláírást, akkor lezárhatjuk az ügyét. Ez lenne az ideális megoldás. Egy ügyfél, egy akta, egy aláírás! Sajnos ez nem valósítható meg. Ha az ügyfél ugyanis csak egyszer jönne el hozzánk a hivatalba, akkor nem tudnánk vele kellemes baráti viszonyt létesíteni, és kapcsolatunk csupán felületes ismeretség maradna. Ha csak egyszer jönne az ügyfél, nem lenne alkalmunk jól bánni vele, nem lenne jó a közérzete, nem dolgozné jobban a munkahelyén, nem termelne többet, nem lenne magasabb a keresete, és nem élne vidámabban.

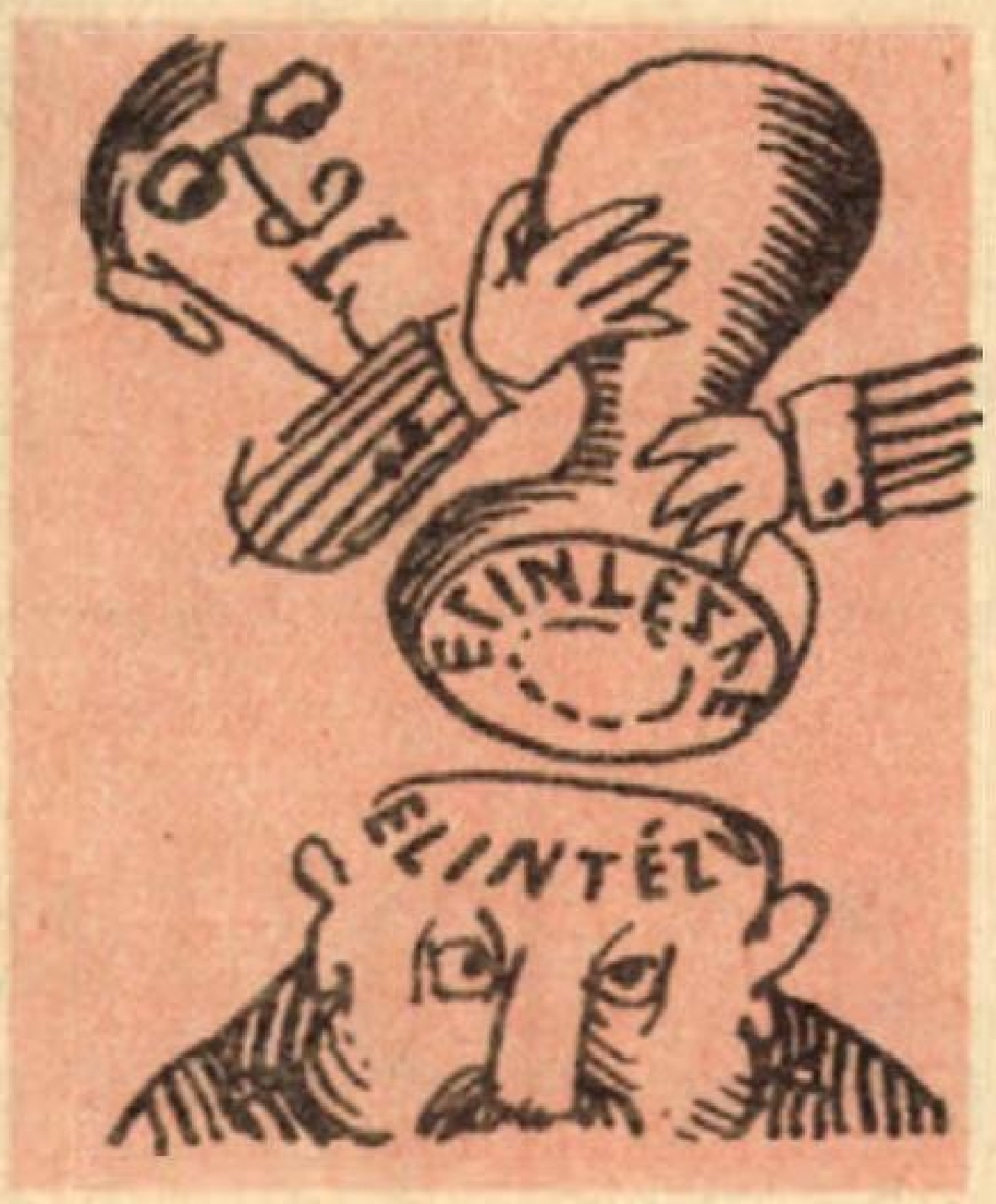

Bánjunk tisztességesen az ügyféllel!

Persze, ha az ügyfélnek csak egyszer kellene hozzánk eljönnie, és az ügyét azonnal elintéznénk, akkor — tudjuk, milyen az ügyfél — semmire sem becsülné a hivatalt, elbízná magát, sőt még azt mondaná, az az egyetlen dolgunk, hogy kizárólag az ő ügyét intézzük, különben pedig lopjuk a napot.

Semmiképpen sem jó tehát, hogy csak egyszer járja meg a hivatalt az ügyfél, de, véleményem szerint, ne járja hússzor sem, hanem, mondjuk, csak tízszer. Legyünk azonban mindig előzékenyek hozzá, hogy jó legyen a közérzete, hogy jobban dolgozzék a munkahelyén, hogy többet termeljen, hogy magasabb legyen a keresete, és vidámabban éljen. Ahhoz azonban, hogy az ügyfélhez előzékenyek és udvariasak legyünk, több időre lenne szükségünk, meg kellene kérdeznünk, hogy van a kedves családja, hogy szolgál a kedves egészsége, és így tovább, s emellett még az ügyét is el kell intéznünk. Namármost: ha az ügyfél nem hússzor szaladgál hozzánk egyetlen aláírásért, hanem csak tízszer, akkor kétségtelenül kétszer annyi időt fordíthatunk a vele való törődésre, viszont nekünk ugyanannyi időnkbe kerülne, mintha hússzor zaklatna bennünket.

De hát akkor minek az egész? Miért ne jöjjön hússzor, mint eddig? Visszavonom az újításomat. Maradjon minden a régiben.

Földes György

Jucika és a leltározás

Pusztai Pál rajza

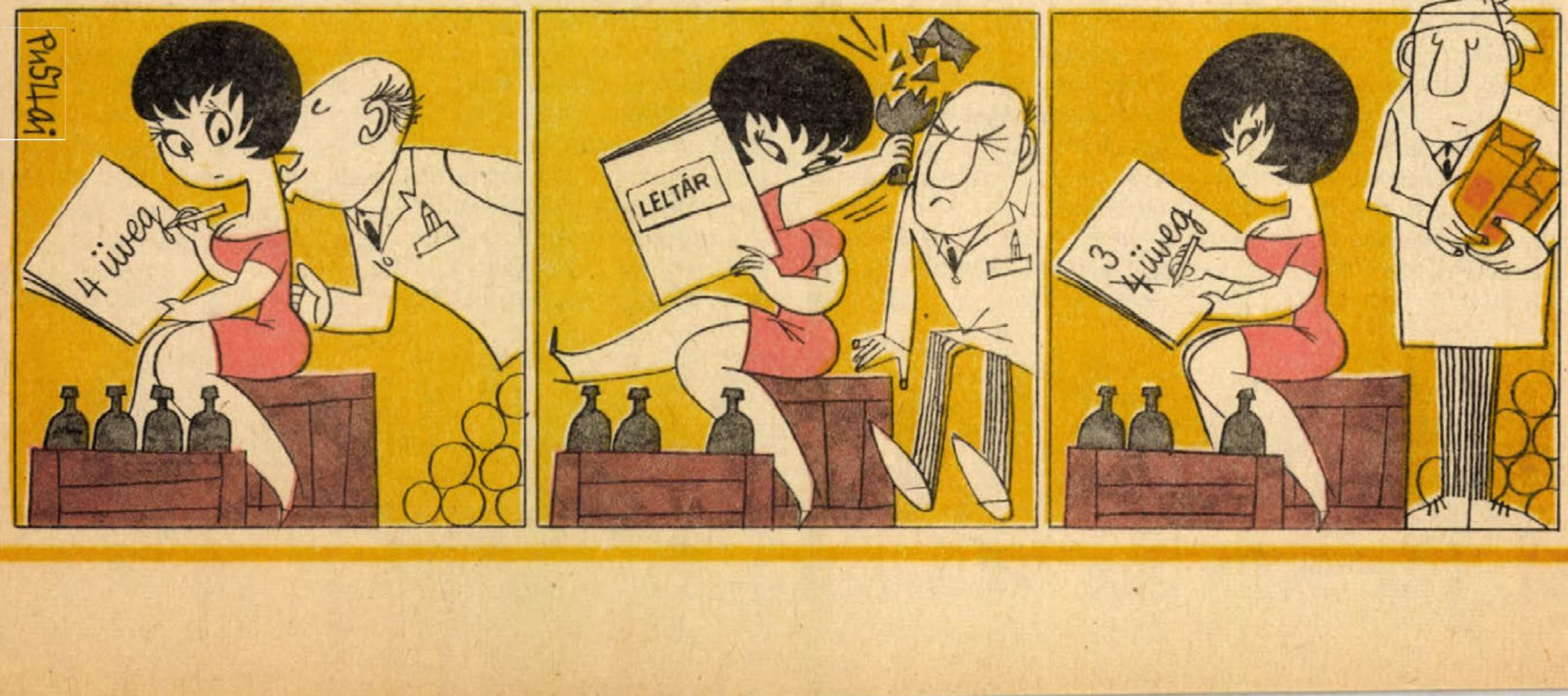

Büszkeség

Vasvári Anna rajza

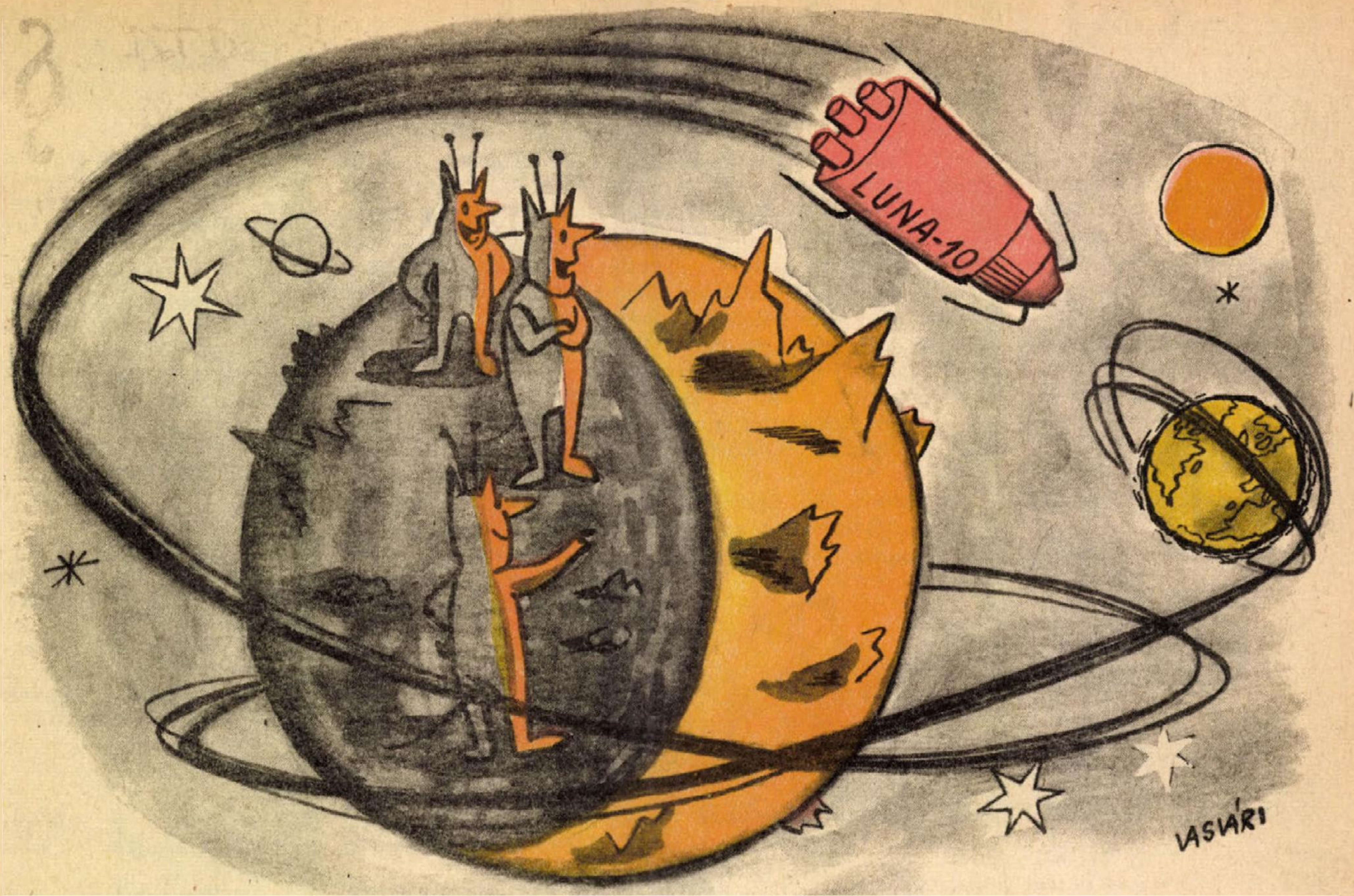

– Már nekünk is van saját Holdunk!

Pesti tudósítónktól

– Ki az abszolút gyámoltalan ember?

– Aki hőmérő nélkül nem tudja, hogy fázik-e vagy melege van.

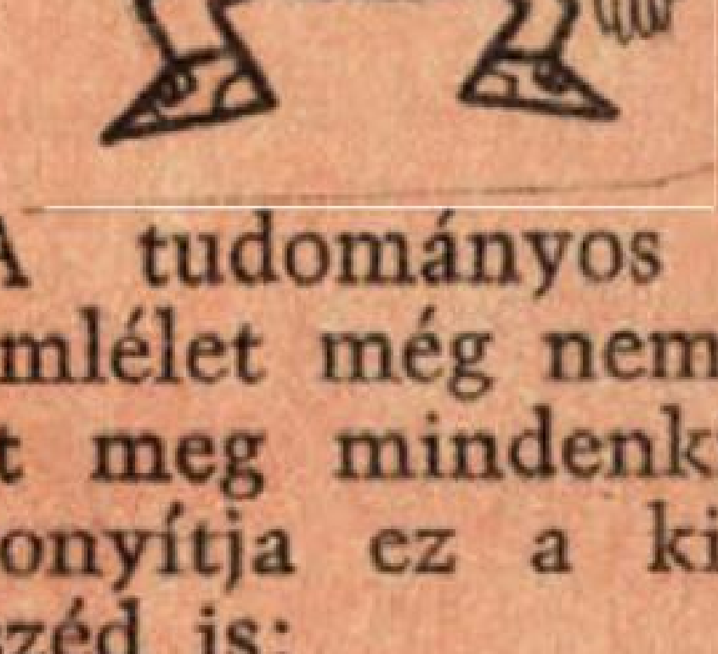

A tudományos világszemlélet még nem hódított meg mindenkit. Ezt bizonyítja ez a kis párbeszéd is:

– Olyan ideges vagyok!

– Mit értesz ezen orvosi szempontból?

– Ugyan ne idegesíts te is!

Élelmiszertudósok szerint „lebukott" a tea, mert kiderült, hogy sokkal több koffein van benne, mint a kávéban, vagyis izgatóbb, egészségtelenebb, ártalmasabb, mint a kávé.

Nyilván nincs messze az idő, amikor felfedezik azt az italt, amelyben a koffein már csak nyomokban fordul el, s innen már csak egy lépés a koffeinmentes kávé, a nikotinmentes cigaretta és az alkoholmentes pálinka. Persze ne álljunk meg félúton, s kísérletezzük ki a méregmentes kokaint és az izomfejlesztő hasist is. Általában az ártalmas élvezeti cikkekből vonjuk ki az ártalmat, az élvezetet és a cikket.

Nekem a természetben vadon előforduló víz is gyanús. Nagyon magas a víztartalma.

f. l.

Készül az idegenforgalomra

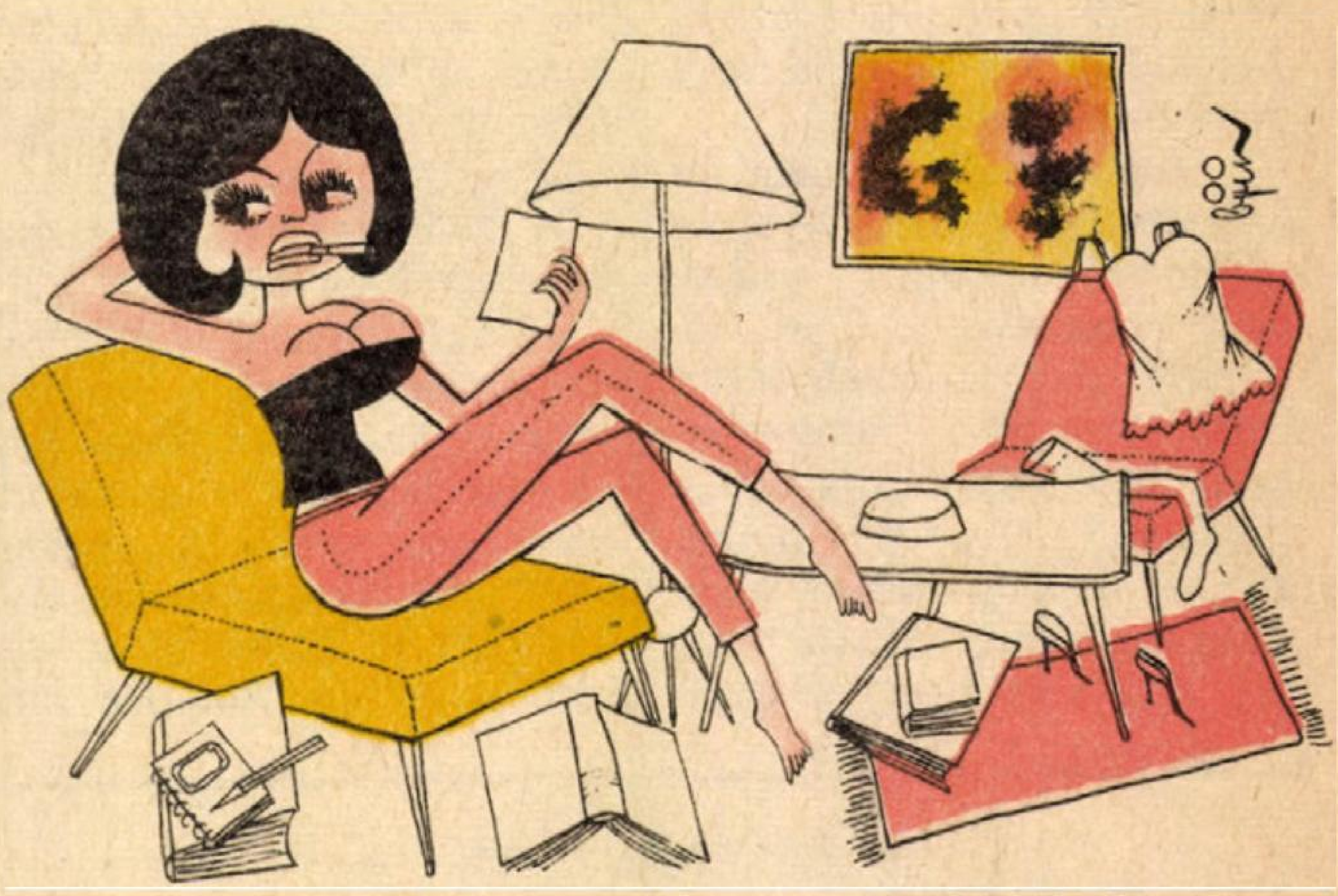

– Dreihundert forint, mein Herr, three hundred Forints, my dear Sir, trois cents Forint, Monsieur . . .

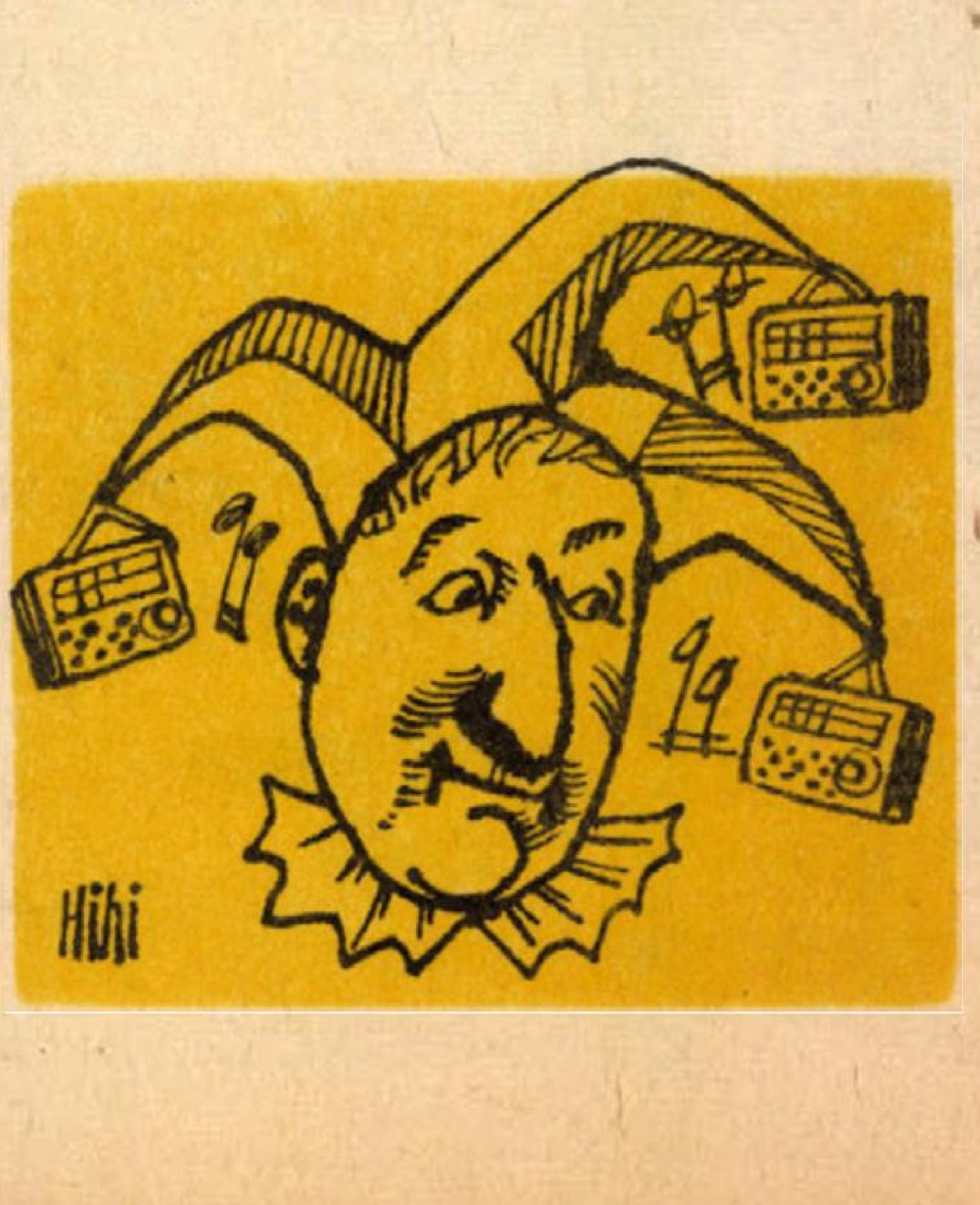

Zenebolond

CALIGULA LOVA

A küldöttség szónoka előlépett.

– Kedves elnök kartárs! Mi a szövetkezet megrökönyödött dolgozóinak képviseletében kérdezzük öntől: miért nevezte ki hozzánk főkönyvelőnek az unokaöccsét, aki annyit sem ért a könyvvitelhez, mint Caligula lova a szenátorsághoz?

A „Mikromeló” kisipari termelőszövetkezet elnöke felállt az íróasztala mögül, és egyszerre nézett farkasszemet a deputáció mindhárom tagjával.

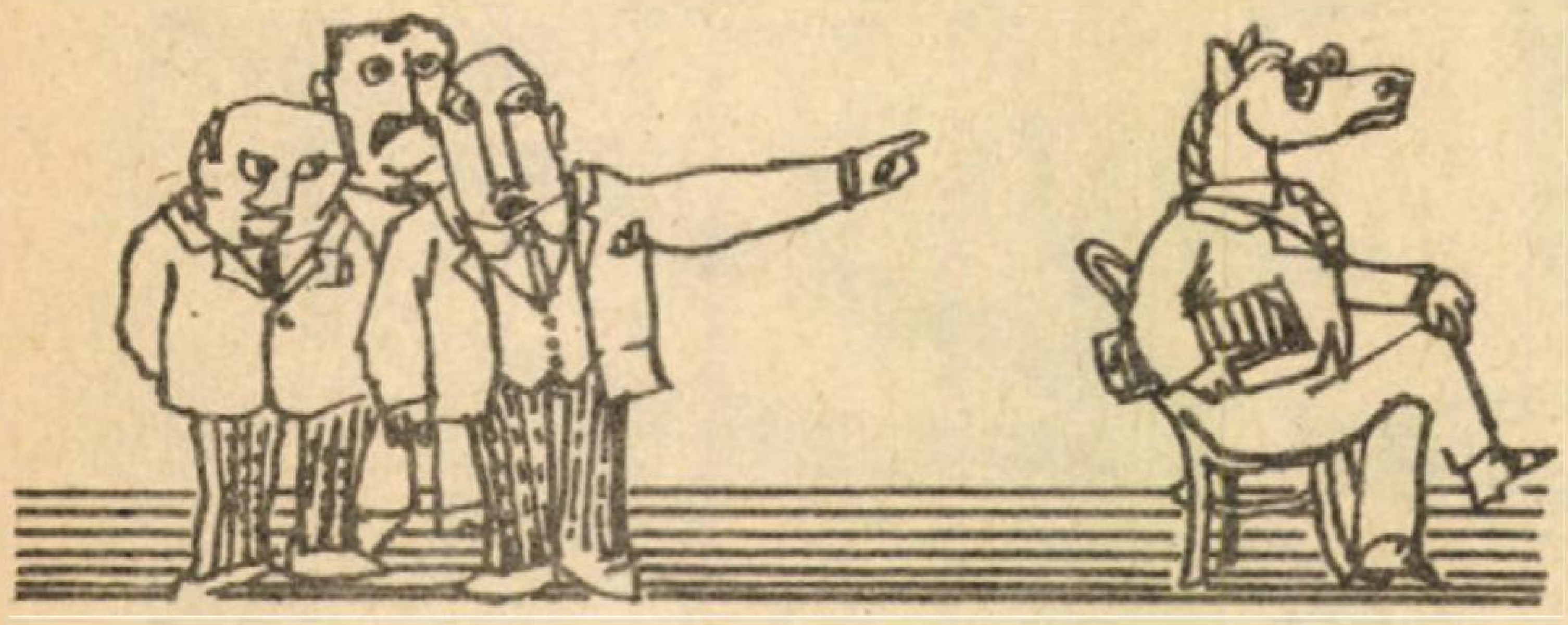

– Álljon meg a menet! – mondta. – Először is Szkafander Győző nem az unokaöcsém, hanem csak a keresztfiam. Másodszor: mire alapozzák, hogy nem ért a könyveléshez? Harmadszor: ki az a Caligula lova, és mi köze neki ehhez az ügyhöz?

A küldöttség szónoka finoman elmosolyodott.

– Tudomásul vesszük a helyreigazítást, miszerint a főkönyvelő kartárs önnek nem unokaöccse, csak keresztfia. Azt az állításunkat, hogy nem ért a könyveléshez, arra alapozzuk, hogy egyáltalán nem ért hozzá. Végezetül pedig közlöm, hogy Caligula római császár volt, aki a keresztlovát, akarom mondani a kedvenc lovát szenátornak nevezte ki.

– Ez érdekes – mondta az elnök elgondolkozva. – Hogy hívták azt a pacit?

– Már elfelejtettem – felelte a küldöttség szónoka. – Fontos ez? Csak példaként említettem. Összehasonlításul. Mondhattam volna, hogy Szkafander kartárs annyit ért a könyveléshez, mint hajdú a harangöntéshez, vagy mint tyúk az ábécéhez. Az értelme ugyanaz.

Az elnök a fejét rázta.

– Mondhatta volna, de nem mondta. Maga a szövetkezet dolgozóinak a nevében Caligula lovát mondta. Azt állította, hogy az új főkönyvelő annyit sem ért a könyvvitelhez, mint Caligula lova a szenátorsághoz. Nem én vetettem fel a lovat, hanem maga. Akkor csak maradjunk ennél a témánál. El tudta látni az a ló a szenátorsággal járó hivatali teendőket?

A küldöttség tagjai zavartan néztek egymásra.

– Kérem – szólalt meg végül a vezérszónok –, biztosra vehető, hogy a szóbanforgó ló képtelen volt a szenátori munkakör ellátására. Csakúgy, mint Szkafander kartárs.

– Igen – helyeselt az elnök –, ez valószínűnek látszik. Sőt, feltehető, hogy a képzettebb rómaiak ezzel már a ló beiktatásakor is tisztában voltak. Mit tettek ellene?

– Tudtommal semmit. Ki mert volna ellenkezni a római birodalom császárával, mégha nyilvánvaló esztelenséget követ is el?! Kivégeztette volna nyomban a vakmerőt!

– Helyben vagyunk! – kopogott ceruzájával az elnök. – Azért ragaszkodtam ehhez a lóhoz, hogy világossá váljék maguk előtt: mennyivel demokratikusabban vezetem én a gondjaimra bízott szövetkezetet, mint Caligula a római birodalmat! Ő egy lovat nevezett ki szenátornak, de olyan légkört teremtett maga körül, hogy senki sem emelhette fel tiltakozó szavát. Én egy embert neveztem ki főkönyvelőnek, és a dolgozók nyíltan kifejezésre juttathatják nemtetszésüket. Nyíltan, bátran, szabadon. Így van?

– Így – bólintott elégedetten a küldöttség.

– Feltételezik rólam, hogy lefejeztetek bárkit is e küldöttség tagjai közül, amiért tolmácsolták a tömegek véleményét?

– Ugyan! – nevetett a küldöttség.

– Hát akkor – mondta az elnök – rendben is volnánk. Nem tartom fel tovább magukat.

– És Szkafander? – kérdezte a küldöttség szónoka. – Vele mi lesz?

– Mi lenne? – nézett rá csodálkozva az elnök. – Marad!

Kürti András

---

hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A professzor a víz jelentőségét méltatja:

— Ha nem volna víz, az ember nem tudna megtanulni úszni. Ez esetben a fuldoklókat sem lehetne a vízbefúlástól megmenteni.

*

A bíró: Ha már az árut ellopta, miért hagyta ott a pénzt?

A vádlott: Ne maceráljon már a bíró úr is ezzel. Eleget hallgatok emiatt a feleségemtől!

*

— Doktor úr, kérem, nagyon szaggat a jobb lábam . . .

— Hja, barátom, ez a kortól van . . .

— Ne tessék már viccelni! A bal lábam ugyanolyan idős, és mégsem szaggat!

*

— Remek ez a kávé, asszonyom!

— Azt meghiszem! A férjem személyesen hozta Brazíliából!

— Csodálatos! És még egészen forró!

Elcsépelt téma

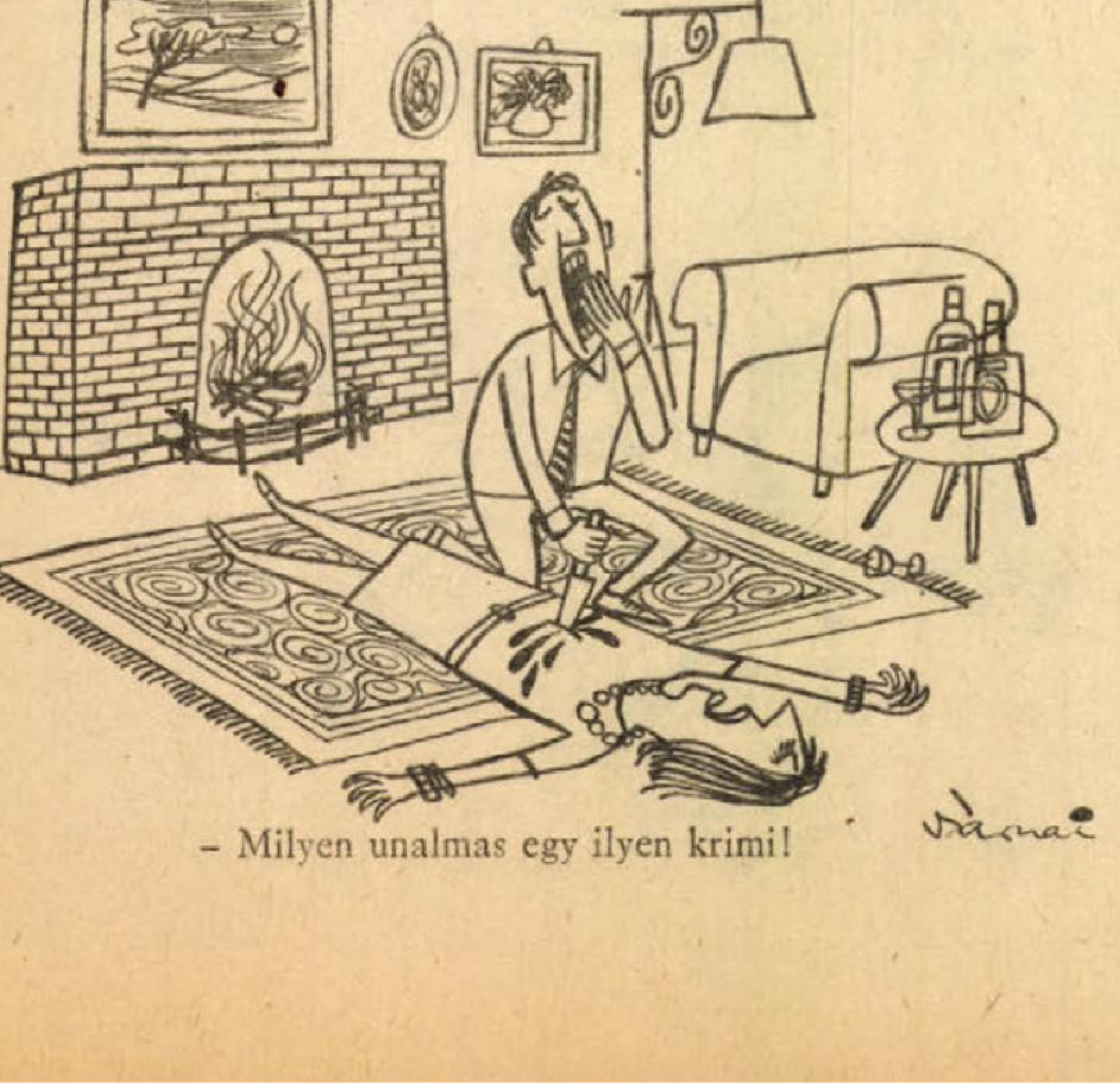

– Milyen unalmas egy ilyen krimi!

Sűrűn költözködő hivatalok részére . . .

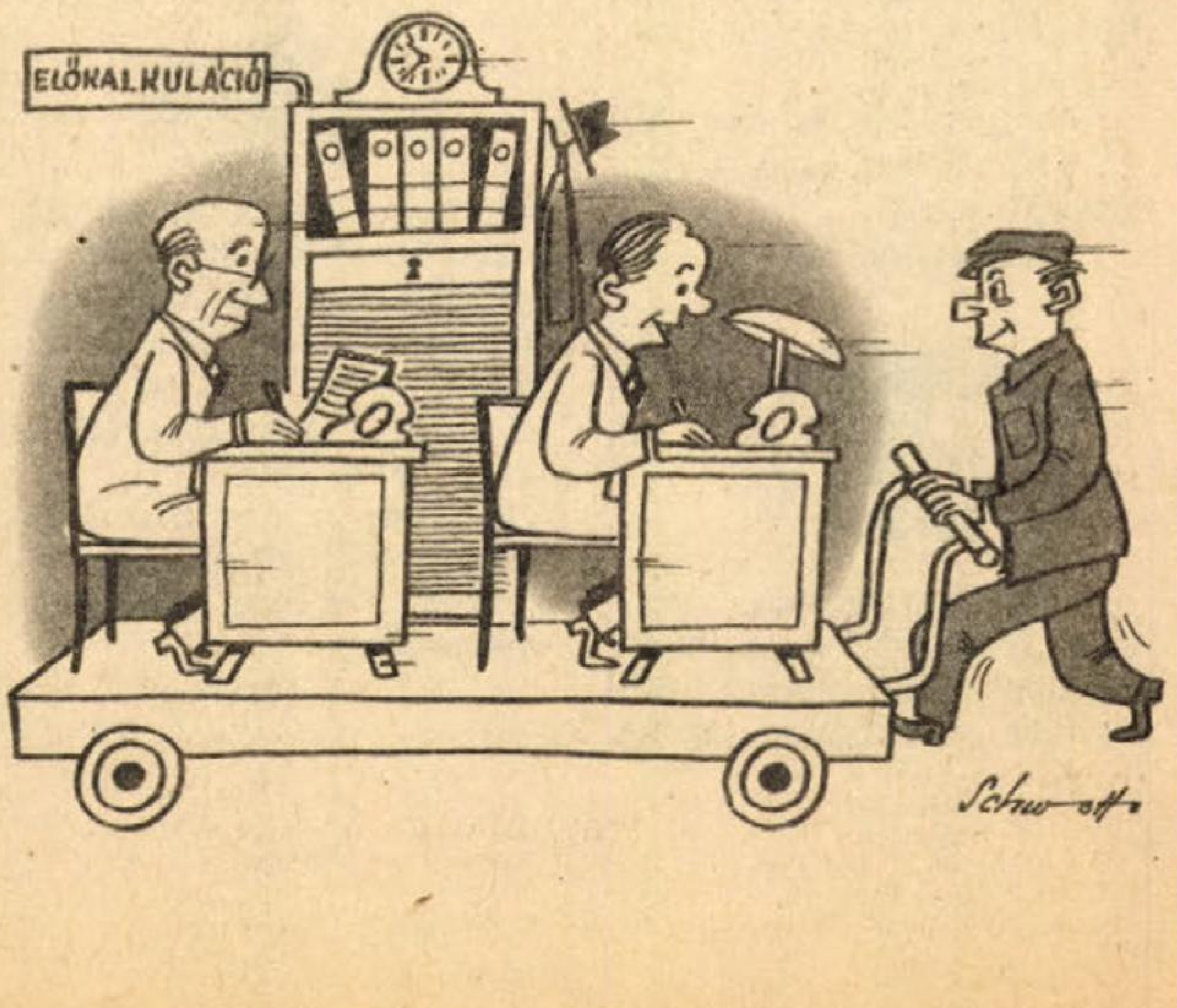

SZILÁNKOK

ÖTLETES EMBER

Brahovácz meséli:

– Egy ismerős fiatalember állított be hozzám. Könyörgött, hogy két óra hosszára adjam kölcsön a lakásomat. „Maga is volt fiatal" – nézett rám esdeklő tekintettel. Képtelen voltam nemet mondani. Ennek másfél éve. Azóta nem tudtam kitenni a lakásból . . .

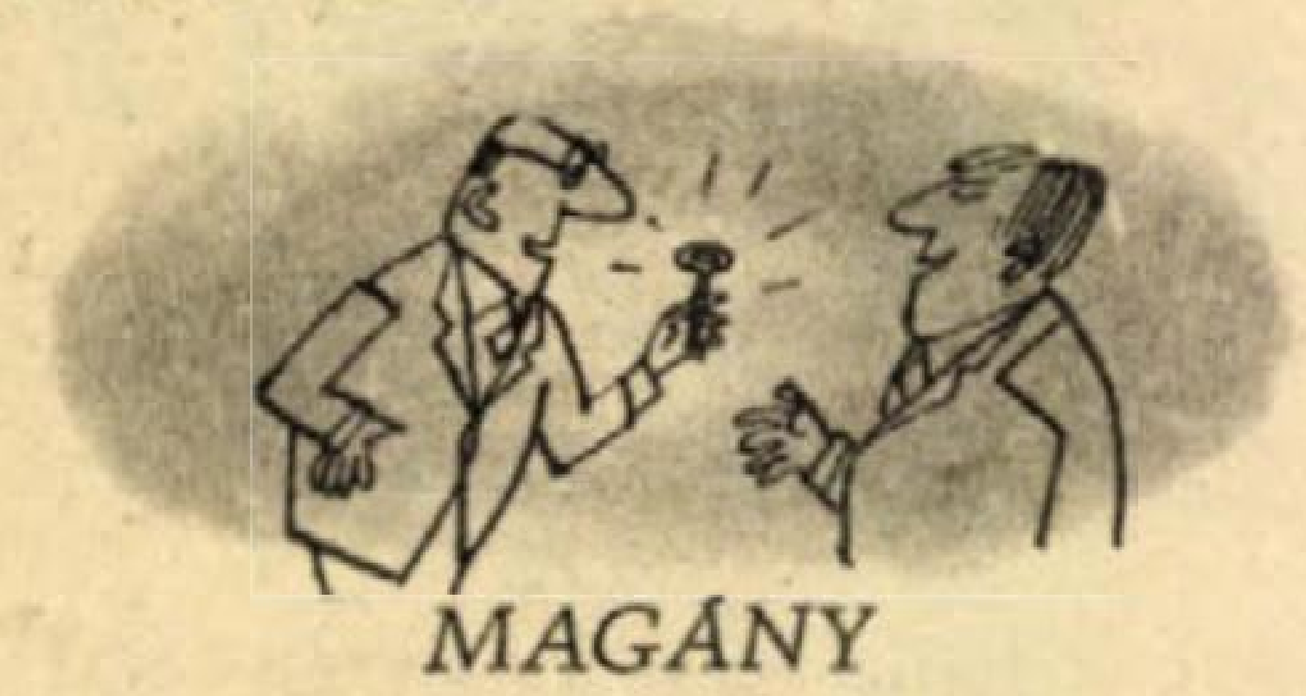

MAGÁNY

Egy szülőtől hallottam:

– Akinek nincsenek gyerekei, az sohasem tudja meg, mit jelent egyedül, magányosan élni.

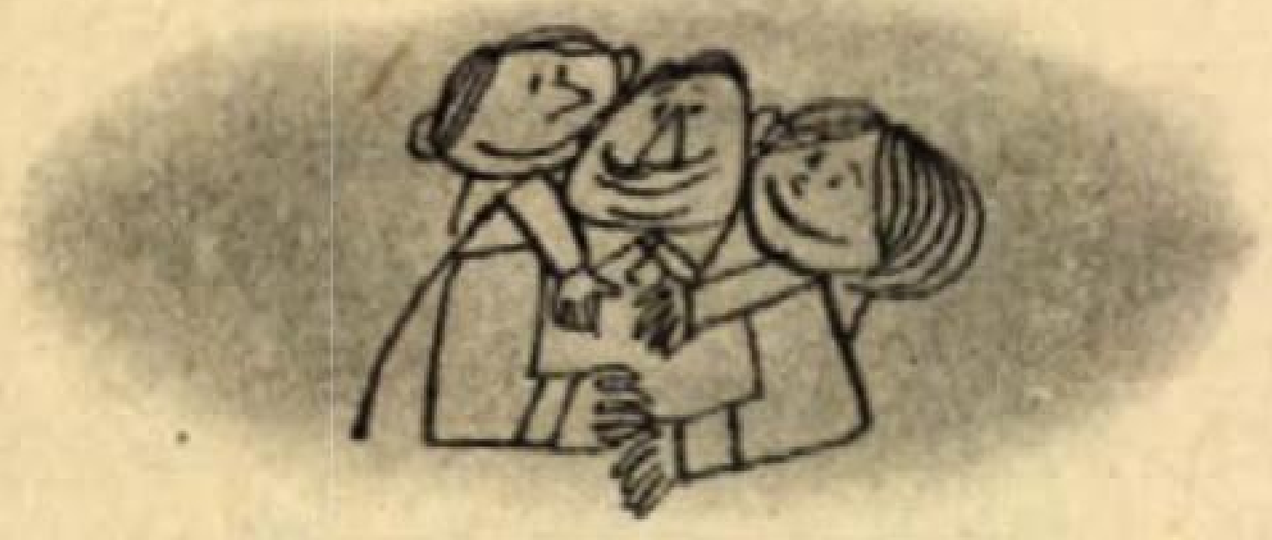

NOTESZ

Nemrég egy zsebnoteszt találtam az utcán. Az elintézendők rovatban a következőket olvastam: India élelmezési helyzetének megjavítása, atomfegyvermentes világ, elmaradt országok támogatása. Az elintézve rovatban ez állt: Dubeknétól elhoztam a vasalt ingeket.

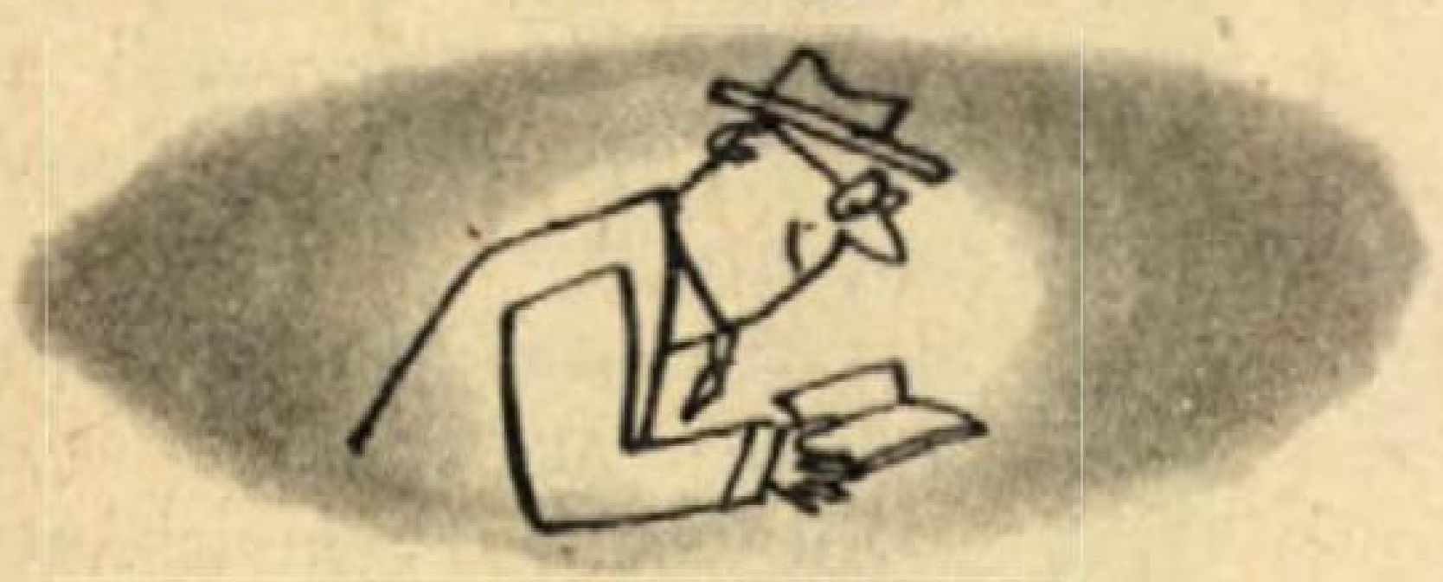

FELTŰNÉS

Szerette volna valamivel felhívni magára a figyelmet. Arról ábrándozott a munkahelyén, hogy egyszer megmenti a gyárigazgató életét; vagy veszélybe kerül a gyár, s ő pillanatok alatt mindent helyrehoz. Egyszer arra is gondolt, hogy majd szorgalmasan, rendesen dolgozik. Ezzel hívja fel magára a figyelmet. De aztán elvetette ezt a tervét. Úgy érezte, ez túl feltűnő lenne.

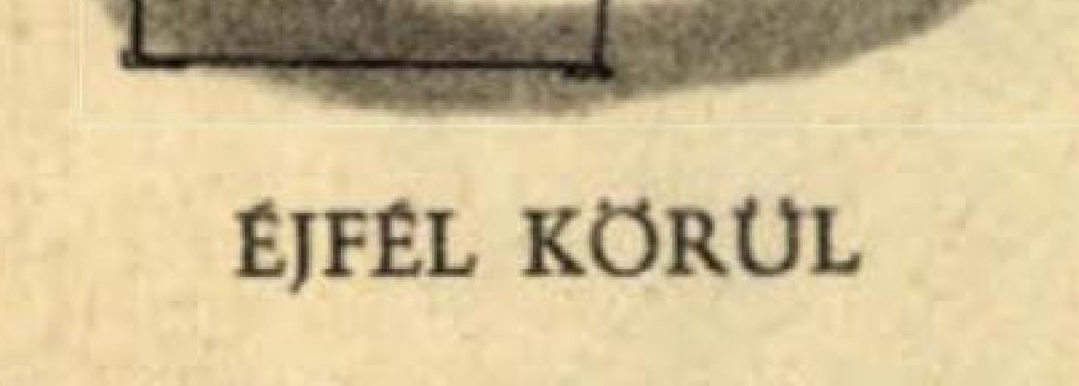

ÉJFÉL KÖRÜL

Éjfél körül az egyik pesti ház kapualjában fiatal pár csókolódzik. Egy férfi érkezik a kapu elé. Először tapintatosan köhög, majd megkérdi:

– Bocsánat, már tetszettek csengetni?

Mire a nő egy pillanatra kibontakozik udvarlója karjából:

– Miért csöngetnék? Én vagyok a házmester!

(galambos)

Valahol Dél-Vietnamban

Barát József rajza

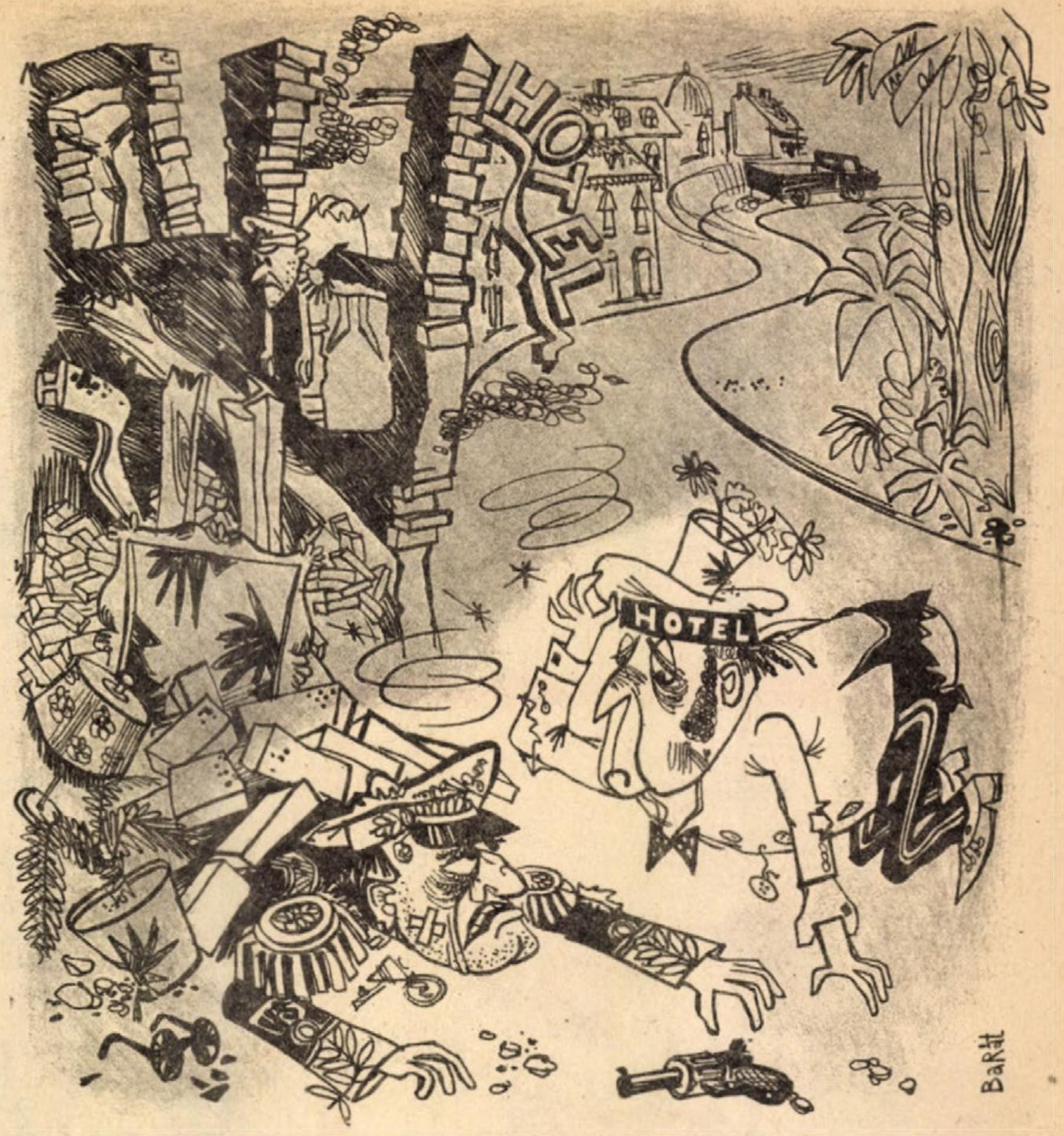

– És maga még azt mondta, hogy ez egy csendes, nyugodt szálloda! . . .

Siker

— Az utolsó szám — mesélte barátom, és a nevetéstől alig bírta folytatni — két vendégművésznő volt: dél-amerikai spanyol táncosnők. Meg kellett halni a röhögéstől, öregem, egyszerűen nem lehetett kibírni! Az egyik karcsú, magas, barna nő volt, villogóan fehér fogsorral, combig érő, fehér, nagylyukú hálóharisnyába, ugyanebből készült kis nadrágocskába és melltartóba öltözve. Szép, mély hangja volt. Énekelt, gitáron kísérte magát és még táncolt is. Hanem a másik . . . Alacsony nő volt, kövér — de milyen kövér, ilyent még alig láttam! Mindenütt rengett rajta a hús. A haja szőkére volt festve — mondhatom, ilyen gyalázatosan rossz hajfestést keveset láttam. Olyan ruhát viselt, mint nagyanyáink: földig érőt, szűk szoknyával, ami majd kirepedt a fenekén. A cipője — hát épp hogy ki nem esett belőle. És micsoda csámpás lábak, istenem! Amikor a saját rekedt hangjára táncolt, azt hittem, leesem a székről, olyan esetlen volt. Öregem, én még ilyen csúnya nőt nem láttam, pedig tudod, hány országban jártam . . . És azok a dalok! Régiek voltak, mint a dédanyám, és oly dallamtalanok, ritmustalanok — óriási volt! Persze tomboló sikere volt a nőnek, alig akarták leengedni a színpadról, egyre újabb meg újabb ráadásokat követeltek, ő meg hajlongott — mondhatom, ezt nem felejtem el, amíg élek! Páratlan élmény volt Senora Conchita y Santamaria y Domingez della Westin y Parla . . .

— És a másik nő? — érdeklődtem.

Barátom értetlenül nézett rám:

— Ki?

— Hát a magas barna, aki gyönyörűen énekelt és táncolt, akit említettél először! A fehér fogsorú, a hálóharisnyában meg bugyiban!

Ő unottan vállat vont;

— A fene tudja ezeket a bonyolult spanyol neveket megjegyezni. Nem is emlékszem arra a nőre egyáltalán.

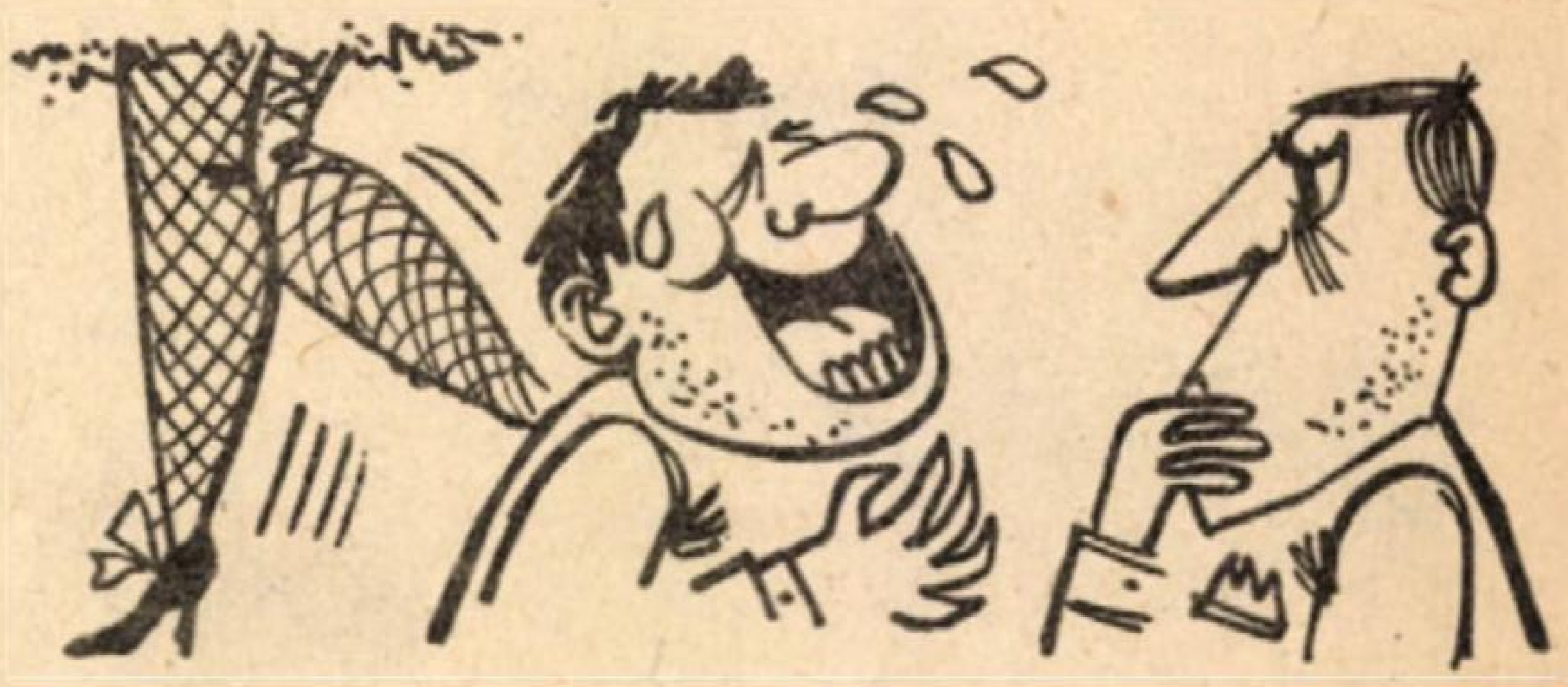

P. G. P.

Gól!

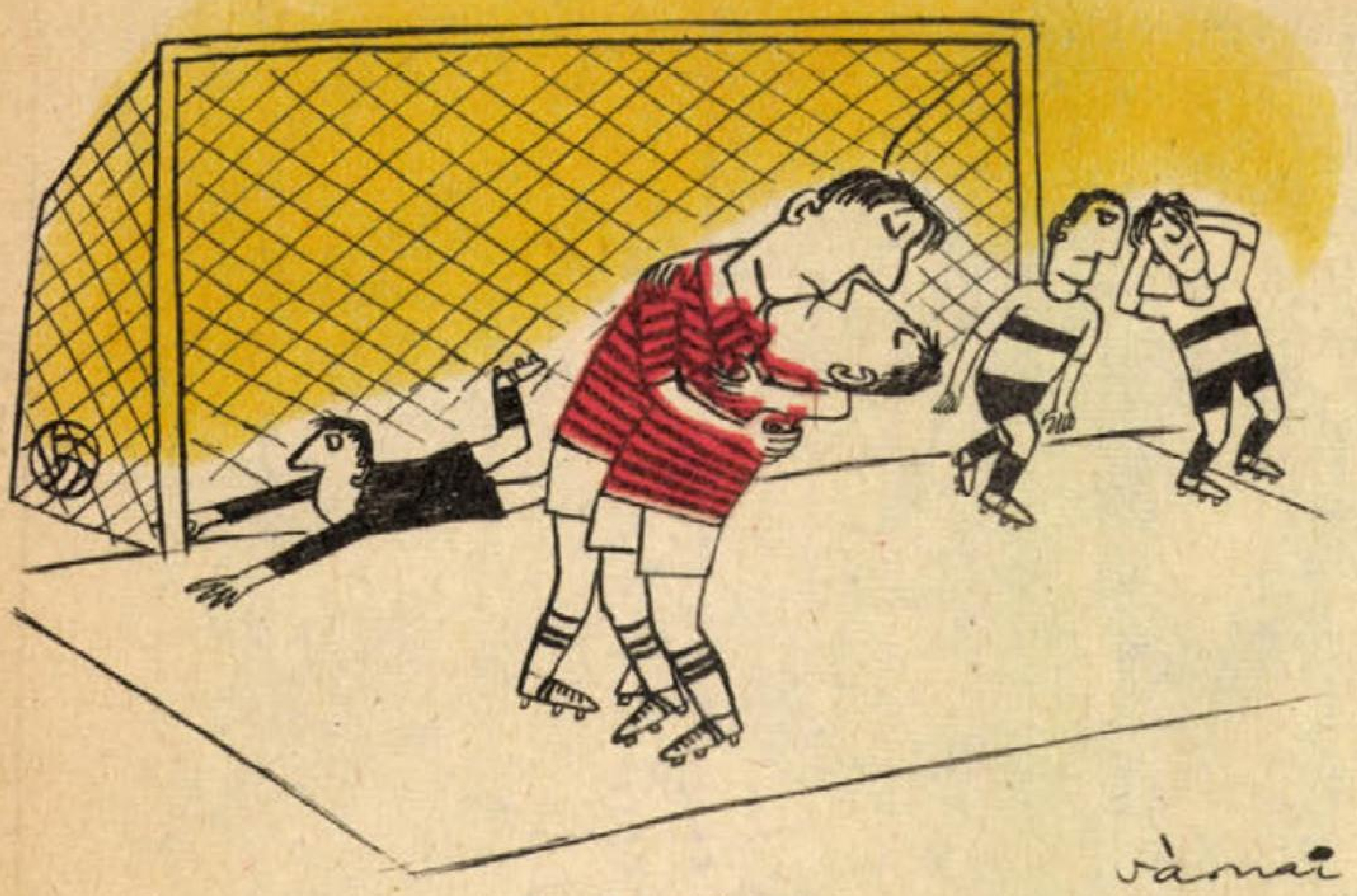

Erotikus jelenet

Megértő gyerek

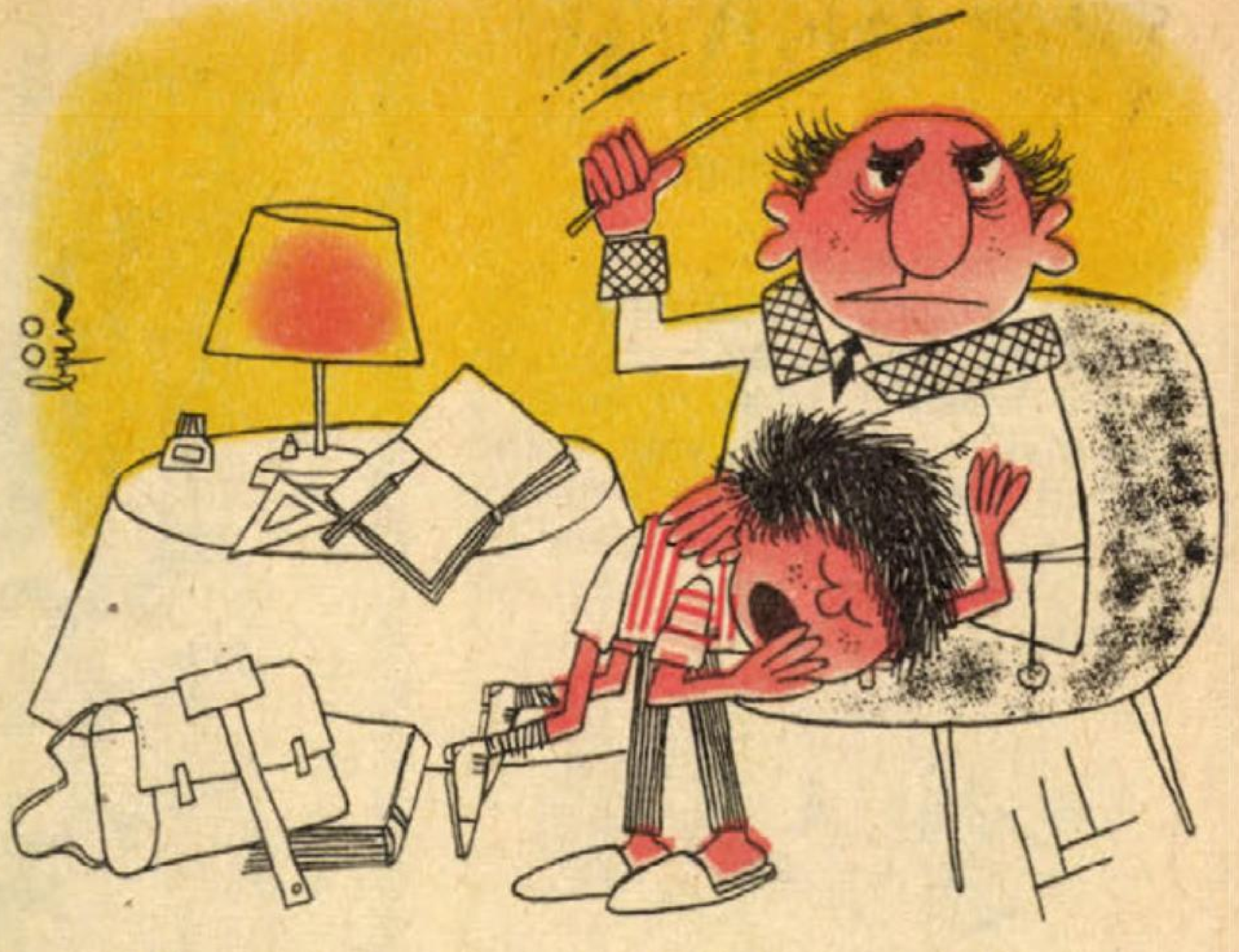

– Tudom, tudom, egyszer még hálás leszek neked ezért! . . .

Vetélkedő

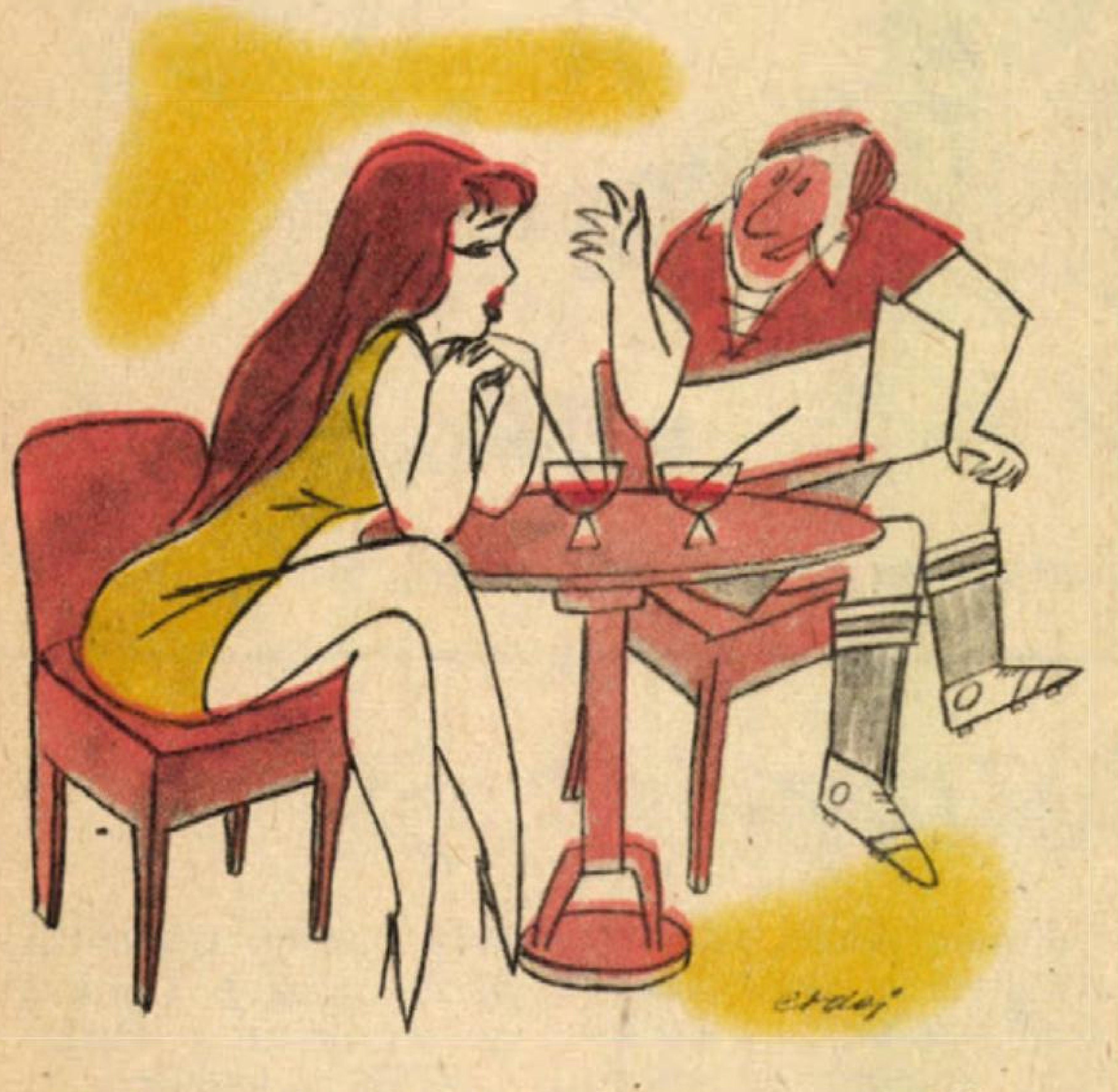

– Ne legyen olyan beképzelt, kisasszony, az én lábamat többen bámulják!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

NEM LEHETNE EGYSZERŰBBEN?!

Ha megrendeznék a honi ipar előzékenységi versenyét, az Országos Gumiipari Vállalat nagy eséllyel indulhatna az utolsó helyért.

Ezelőtt a cserehulladék köpenyt és tömlőt (értsd: autógumit) egy budapesti telepen vették át a budapesti gépkocsi-tulajdonosoktól (no persze azért eddig sem ott, ahol az újat kiadták!), de most a vállalat nemes egyszerűséggel a sajtóban közhírré tette, hogy a kiszuperált gumit ezentúl kizárólag a Palma Gyáregység váci gyárrészlegének hulladék-telepén lehet leadni.

El lehet tűnődni azon, hogy mennyit kopik az új autógumi, amíg tulajdonosa a régit fuvarozza Vácig . . . Ettől azonban azért mégis megkíméli ügyfeleit a Gumiipari Vállalat, amikor lemondva a személyes megjelenés szükségességéről, nagylelkűen lehetővé teszi, hogy a cserehulladékot vasúton is el lehessen küldeni a „Háztól házig" forgalom keretében. Idő és pénz nem számít – az csak a fogyasztót terheli . . .

Egyszerűbb és olcsóbb lenne, ha a gumikat Pesten összegyűjtenék, és nagyobb tételekben szállítanák ki a váci gyárrészlegnek.

Vajon mit szólnának az új rendelkezés meghozói, ha üres boros- és befőttesüvegeiket a sarki közért helyett, mondjuk, csak az egri borpincészet vagy a Kecskeméti Konzervgyár venné át?

K. I.

Gyorshajtás

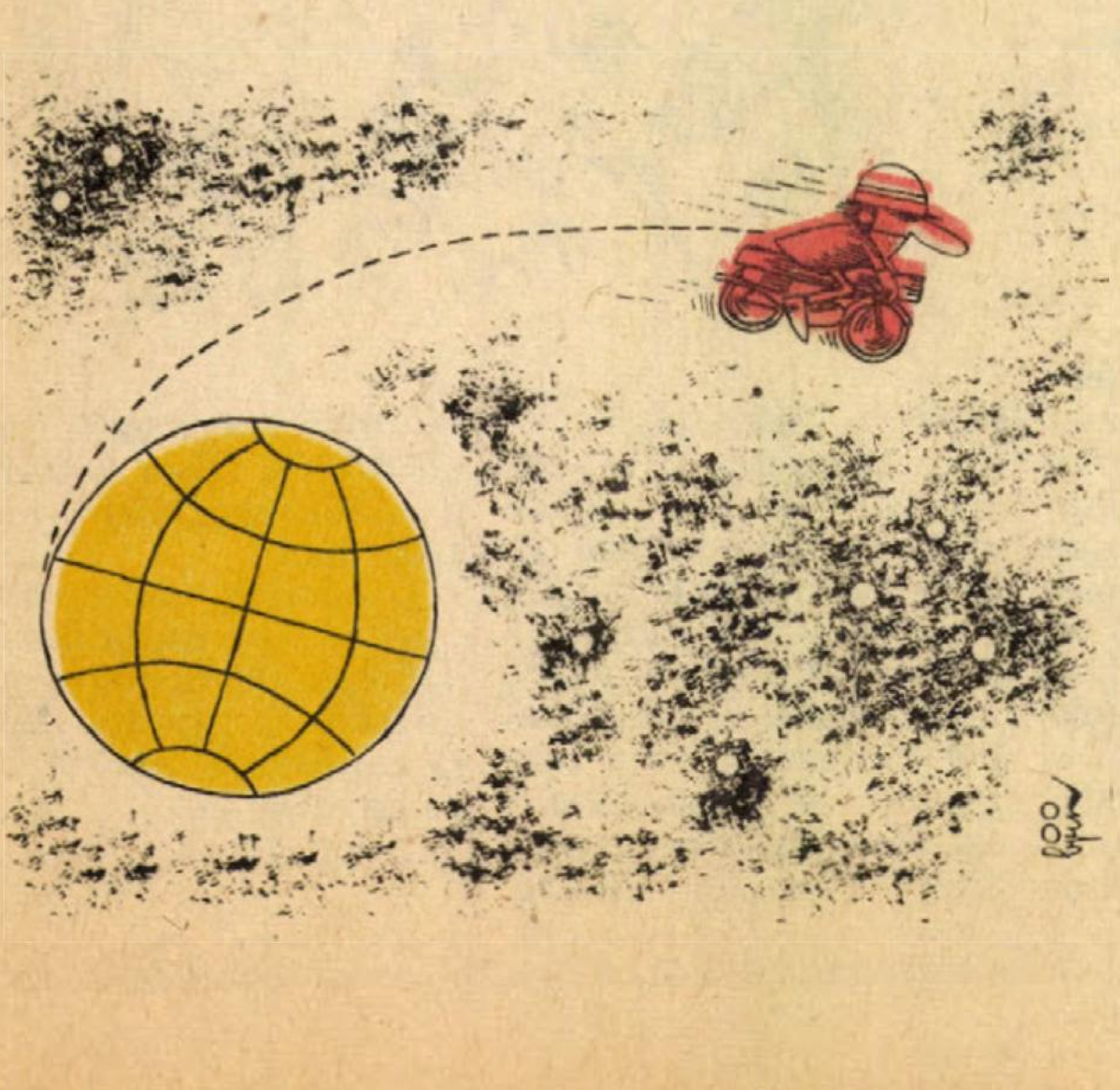

Izgalmas produkció

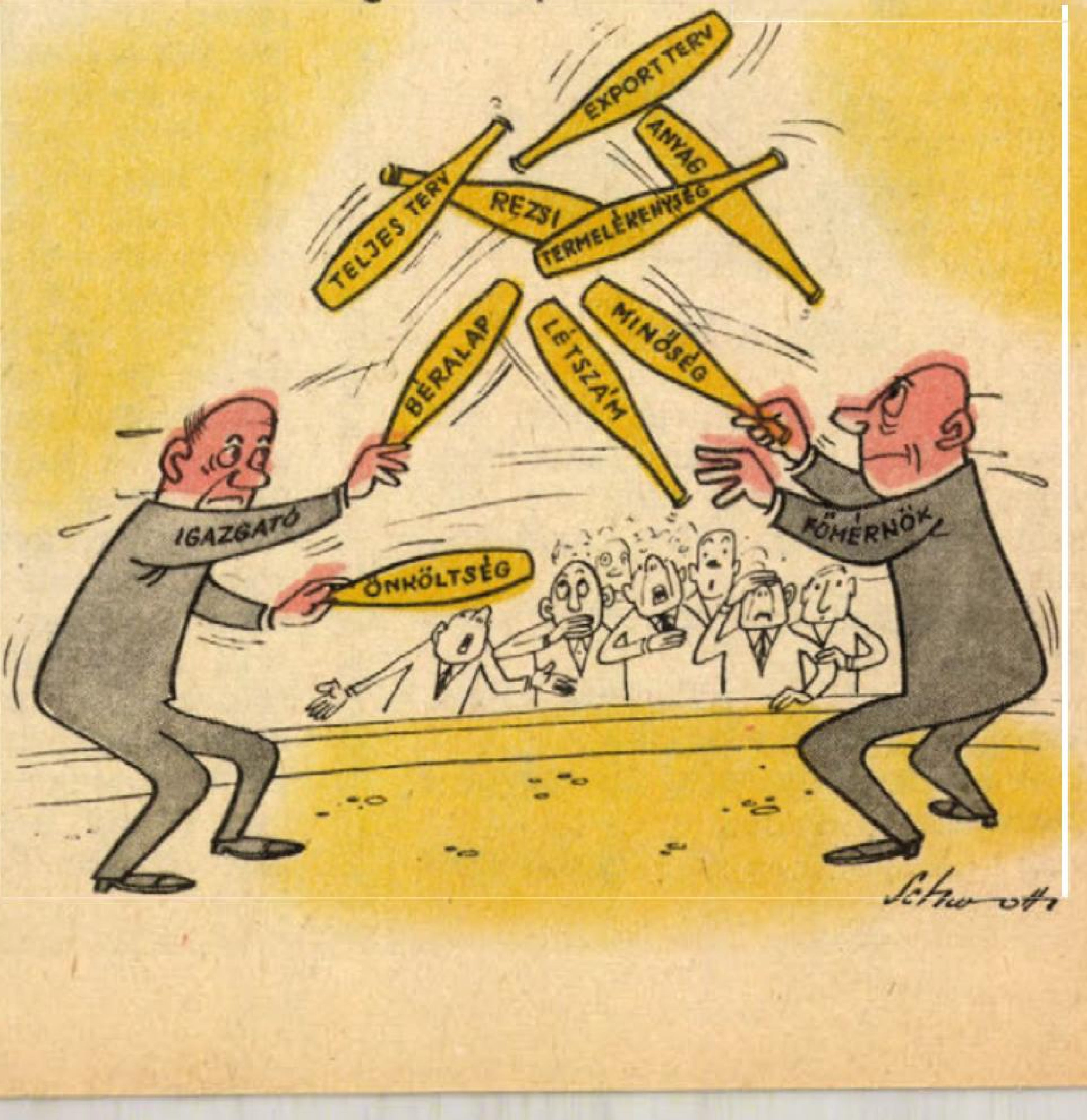

SÖPÖRJÜNK A MÁS PORTÁJA ELŐTT IS!

A LUDAS MATYI TISZTASÁGI SZOLGÁLATA

A budai Csalogány utcában van a hajdani Rongyos-csárda ósdi épülete. Nála már csak a vele szomszédos telek rongyosabb, csupa lyukas lavór, hamurakás, papírcafat, és egyéb megnevezhetetlen, bűzös hulladék. Ez a száz négyszögöles szemétdomb pedig egyetlen háznyira tarkáll a Fővárosi Köztisztasági Hivatal Erőd utcai telepétől. Kétségtelenül ez az I. kerület „legreprezentatívabb" szeméttelepe, és éppen a Várhegy tövében!

(d. e.)

A fenti telek nyilvános szemétdomb jellegét már máskor is szóvá tettük a lapban. Sajnos, nem sok eredménnyel. Ezért jogosnak érezzük, hogy a szerkesztőség

„Arany Kuka"

díjával jutalmazza a környező házak lakóit, az I. kerületi Tanács illetékes osztályát és a Fővárosi Köztisztasági Hivatal Erőd utcai telepét.

*

A csepeli gyorsvasút utasai minden tőlük telhetőt megtesznek azért, hogy a Boráros teret elárassza a szemét. A BHÉV-állomás épülete, a tejivó, és a többi pavilonok körül a földön sok a lejárt jegy, az eldobott csikk, gyufaszál, almacsutka, napraforgómag. A szomszédos tüzelőtelep kerítésén is előszeretettel dobálnak át mindent, s a telep szélén tarka szemétcsík jelzi az utasok „keze munkájának" nyomát.

H. J.
Bp. IX., Soroksári út

Helyszíni szemlénk igazolta az előterjesztés helytálló voltát, s ennek alapján az

„Érdemes szemetelő"

cím viselésére jogosítjuk fel a csepeli gyorsvasút utaskollektíváját.

*

Kérjük továbbra is olvasóinkat, hogy levélben (cím: Ludas Matyi szerkesztősége, „Le a bürokráciával!" rovat, Bp. VIII., Gyulai Pál u. 14.) vagy telefonon (334—595) jelezzék, hogy a város mely pontja, háza, üzeme, intézménye, kereskedelmi egysége érdemli meg, hogy szemetes, piszkos volta miatt a Ludas Matyi „megjutalmazza".

Pusztai Pál rajza

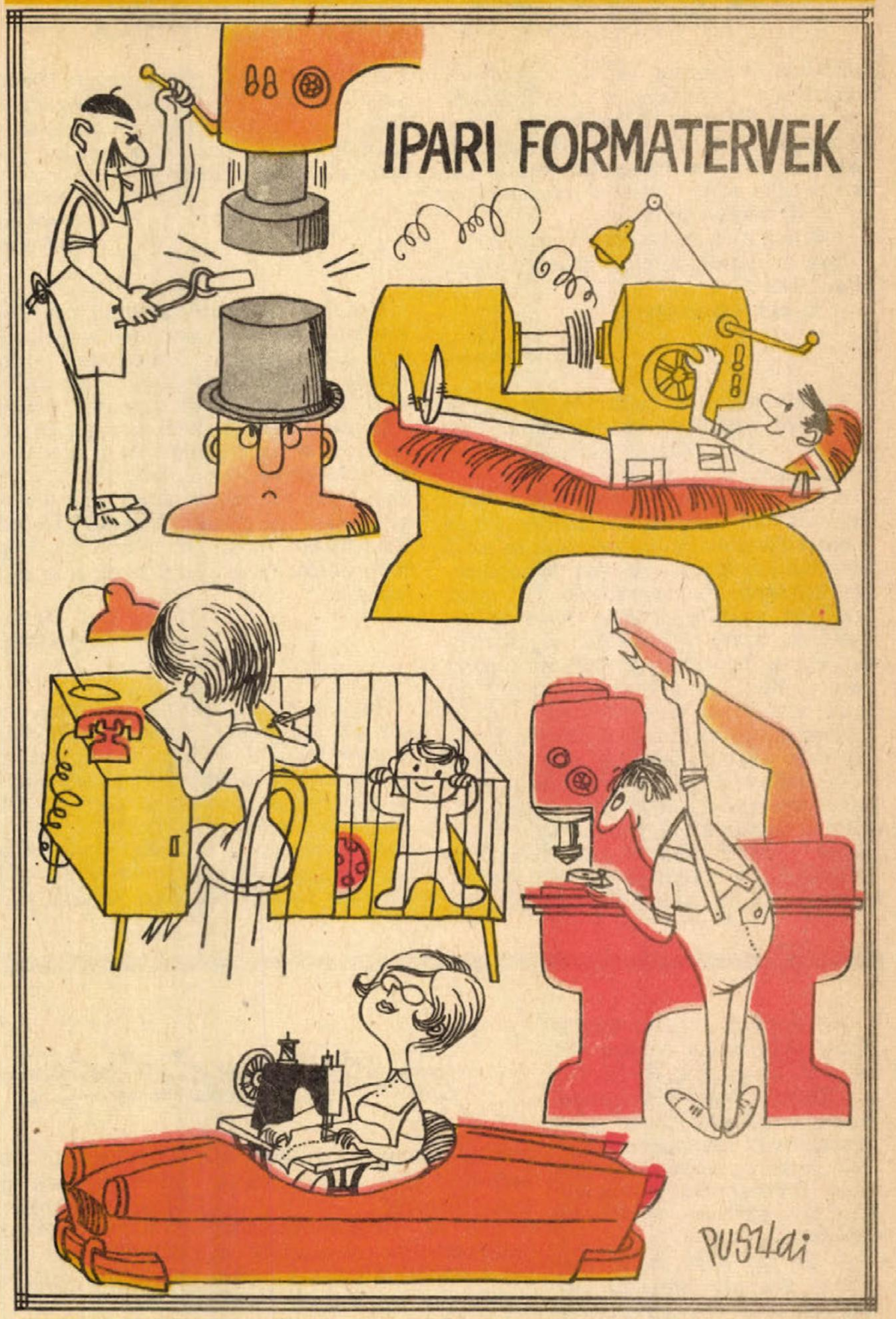

Pontos kiszolgálás

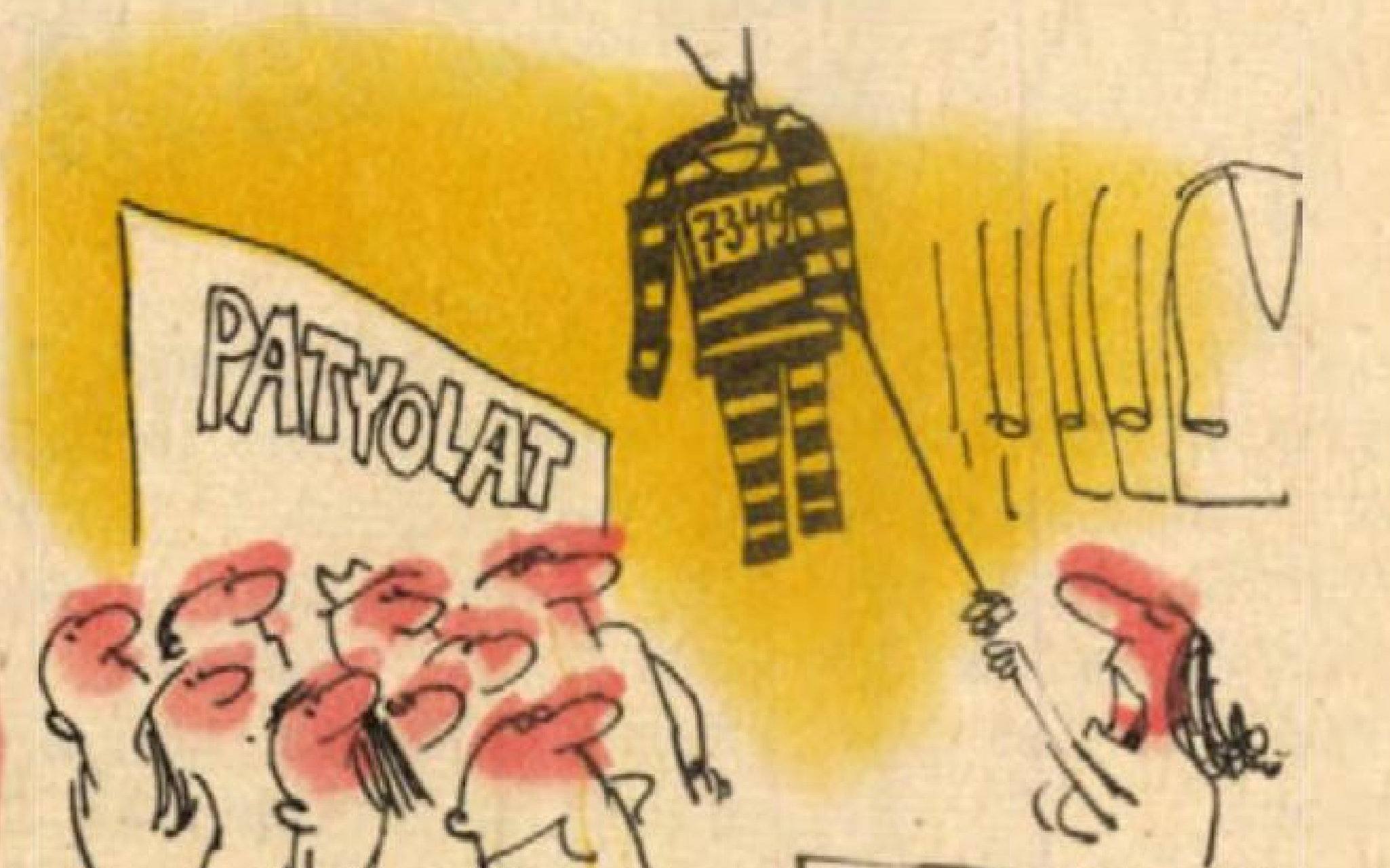

– Ki vár a hétezer-háromszáznegyvenkilences ruhára?

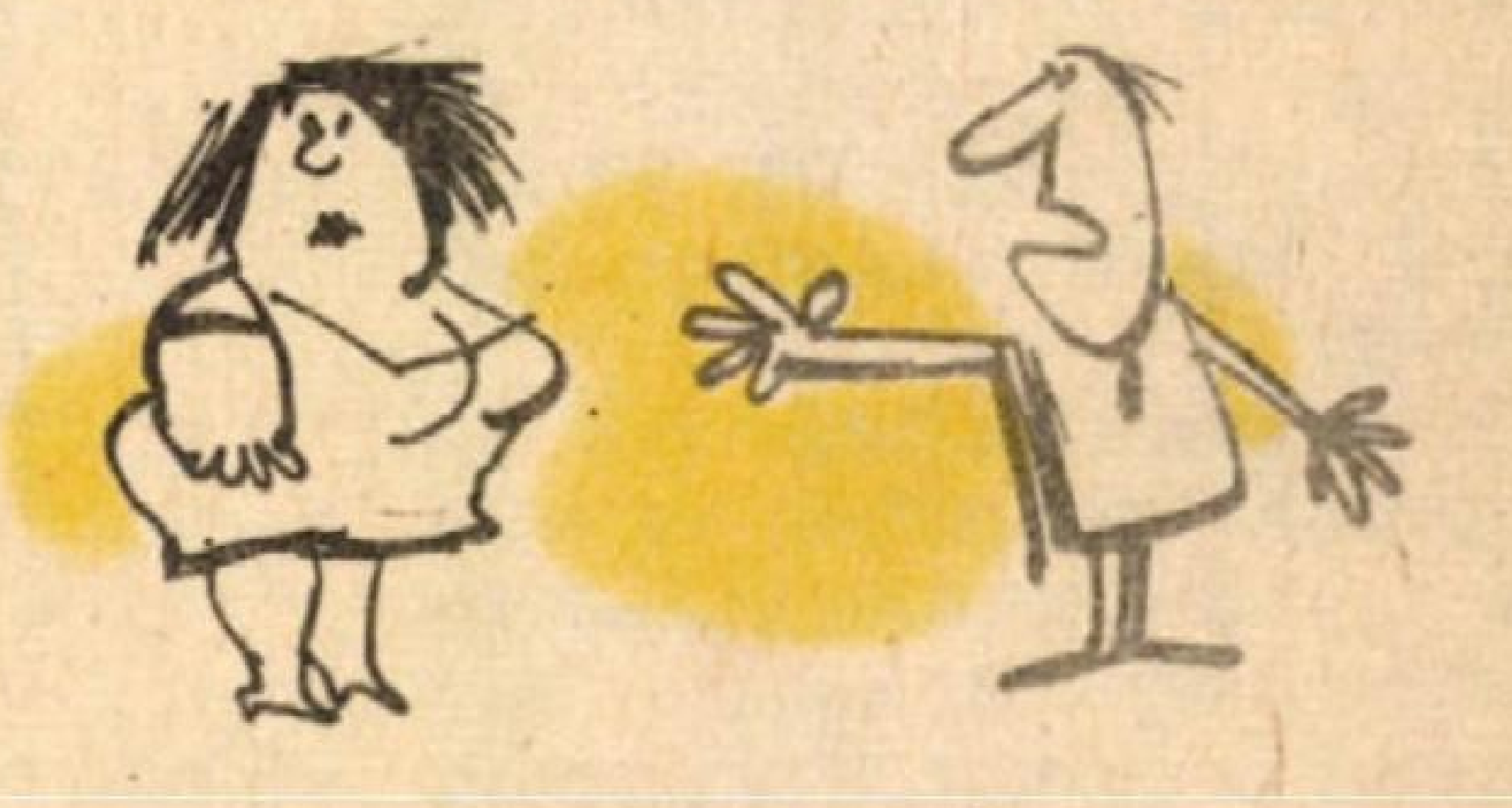

SORSCSAPÁS

A Bizományi Áruház egyik felvevőhelyén egy középkorú férfi különféle női ruhákat pakol ki egy jókora bőröndből:

— Szegény feleségemnek már nincs szüksége rájuk...

— Miért? — kérdi valaki részvevően. — Meghalt a felesége?

— Á, meghízott!

KEDVES LUDAS!

Kedves jelenetnek voltam szem- és fültanúja a napokban. Az egyik Rákóczi úti villamosra felszállt egy fiatal asszonyka édes kis szöszi lánykájával, aki nem lehetett több háromévesnél. Az anyuka jegyet váltott magának, és így szólt a kalauzhoz:

– Kérek még egy gyermekjegyet.

Erre a kislány csipogó madárhangon hozzátette:

– És egy anyajegyet!

P. A.
Budapest

Erdődy János a Ludas Matyi egyik legutóbbi számában az Akadémiát szigorúan megleckézteti helyesírási szabályzatáért.

A nyomdászok viszont nagyon örülnek annak, hogy az Akadémia végre pótolta évszázados mulasztását, és neki köszönhető, hogy már van következetes, egységes helyesírásunk. Ez megkönnyíti és meggyorsítja munkánkat. Ráadásul azért is szeretjük a jelenlegi akadémiai helyesírási szabályzatot, mert nem erőlteti az egybeírást (nem úgy, mint némely írónk), ellenben inkább kedvez a különírásnak. A különírás pedig több szóközt jelent a szedésben is.

Ha több a szóköz, a szöveg könnyebben olvasható (szemorvosi megállapítás): a szócsoportok gyorsabban felfoghatók (olvasáslélektani és didaktikai felismerés); a nyomtatott oldal szedésesztétikai összhatása jobb (mert könnyebben elkerülhetők a szavak közötti nagy lyukak); a gépszedő gyorsabban dolgozhat (mert így könnyebb a teljes sorszélességet elérni és a sorvégi elválasztásokat megoldani).

Sz. A.
nyomdász
Budapest

Csúnya és primitív kivitelű címkével kitűnő üdítő ital jelent meg az üzletekben: a narancsital. Tervezhettek volna ízléses címkét az üvegre, de az ügyintéző bizonyára arra gondolt: minek? Túl szép lenne, ha nem csak jó, de szép is lenne a narancsital. Most már csak azt szeretnénk, ha a készítők gondoskodnának a narancsital folyamatos gyártásáról, és mindig lehetne kapni az üzletekben. Máris az a helyzet, hogy több boltot megjárunk, amíg hozzájuthatunk.

A. K.
Budapest

Lapjuk 13. számában olvastam „Az etika és jog csodái" című glosszát, mely a Soroksári úti kijózanító állomás orvosának cselekményeivel is foglalkozik. A glossza szerzője olyan cselekedetekben marasztalta el a szóban forgó orvost, amelyek a bírósági ítéletekben nem szerepeltek; az ítélet (mely még jogerőre nem emelkedett) hivatali visszaélés címén szabott ki büntetést. A tényeket pontatlanul ismertetni még egy szatirikus glosszában sem illik.

Dr. S. E.-né

A Szófia vendéglőben ebédeltem a minap, s ebéd után két deci bort szerettem volna inni. Sajnálattal közölték: a Belkereskedelmi Minisztérium utasítására folyó bort nem tarthatnak, csak palackozottat, mivel a vendéglő I. osztályú. Ez meglepett, hiszen előző nap a Rózsadombban, amely ugyancsak I. osztályú vendéglő, kétfajta folyó borral is szolgáltak. Jó volna, ha feloldanák ezt a kettősséget! De ne úgy, hogy a Rózsadombban se legyen folyó bor, hanem úgy, hogy a Szófiában is legyen!

G. A.
Bp. VII., Majakovszkij u.

Kedvenc szórakozásom az anagrammák gyártása: egy-egy ismert névből, a benne levő betűk átcsoportosításával, új nevek, szavak, kifejezések készítése. Engedjék meg, hogy néhányat bemutassak közülük:

Darvas Lili – vad, lila sír
Fejes Endre – rendes e fej
Garas Dezső – dagassz, erő!
Kellér Dezső – zsellérkedő
Keres Emil – siker emel
Major Tamás – májas torma
Törőcsik Mari – mai csőr törik

B. I.
Érdliget

Művelődünk

Az írófélék tudásszomja határtalan, noha ismereteik nagyon is végesek. S miután a Révai Nagylexikonban hiába kerestem azt a kifejezést, hogy „komplexbrigádok premizálásának permanens divergenciái", bosszúsan így szóltam a feleségemhez:

— Ez így nem mehet tovább! Elavult ismereteinkkel lemaradtunk a fejlődésben. Kell egy új lexikon!

Szerencsére, épp akkoriban kaptam prémiumot, így csak néhány régi szenvedélyemről és új fehérneműről kellett lemondanom, és máris megvettük 927 Ft-ért az Új Magyar Lexikon hat kötetét.

Kedvtelve nézegettük az impozáns köteteket, és mohón gyarapítottuk tudásunkat, míg egyszer csak — egy haladó hagyomány kapcsán — Tomori Anasztáz adataira nem lett szükségem. De Tomori Anasztáz nem volt benne a lexikonban, mire türelmetlenül fortyantam föl:

— Hallatlan! Műveltségünk még mindig hézagos! Szereznünk kell egy irodalomtörténetet!...

Egyhetes mászkálás után a lexikonok mellé illeszthettük a Magyar Irodalom Történetének hat kötetét, ki sajnálna ezért nyolcszázhárom forintot?

Ám az irodalomtörténet nem tartalmazza részletesen az életrajzi adatokat, márpedig egy írónak épp ezekből kell megismerni a nagy elődök műhelytitkait, pályájuk tanulságos állomásait. Ezért minden különösebb kifakadás nélkül, alig néhány zálogcédula árán szert tettünk a háromkötetes Irodalmi Lexikonra.

A tizenöt kötettel örvendetesen betömködtük elméleti tudásunk hézagait, de a gyakorlatot illetően még sok a pótolni való. Elvégre Shakespeare állítólag negyvenezer szót tudott, sokkal alább én sem adhatom. Nem nélkülözhetem hát tovább a Magyar Nyelv Értelmező Szótárát sem, melyet némi nélkülözések árán ezerkettőszázért ejtettem zsákmányul.

Mindez persze csupán üres adathalmaz, filozófiai fundamentum nélkül. Ezzel a feleségem is egyetértett, így hősiesen leküzdötte könnyeit, amikor megváltunk télikabátjainktól, cserébe a Filozófiai Lexikon pompás antikvár példányaiért. Ekkor már reális bizakodással tekinthettem írói pályám elé, csupán családom rohamos soványodása töltött el némi aggodalommal.

Gyötört is a lelkiismeret, amiért csak magamra gondoltam, míg a feleségem, — aki nagy barátja a zenének — csak egy helyben topoghat mellettem. Mihelyt vevőt találtam, tehát karóráinkra, és tüzelőutalványunkra, rögvest megrendeltem az Új Zenei Lexikon föllelhető köteteit, hadd lapozgassa a drágám. Úgyis sokat van ágyban egy ideje, valamitől legyengült szegényke. Tudniillik, háztartást nemigen vezetünk mostanában, mivel megjelent a Filmlexikon, és el kellett adnunk a gázrezsót. A konyhában a megüresedett helyre fölveszek egy ágyrajárót, mivel hallom, hogy kiadták a Művészet Történetének második kötetét kettőszázért. Ezzel a kötettel teljessé válik az újonnan kiadott lexikonokból álló, nélkülözhetetlen gyűjteményem. Az irodalom, zene, film, és képzőművészet terén így mindent tudni fogok, amit egy fiatal írónak manapság tudnia kell.

Csak egyet nem tudok: miből fogunk ma vacsorázni? Ez nincs benne egy lexikonban sem!

Kaposy Miklós

MIROSLAV SVANDRLIK:

A GYŰJTŐSZENVEDÉLY ÁLDOZATA

A gyűjtőszenvedély áldozata vagyok. Életem legfőbb öröme volt, hogy nem éppen tágas lakásom valóságos múzeummá változott. Legelébb filumenista voltam, dobozokat gyűjtögettem, s két bőröndöm volt színültig gyufaskatulyával. Az egész köztársaság filumenistái engem kerestek, ha a fővárosba jöttek, és soha nem mulasztották el, hogy felajánljanak megvételre valamit, mint például legutóbb egy 1897-es chilei felkelés idejéből származó dobozt. Ha valamirevaló filumelista Prágába érkezett, azt sem mulasztotta el, hogy nálam megszálljon. Önöknek fogalmuk sincs, hogy mennyi dobozgyűjtő lakik a cseh és morva falvakban! Nem akartam hát szállodáinkkal versenyezni, és egész gyűjteményemet eladtam a vodotrusi Mašojidek házaspárnak, és nekikezdtem pipákat gyűjteni.

Az én szorgalmamat gyorsan jutalmazza a gyűjtés sikere. Volt eszkimó és volt zulukaffer pipám, volt a jó öreg keltáktól éppen úgy, mint Honduras őslakóitól. Szomszédaink pipái egyáltalán nem érdekeltek. Barátaim megállapították, hogy a mai csibuk minősége sem jobb a réginél és megkezdték ritkaságaimat kölcsönvenni. Čedic úr az aztékok kalümetjével sétálgatott. Lauda úr gyönyörrel szívta öreg, japán halászpipámat, mialatt Jelida úr inkább a hamiták ősi pipáját részesítette előnyben. Gyűjteményem így szóródott szét rövid idő alatt.

Megpróbálkoztam a bélyeggyűjtéssel. Aztán gyűjtöttem tehénkolompot, agyagfazekakat, borotvapengedobozokat, játékkártyákat, gyümölcsmagot és hímzett törlőruhát. De mindig akadtak emberek, akik gyűjteményem és közém álltak s megkeserítették életemet.

A legutóbbi esztendőben támadt életem legjobb ötlete. Néhány üres szekrényt vásároltam, és megalapitottam legújabb gyűjteményemet, a mérges rovarok és hüllők gyűjteményét. Volt skorpióm, kurta keresztes viperám, tizenhat fajta mérges pókom, harapós százlábúm és egy csörgőkígyóm. Nagy érdeklődést egyik szomszédom vagy rokonom sem mutatott irántuk. A házbizalmi az idén lemondott róla, hogy a lakógyűlésen mindenki megjelenjen. Leveleimért a postára kellett mennem, mert a levélkihordó megtagadta, hogy megközelítse lakásomat. A házmesterné többé nem mosta fel a lépcsőházat, mert azt állította, hogy látott egy megszökött mérges pókot. A ház legtöbb bérlője lakáscserét akart nyélbeütni.

Végre otthonomban isteni nyugalmam lett, és teljes figyelmemet állatjaimnak szentelhettem. Egészen addig, amíg valaki türelmetlenül nem csengetett. Meglepve indultam ajtót nyitni.

Az ajtóban Marie Čepelková állt. Nagy könnycseppek görögtek az arcán.

– Meg szeretném nézni a gyűjteményét – zokogta –, mutassa nekem a legszörnyűbb viperáját és a legmérgesebb skorpióját. Ismertessen meg pókjaival és százlábúival, de tüstént!

– Drága Mária – mondtam –, az ön érdeklődése tiszteletet ébreszt. Ki hívta fel rám a figyelmét?

Bizalmába fogadott. Vőlegényét, név szerint Vejseda őrvezetőt szolgálatilag Luhačovice-re helyezték, és megírta, hogy nem szereti többé menyasszonyát, és nem veszi el feleségül. Marie nem lát más választást, mint hogy megölesse magát az egyik mérges állatommal.

Nem érthettem egyet elhatározásával. „Szomorú – mondtam –, hogy a mi társadalmunkban még vannak hűtlen őrvezetők, a legfőbb érték azonban továbbra is az ember." Ő még egy darabig fájdalmasan sóhajtozott a keblemen, majd egészen megnyugodott.

Egy hónappal azután volt az esküvőnk. Azóta rovargyűjteményemnek semmi hasznát sem veszem.

(Csehből fordította:
Szüts István)

Tudományos kongresszus

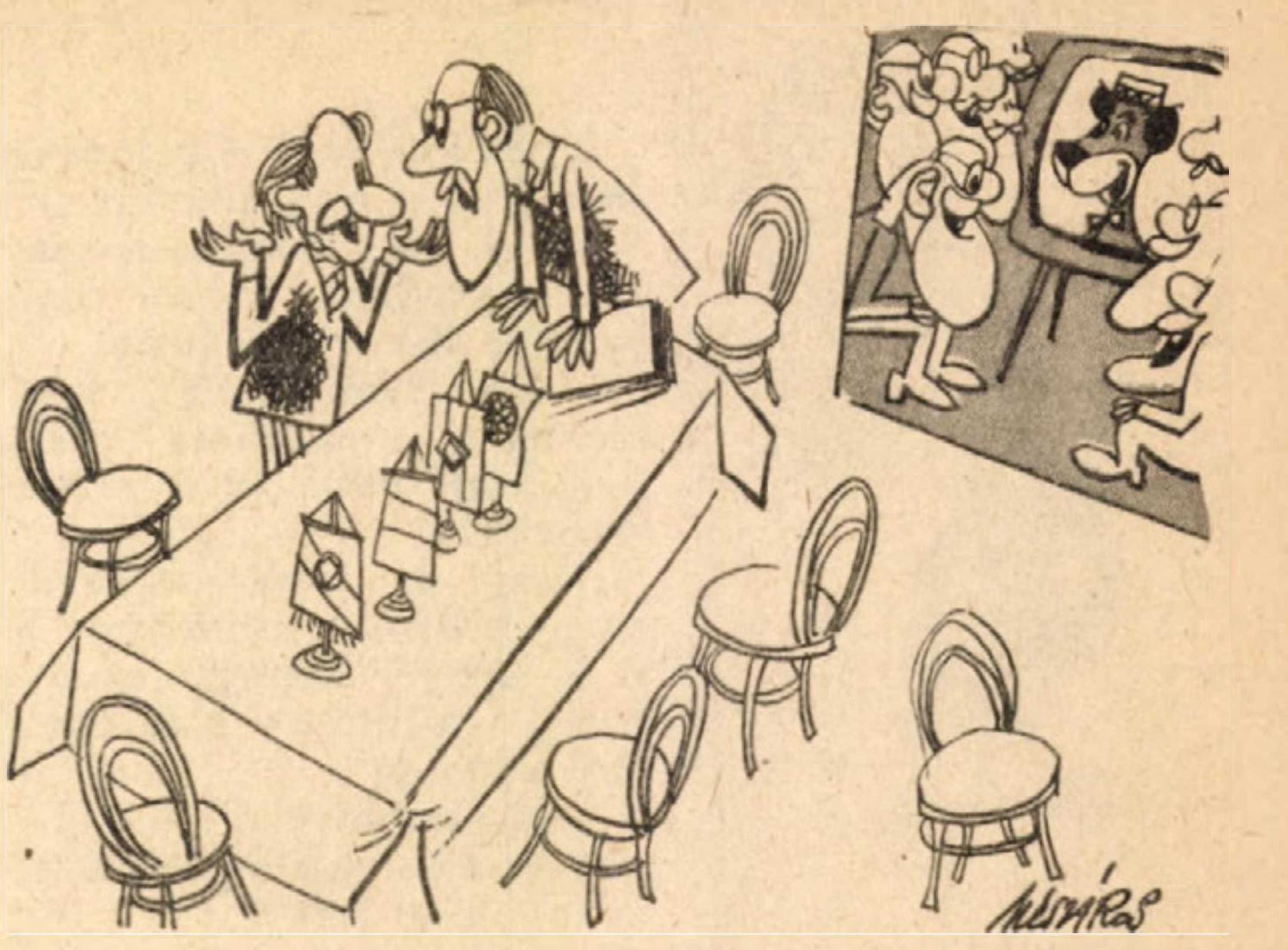

– Hol vannak a kollégák?
– Foxi-Maxi megy a televízióban . . .

ELSZÁMOLÁS

Három héttel ezelőtt a lapunk munkatársaihoz intézett körkérdésre azt feleltem, hogy az jelentené számomra a legnagyobb örömet, ha minden olvasómtól kapnék egy forintot. Válaszom visszhangra talált az olvasók körében, mert a lap megjelenését követő napokban negyvenkilenc egyforintos pénzesutalványt kaptam, míg kilenc olvasó — eléggé el nem ítélhető módon felrúgva a postai szabályokat — levélborítékban küldött el egy-egy forintokat a részemre.

Nem szalaszthatom el a kínálkozó jó alkalmat, hogy az ebből adódó tanulságokat le ne vonjam, még melegében.

Lehetséges tehát, hogy olvasóim tábora 58 fő.

Lehetséges ellenben, hogy olvasóim tábora több mint 58 személy, csakhogy e többieknél még nem érdemeltem ki egy forintot.

Lehetséges továbbá, hogy lapunknak 58 meggondolatlan, és felelőtlen olvasója van. Ők ötvennyolcan ugyanis nem gondoltak arra, mi adódhatna abból, hogy ha minden olvasó ilyen felelőtlenül postára adott volna egy forintot. Lapunknak több mint félmilliós példányszámát tekintve elgondolni is rossz, milyen vesződséget jelentett volna ez az ügy a postának, énrólam nem is szólva.

Lehetséges azonban, hogy lapunknak mindössze 58 jólelkű olvasója van, akiket nem nyugtalanított az a gondolat, hogy egy tréfás megjegyzéssel képes leszek utóbb egy félmilliócskát zsebre vágni.

Tanulságosak ezenfelül a forintosokhoz fűzött rövid megjegyzések, melyek általában szabad kezet adtak abban, hogy az elküldött összegeket belátásom szerint használhassam fel. Mindössze egy olvasó fűzött feltételeket a feladóvevényhez, s kikötötte, hogy az ő forintját nem használhatom fel háborús célokra. Feltételének természetesen eleget fogok tenni.

Somogyi Pál

Ui. A befolyt pénzből egyébként két könyvet vásároltam, s azokkal viszonoztam Köböl Vera budapesti és Oberländer Sándor ménfőcsanaki olvasóm különösen kedves sorait.

A Ludas Matyi szerkesztőségének vagy szerkesztőinek címzett kéziratokra és rajzokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A postai válasz nélkül hagyott írások és rajzok megőrzésére nem vállalkozhatunk.
A szerkesztőség

Miért nincs ma sláger?

A nagymama ül a karosszékében, és a róla alkotott sematikus képzeteknek megfelelően kötöget. Egyszer csak hangok ütik meg a fülét.

– Mit bömbölteted már megint azt a masinát? – kiált a nyitott ajtón át a másik szoba felé.

Ildikó, az unoka, tizenhat éves kislány, miközben a zene ütemét kopogja íróasztalán, a ritmuson belül maradva dalolja:

– Nem bömböl, csak szól.

– Ez a borzasztó hangzavar neked „csak szól"?

– Ez nem hangzavar, nagymami, hanem slágerparádé.

– Micsoda? – sipít bele egy vad dobszólóba a nagymama.

– Slágerparádé! – kiabál vissza a kislány, és nehogy neveletlennek minősítse bárki is, illedelmesen az ajtóhoz libeg, és ott eltagolja újra:

– Slá-ger-pa-rá-dé!

– Sláger! – nevet föl a nagymama, s ölébe ejti a kötést, orra hegyére ereszti a szemüvegét. – Van is ma sláger!

– Legalább annyi, mint a régi szép időkben! – Ildikó hangja önérzetesen gúnyos.

– Mondjál nekem csak egyet is!

A kislány válaszként a rádió felé bök a fejével, s avval együtt dúdolja a kicsit szomorkást.

– Ez sláger?

– De még mennyire!

– Most hallom először.

– Mert mindjárt becsukod az ajtót, ha én kinyitom a rádiót.

– Látod, kislányom, ez az. Az én időmben bezzeg hiába csukta be az ember az ajtót, a slágert az utcán a fülébe fütyülték a suszterinasok. Mondd meg nekem, de lelkedre, ezt a te szomorkásodat fütyüli csak egy szem suszterinas is!

– Nem, nagymami, mivelhogy ma nincs suszterinas.

– Bocsánat, cipészipari tanuló.

– Az sincs, nagymami.

– Hogyhogy nincs?

– Nem tudom, nincs. Írta az újság, hogy nincs. Nem mennek suszternak a fiatalok.

– Jó, jó – dünnyögi a nagymama –, azért valamilyen inas, vagyis ipari tanuló csak akad ma is.

– Háát például elektroműszerész meg autószerelő.

– És azok mit fütyülnek?

– Semmit.

– Persze hogy semmit – ragyog föl diadalmasan a nagymama –, ha nincs szegényeknek mit fütyülniük!

– Igenis, hogy lenne nekiek mit fütyülniük, ha éppen fütyülni akarnának, de ma... ma nem divat a fütyülés.

– Hát mi a divat ma?

– Zsebrádió. Ma gépesítve van a fütyülés.

– Van a zsebrádiónak szíve? He?

– Nincs – válasszol Ildikó, mintha a tanárnő kérdezné –, a zsebrádiónak nem szíve van, hanem tranzisztora.

– Látod, kislányom, olyan is a mai sláger.

Sólyom László

Másodállás

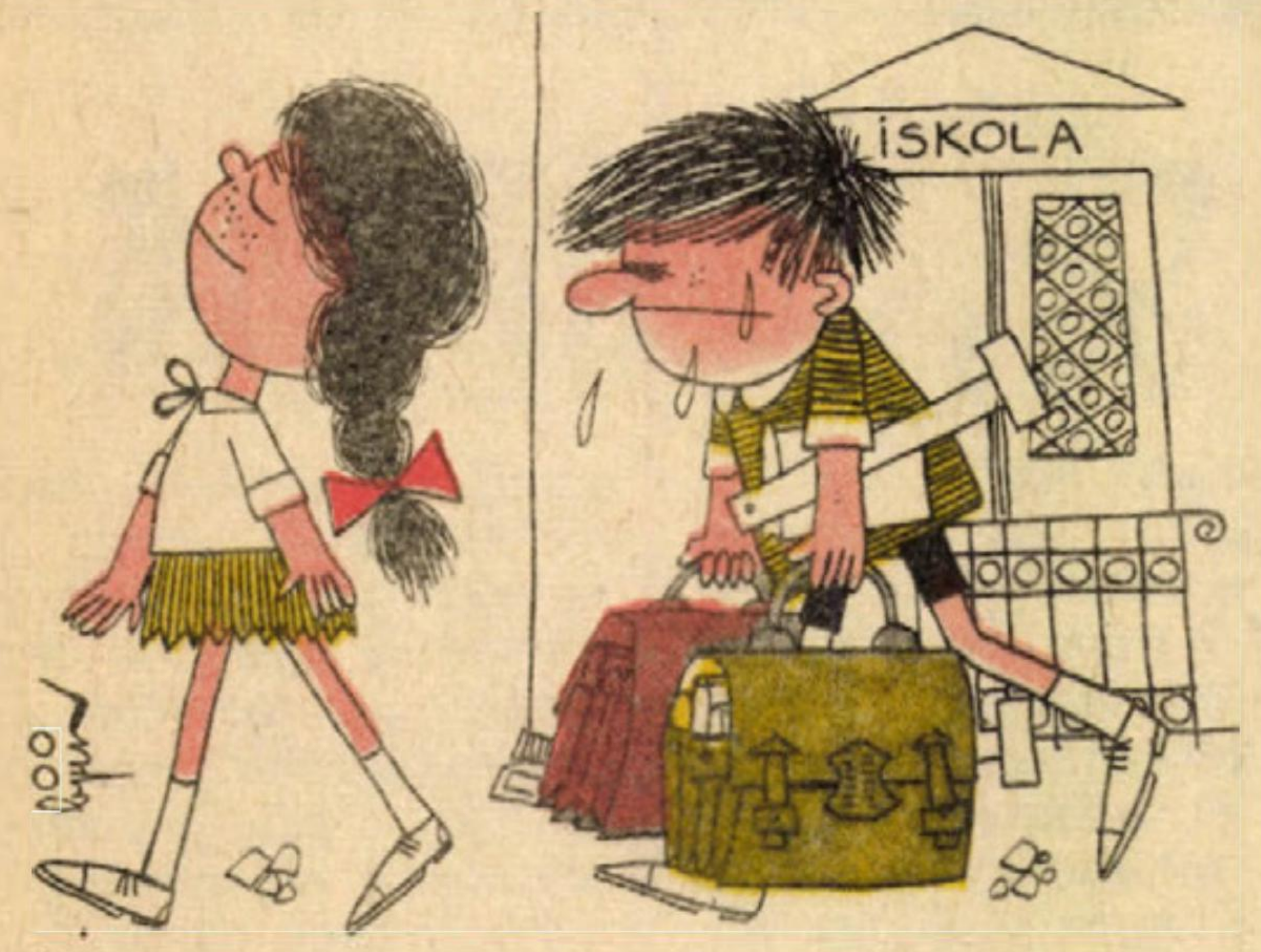

Megjöttek a vendégek

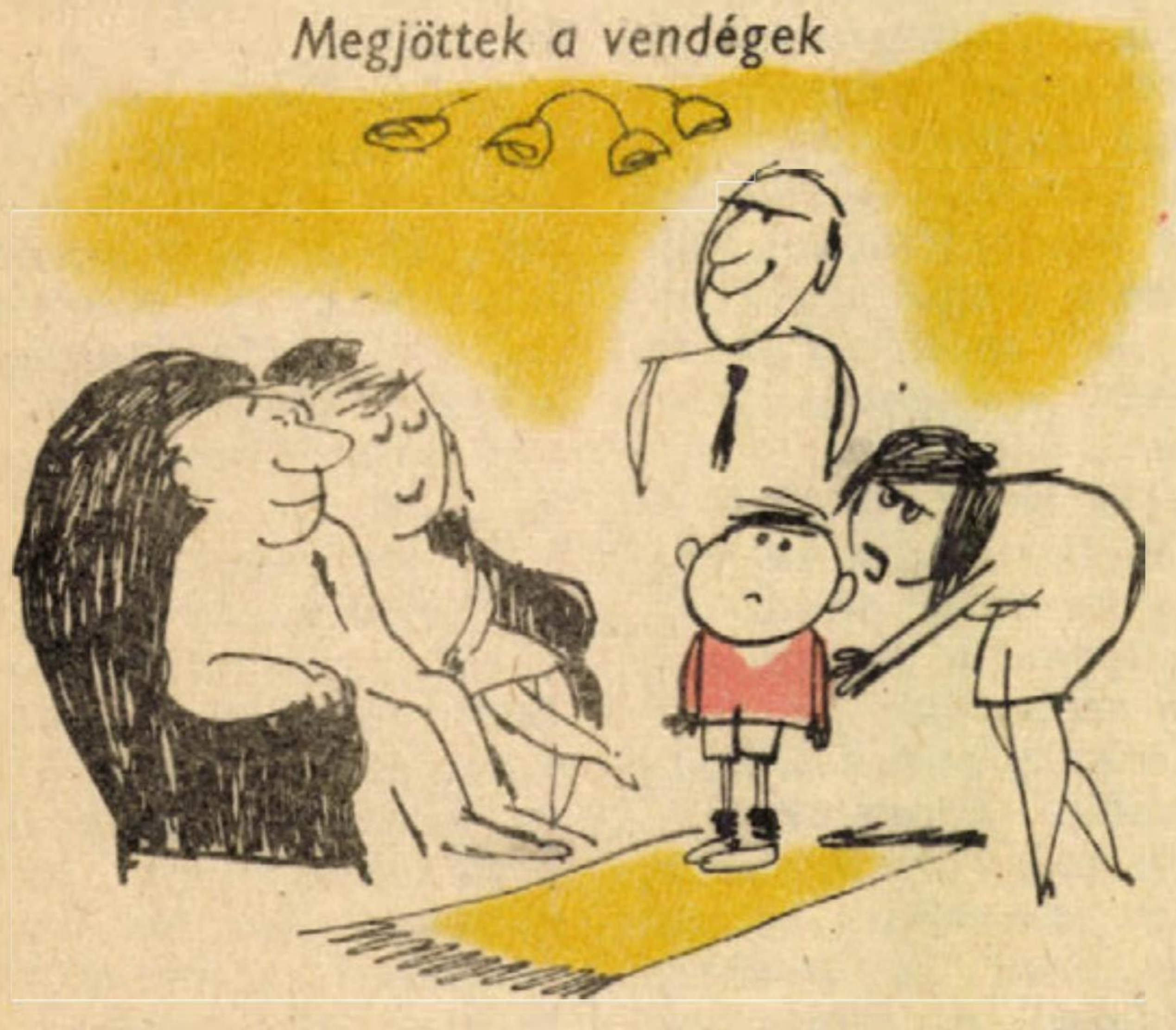

– Azonnal mondj valami jópofa dolgot, Pistike! ...

Praktikus megoldás

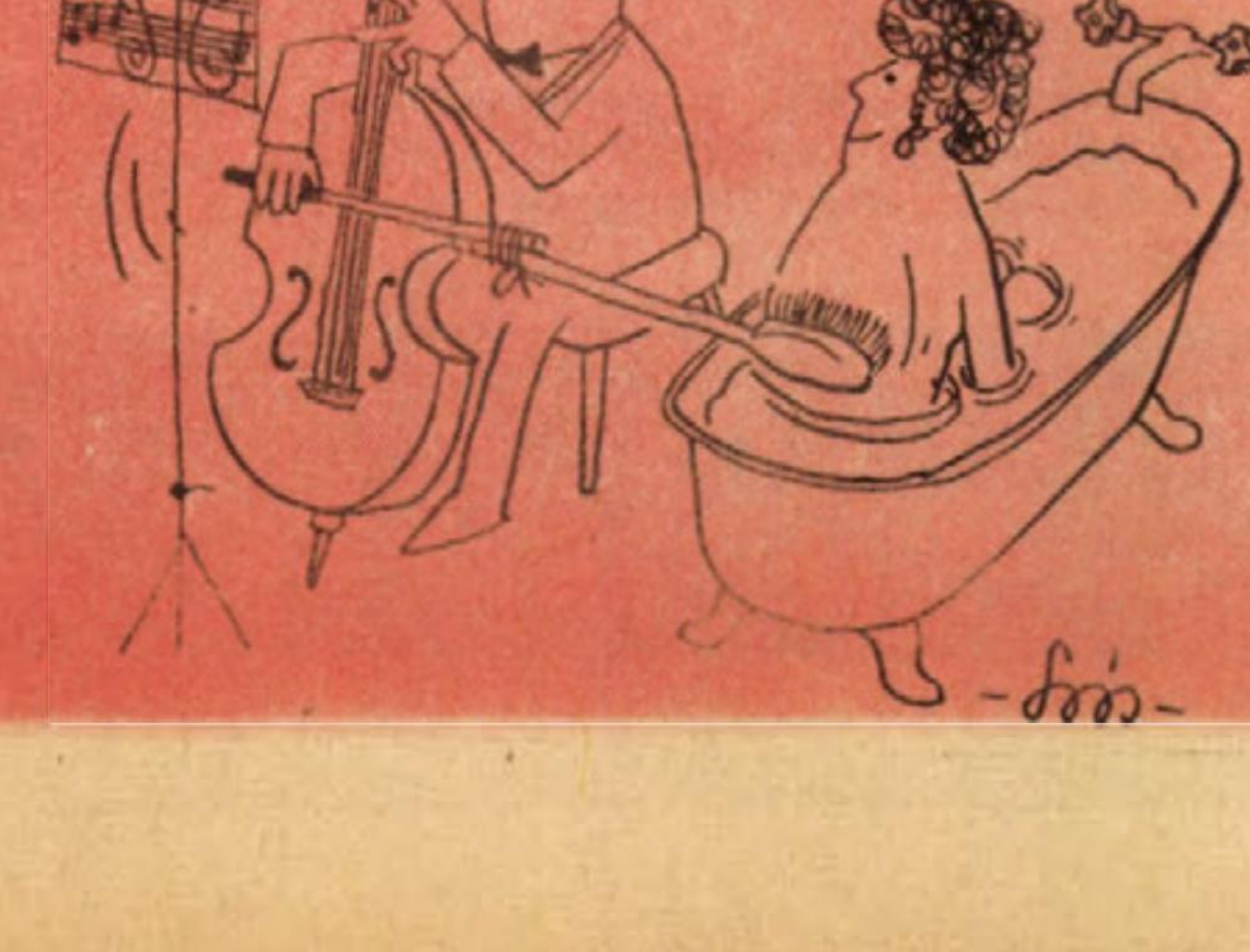

E heti hirdetéseink

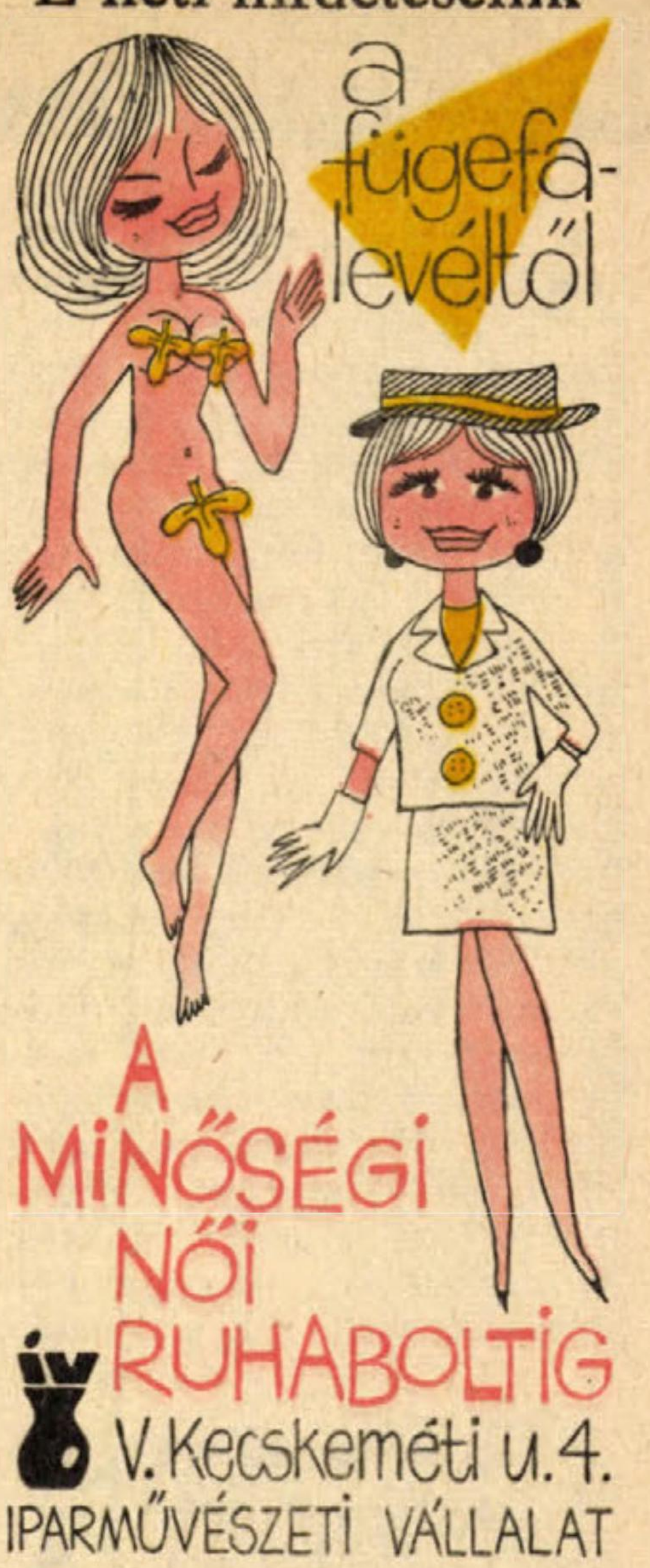

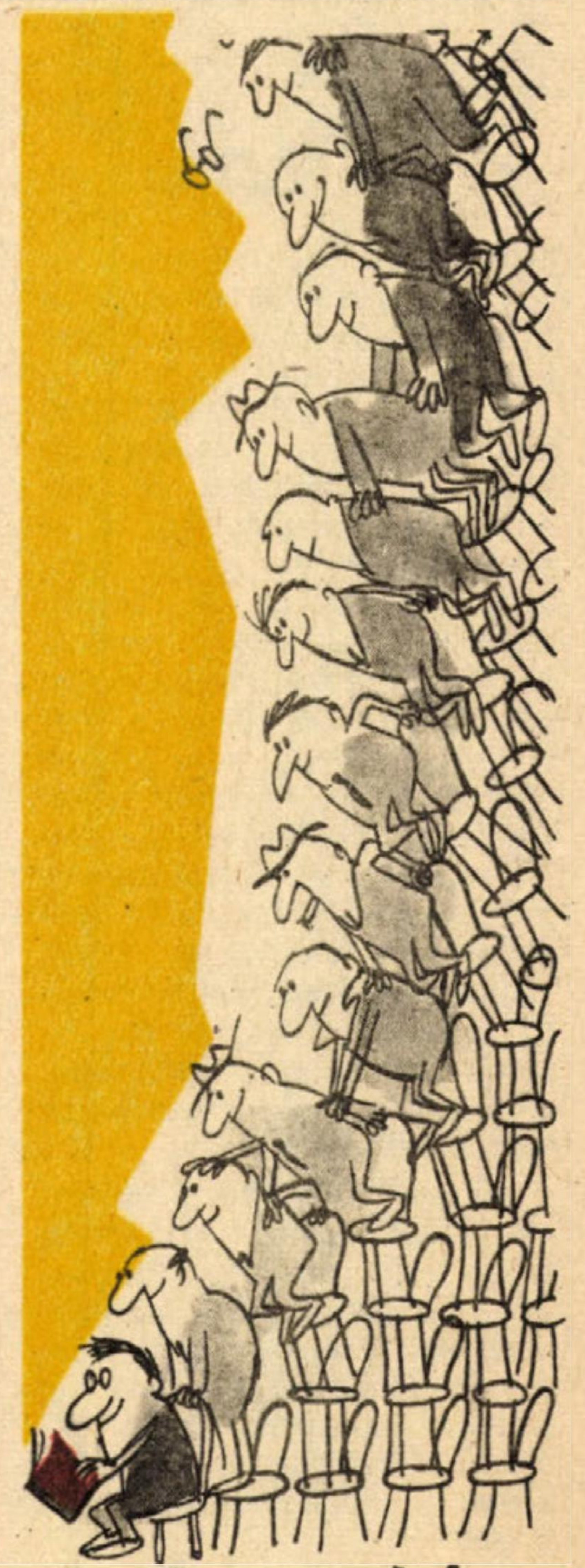

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

HÁRMAS KIS TÜKÖR

1

Hajós László szegedi olvasónk írja: „Még 1963 januárjában beadtam két újítási javaslatot a Szegedi Konzervgyárban. Ebből az egyik, ha átmeneti időre is (kb. két évre), az igen súlyos raktározási gondokon enyhített volna valamit. Javaslataimra semmi válasz nem érkezett, egészen 1966 márciusáig. Ekkor közölték velem, hogy elképzeléseimet nem tartják megfelelőnek. Nem is csodálom, hiszen az elmúlt több mint három év alatt valóban idejét múlta az ügy . . ."

Van egy szerény újítási javaslatunk, amelyet ez úton terjesztünk a Szegedi Konzervgyár illetékesei elé: gyorsítsák meg az újítási javaslatok elbírálását! A vállalat raktározási gondjain is enyhítenének azzal, ha csak a nyersanyagot és a készárut tárolnák, s nem az elbírálatlan javaslatokat is!

2

Garai Péter (Bp. XI., Etele tér 3.) 1964. július 20-án adott be egy önéletrajzot, és egy felvételi kérelmet az ARTEX Külkereskedelmi Vállalathoz, ahonnan az alábbi választ kapta: „Mellékeljük vállalatunkhoz beküldött önéletrajzát, és közöljük, hogy az ön képzettségének megfelelő munkakör betöltetlenül nincsen." A válasz szabályos, egyetlen szépséghibája, hogy 1966 márciusában kelt, 20 hónappal a kérelem beadása után.

Művészi termékeket exportáló vállalatról lévén szó, így fogalmazhatjuk meg stílszerűen a véleményünket: a személyzeti ügyintézés az ARTEX-nél még nem érte el a művészi tökélyt, s egyáltalán nem exportképes.

3

Bagonyi József kisvárdai olvasónk egy külső gumit vásárolt Jáva motorkerékpárjára Debrecenben, a 23-as számú iparcikkboltban. A gumiról kiderült, hogy gyári hibás, ezért olvasónk kérte, cseréljék ki. A csere meg is történt, csupán hét hónapot kellett várni rá, s közben ide-oda szaladgálni, írni, levelezni, az Állami Kereskedelmi Felügyelőség segítségét kérni az elintézéshez.

Véleményünk szerint olvasónk megérdemelt volna egy önkritikus hangú levelet a Hajdú-Bihar megyei Vegyesiparcikk Kiskereskedelmi Vállalattól. Valahogy így: „A hiba nemcsak a gumiban volt – hanem a mi ügyintézésünkben is."

*

A fenti három kis ügy meggyőzően tükrözi, hogy nemcsak az isten malmai őrölnek lassan, hanem néha a honi adminisztráció gépezetei is.

(r. b.)

Füstbe ment tervek

Hegedűs István rajza

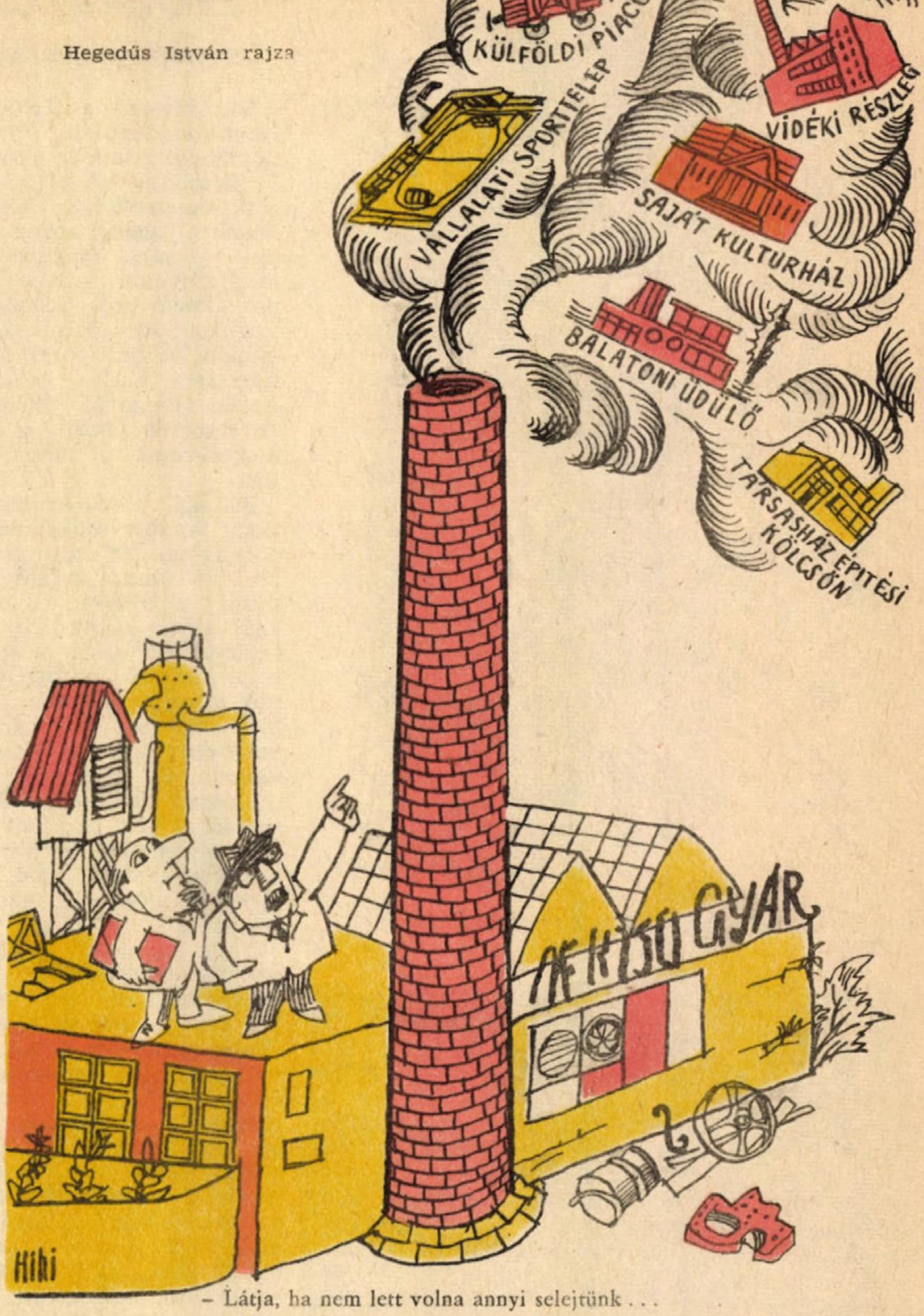

– Látja, ha nem lett volna annyi selejtünk . . .

A Belvárosban

Pesthy István rajza

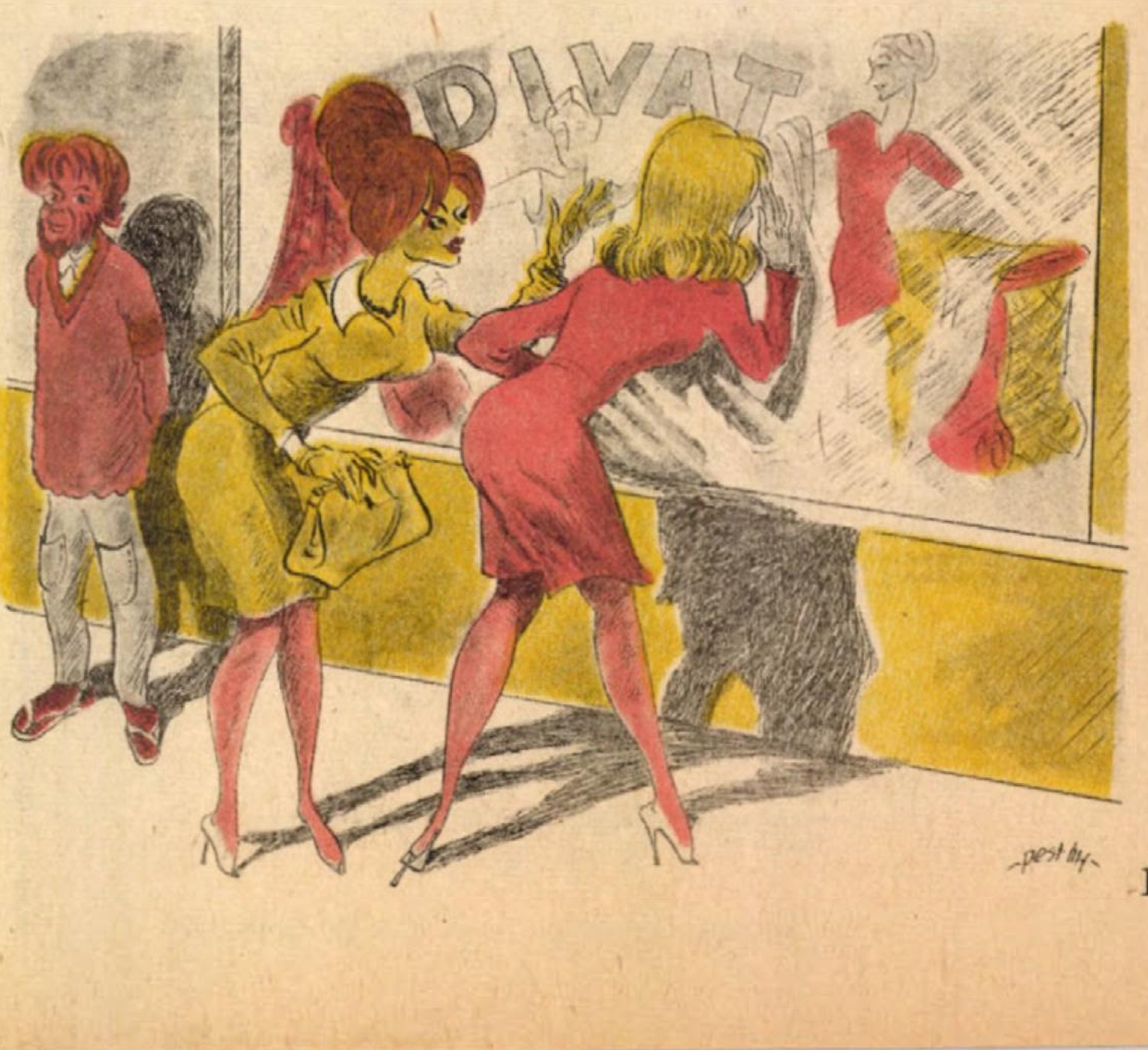

– Gyere, nézek magamnak valami tavaszi rongyot, mert már nincs mit levetnem.

A turisztika előnye

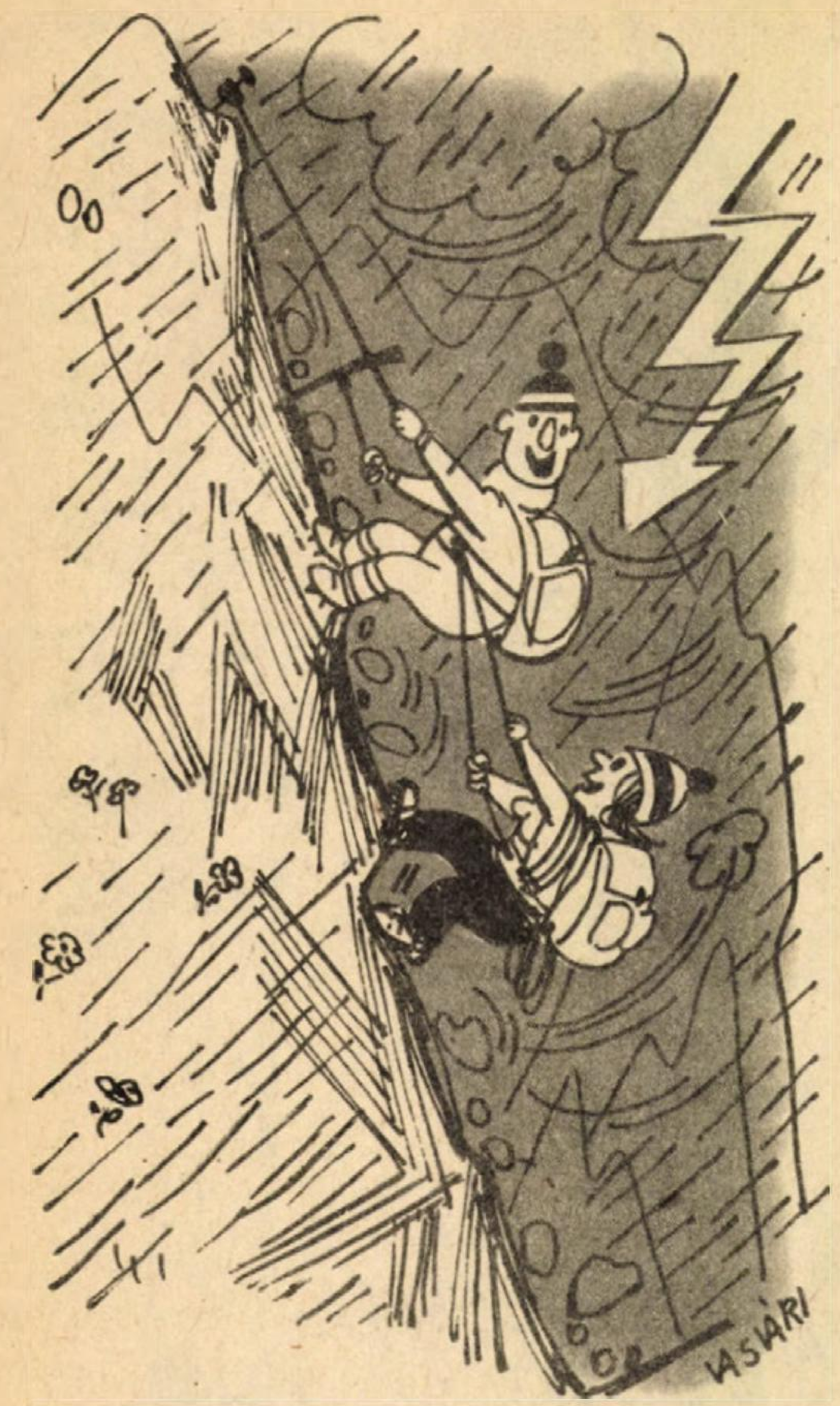

– Legalább megúsztuk a kétnapos ünnepeket!...

ÚJ BALZAC

Párizsban kiadják Balzac összes műveit — új szöveggel. Ne higgyük azonban, hogy a nagy francia regényíró műveit a híres átdolgozók (Brecht, Sartre stb.) egyike írta át. Szó sincs róla! Maga Balzac! A kézirat- és kefelevonatjavítás világcsúcstartója ugyanis akkor sem nyugodott, amikor művei már megjelentek. Megtalálták Balzac összes kinyomtatott műveit, amelyeken Balzac még további javításokat, helyenként átírásokat eszközölt. Ezeket adják most ki.

Követésre méltó példa! Hány olyan könyvet olvasunk, amelyekről az a véleményünk, hogy alaposan át kellene még írni, helyesebben: nem kellett volna kinyomtatni, pontosabban: nem kellett volna megírni!

Lassú építkezés

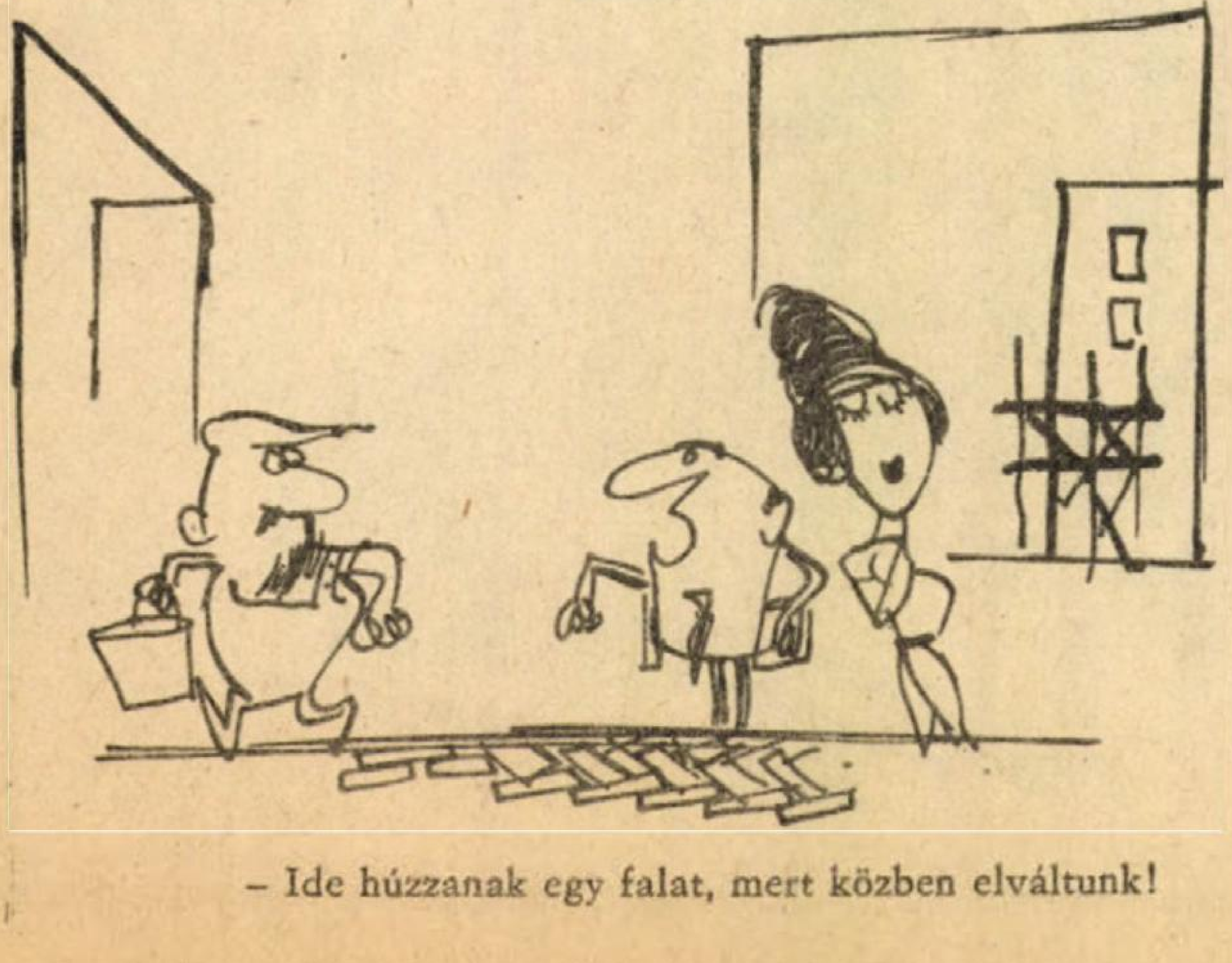

– Ide húzzanak egy falat, mert közben elváltunk!

Szerepeltem a Televízióban

Szerepeltem a Televízióban. Nem mondhatnám, hogy különösebben jelentős dolog volt. Felkértek az új piaci zöldségárak ismertetésére. Néhány keresetlen, meleg szóval méltattam a répa érdemeit, kissé megkorholtam a retket, s egy pár dicsérő szót ejtettem a savanyított káposztáról. Az egész csupán öt percig tartott, de a közvetett hatása óriási volt. Azóta fellendülő sikerem van az emberek között, és teljesen megváltozott a világ körülöttem.

Be kell töredelmesen vallanom: azelőtt senki nem törődött velem. Az utcán senki nem köszönt vissza, inkább elfordították a fejüket az emberek, vagy háttal álltak, még a házfelügyelő se ismert meg, ha világos nappal hazamentem, a nők a randevúra nem jöttek el, hiába vártam órákig rájuk, és a véleményemre se volt senki kíváncsi. A szavamba vágtak, mindenki letorkolt, leszidott, semmibe vett. Már-már kezdtem elveszíteni a hitemet az embertársaimban. De nagyot tévedtem. Ma már egészen más a helyzet.

Mióta megjelent a profilom a televízió képernyőjén egy pár pillanatra, azóta csupa mosolygó arc, puszi, baráti kézfogás, derű, nyájas hátbaverés a részem. Távoli rokonaim felhívnak, s az egészségi állapotom után érdeklődnek, a szomszédok jelentősen köszönnek, s erre nógatják a kicsinyeiket is, alig ismert ismerősök megállítanak az utcán és gratulálnak csillogó szemmel, hogy „Láttak a Televízióban!" Nők, akik azelőtt könyörtelenül szakították velem, többször megcsaltak és kidobtak, most csilingelő hangon randevút kérnek tőlem, a házfelügyelő söpör az ajtóm előtt, a lift azóta működik...

Határozott sikerem van: csak jóság, emberség, megértés, barátság és szeretet vesz körül. Vadidegen emberek állást kérnek tőlem; egy Szegedről most szabadult kis kopasz emberke a Televízióban díszletező szeretne lenni, csak hozzám van bizalma, hogy oda tudom helyeztetni, egy nyolcadik általánosba járó ifjú kérte, hogy hajószakácsnak, vagy világítótoronyőrnek helyezzem el, egy fiatal hölgy szerepelni akar, s egy idős hölgy ötfelvonásos drámáját hagyta nálam...

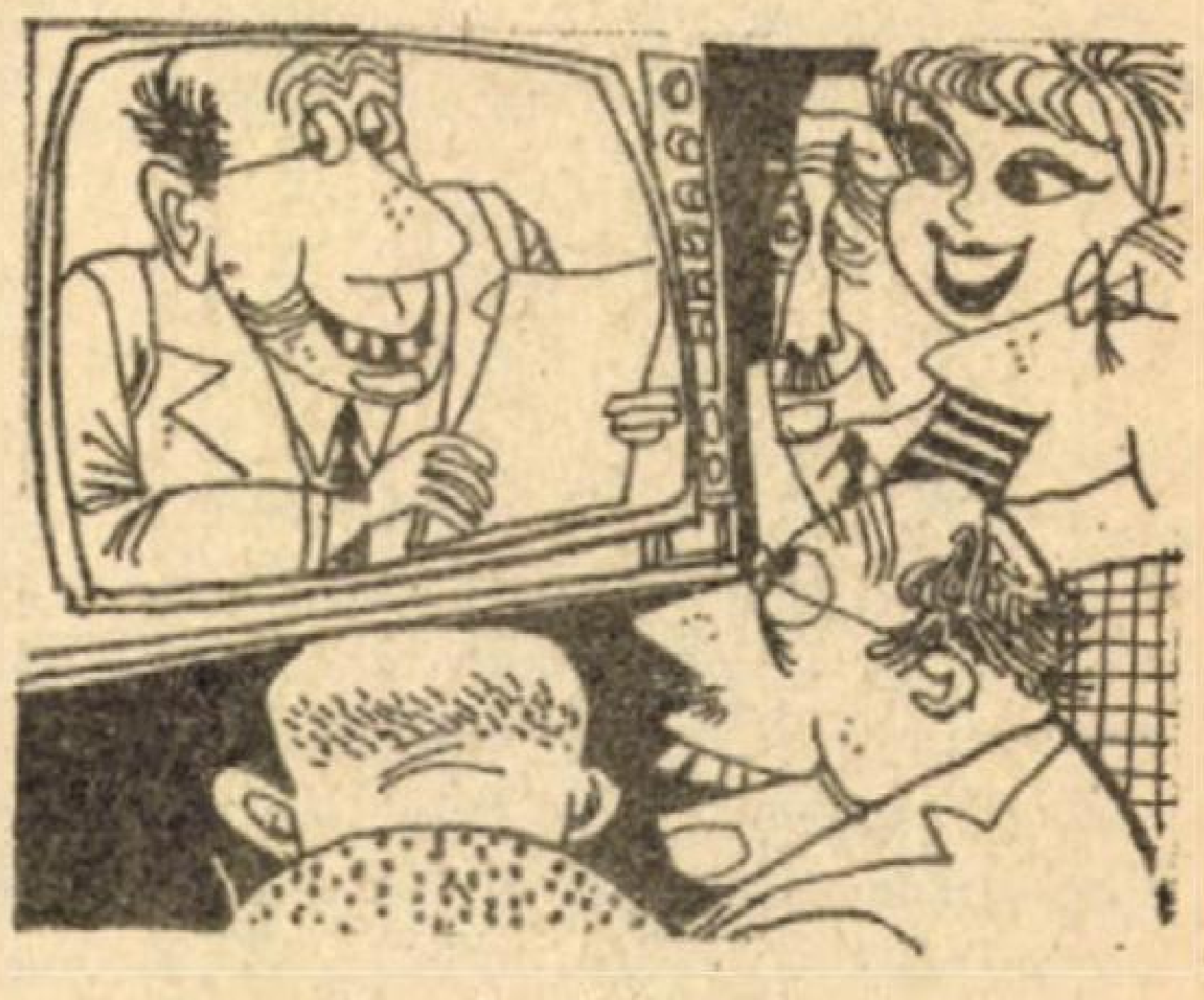

Az emberek bíznak bennem, s megnőtt a szemükben a tekintélyem. Úgy, hogy mindenkinek azt tudom ajánlani, ha úgy érzi, hogy már kiábrándult belőle a felesége, zsarnokoskodik felette a főnöke, semmibe veszik a gyerekei, durva vele az anyósa, közönyös iránta a menyasszonya, ridegek hozzá a barátai, verik a társbérlői, megvetően nyilatkoznak róla a kollégái, nem hallgatják meg a véleményét az ismerősei, levegőnek nézik, lekicsinyellik, nem tartják embernek... Mindennek csak egy gyógyszere van: szerepeljen a Televízióban.

Kemény György

a tükör

Reggel a tükörbe nézve
Dezső álmától még kábán
meglepetve vette észre
mily szilárdan áll a lábán
teste ámbár felnyúlik a
légbe s több a súlya hossza
s ha a fölös energia
amely ezt egyensúlyozza
felszabadulhatna és nem
kellene a törzsnek ami
hordozza – a termelésben
lehetne hasznosítani
s nyomban ezt hogy észrevette
a sajtóban közzétette
így született meg aznap
a járj négykézláb mozgalom.

Radó György

TENGERÉSZKALAND

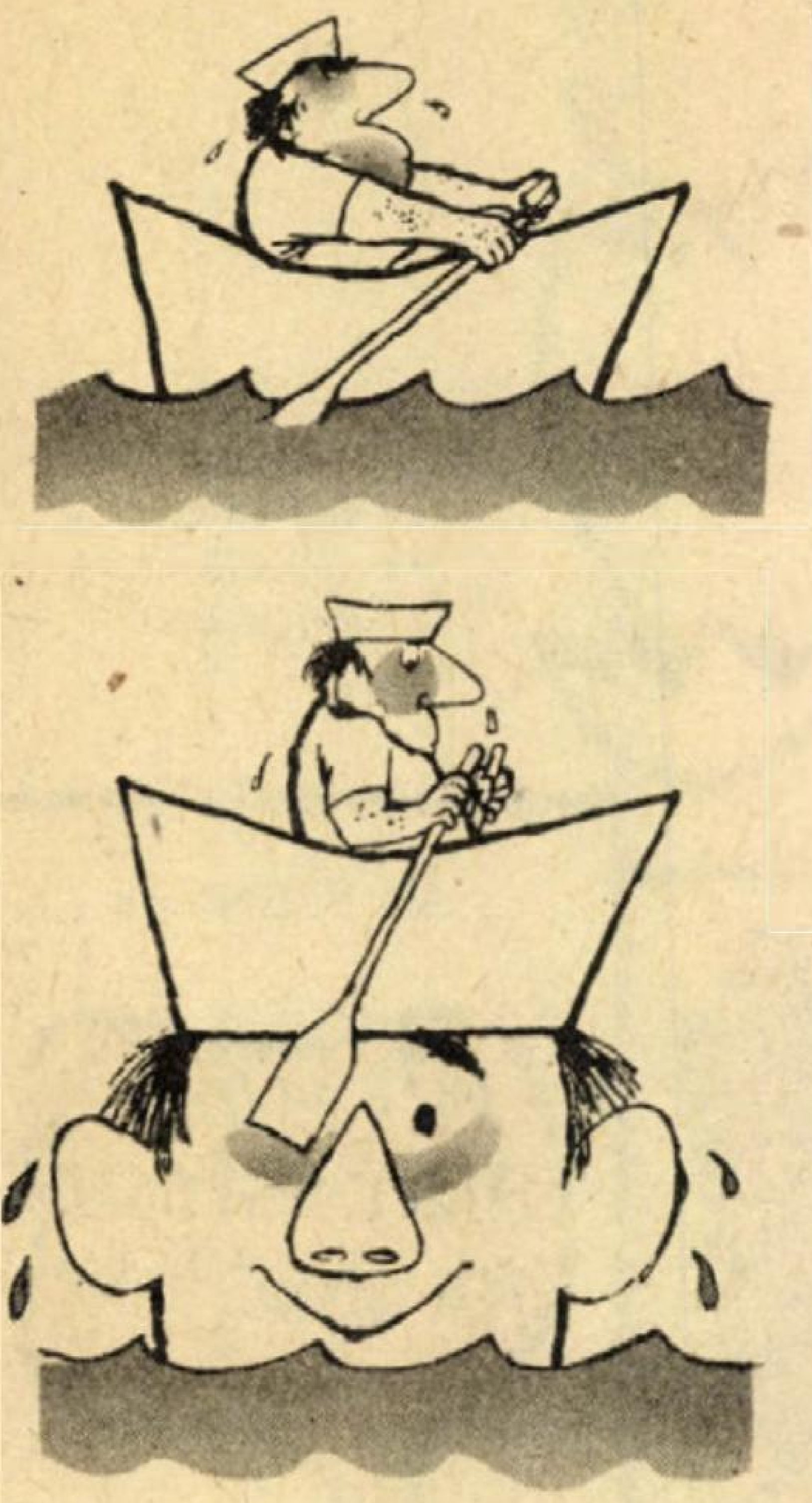

(Eulenspiegel, Berlin)

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

Hogyan lettek humoristák?

Protekcióval.

D. F.

Sem a drámaírásban, sem a költészetben, sem a műfordításban nem volt üresedés.

F. L.

Mihelyt megtudom, haladéktalanul közlöm a nyájas olvasóval.

F. Gy.

A pályaválasztási tanácsadóban ezt javasolták.

(f—p.)

Önfejűségből. Pedig szegény szüleim hányszor mondták: „Keress magadnak, fiam, valami megbecsült foglalkozást."

G. Sz.

Előző munkahelyemen felszólaltam egy termelési értekezleten, és javaslatot terjesztettem elő az üzemi közerkölcsök javítására. Az érdekeltek gurultak a nevetéstől. Így tűntem fel...

K. A.

Túlságosan érzékeny vagyok: nem bírom elviselni, ha velem humorizálnak.

M. Gy.

Tizennyolc éves koromban lírai költő szerettem volna lenni, de egy antikvárium miatt lemondtam erről a szép tervemről. Ugyanis egy verseskötetet és egy Karinthy-kötetet vittem eladni. Karinthyért kétszer annyit kaptam, mint a verseskötetért. Gondoltam: akkor inkább humorista leszek.

P. L.

Minden ismeretség és ajánlás nélkül jelentkeztem a Ludas Matyi szerkesztőségében, és közöltem: itt akarok dolgozni. Ebből rögtön látták, hogy van érzékem a humorhoz. Felvettek.

R. B.

Rosszabb nem jutott az eszembe.

S. P.

Mivelhogy erre a pályára születni kell, mindenek előtt születtem. A többi már könnyen ment.

(t.)

import humor

KORSZERŰ NOÉ

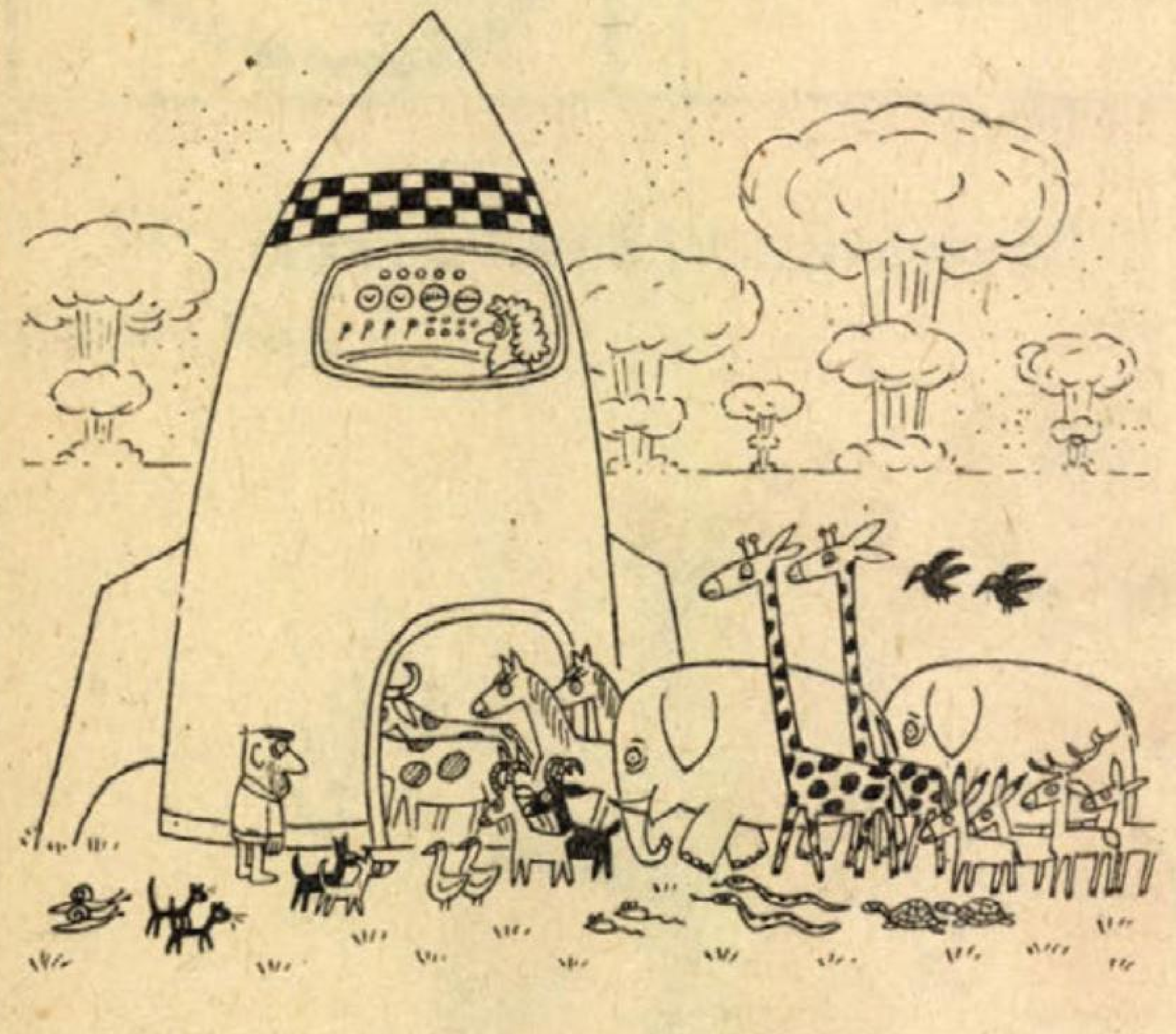

(Dikobraz, Prága)

MENNYEI ÉVŐDÉS

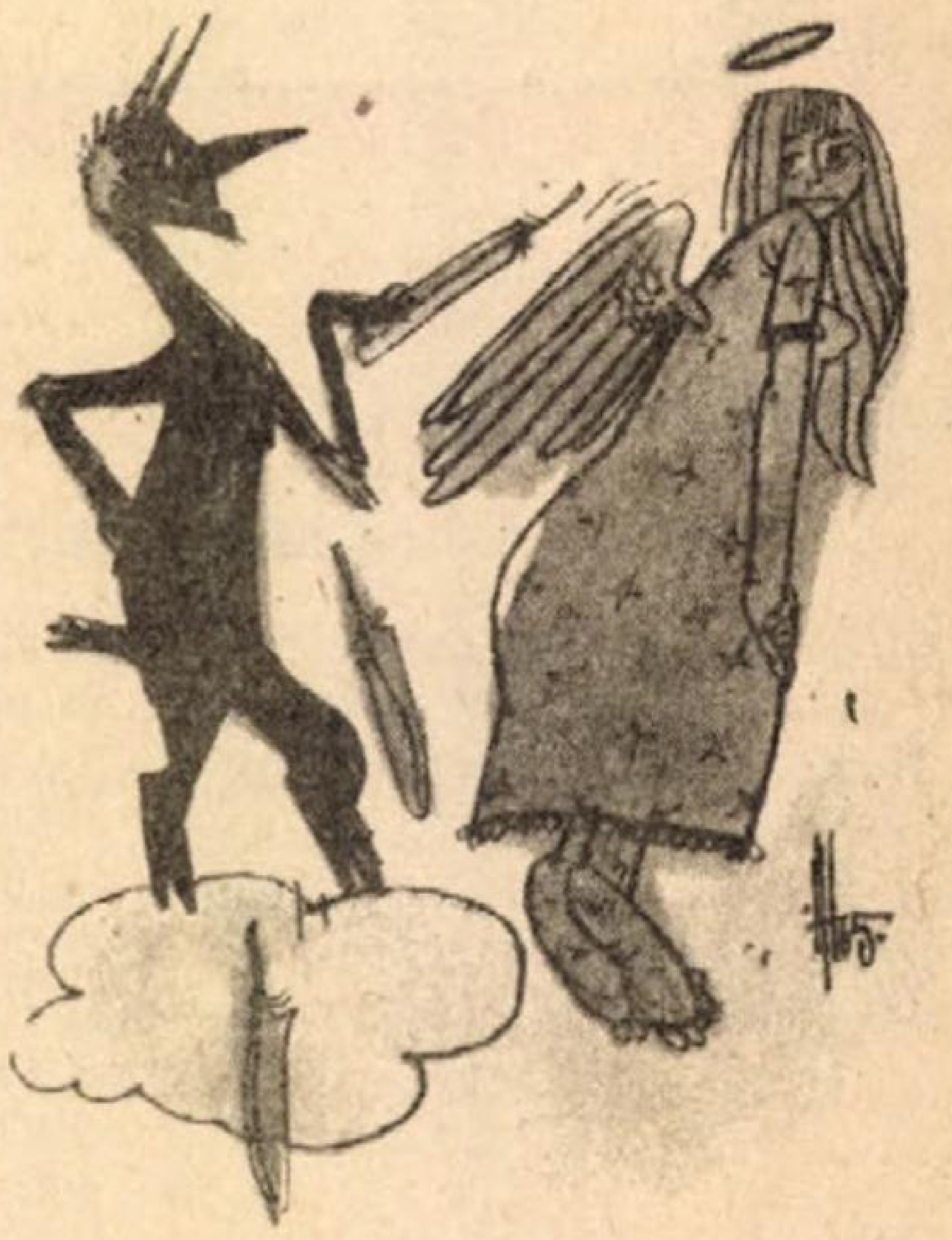

. . . szeret . . . nem szeret . . .

(Krokodil, Moszkva)

A SEBEZHETŐ PONT

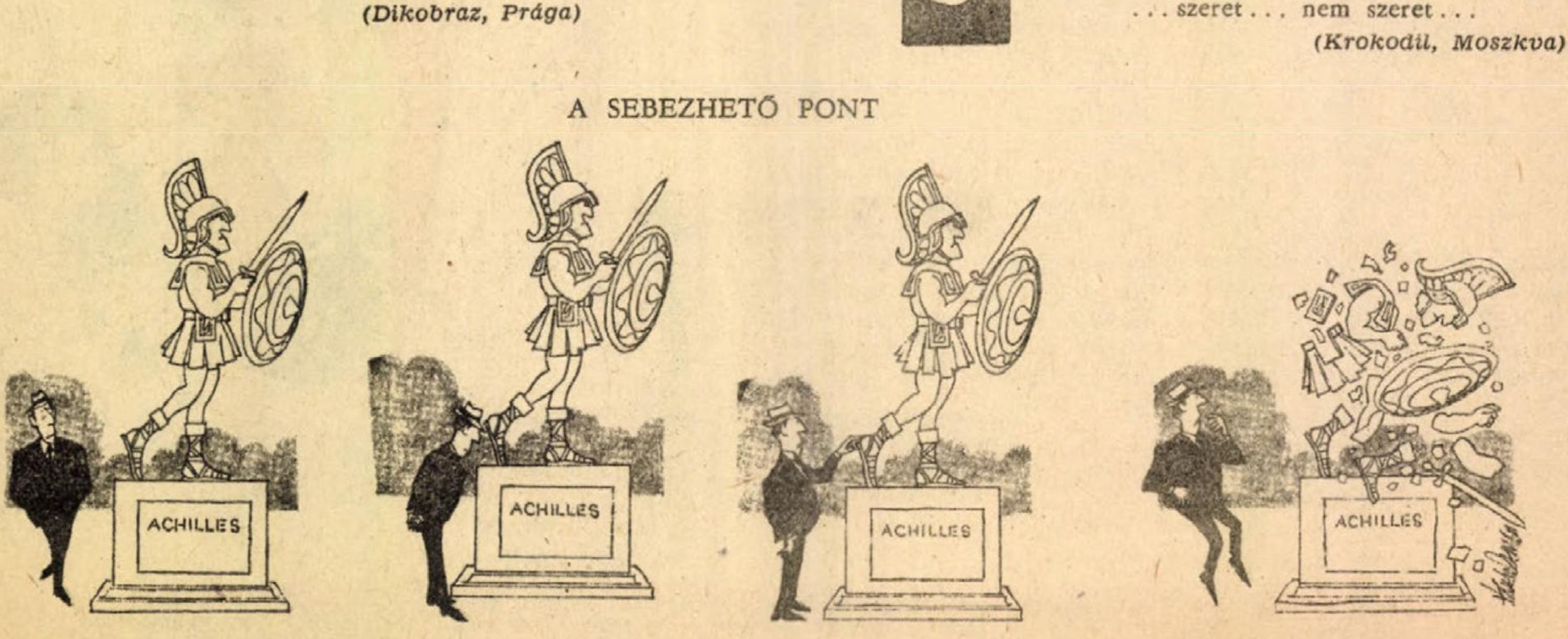

(Punch, London)

TAVASZI CSIBÉK

Fülöp György rajzai

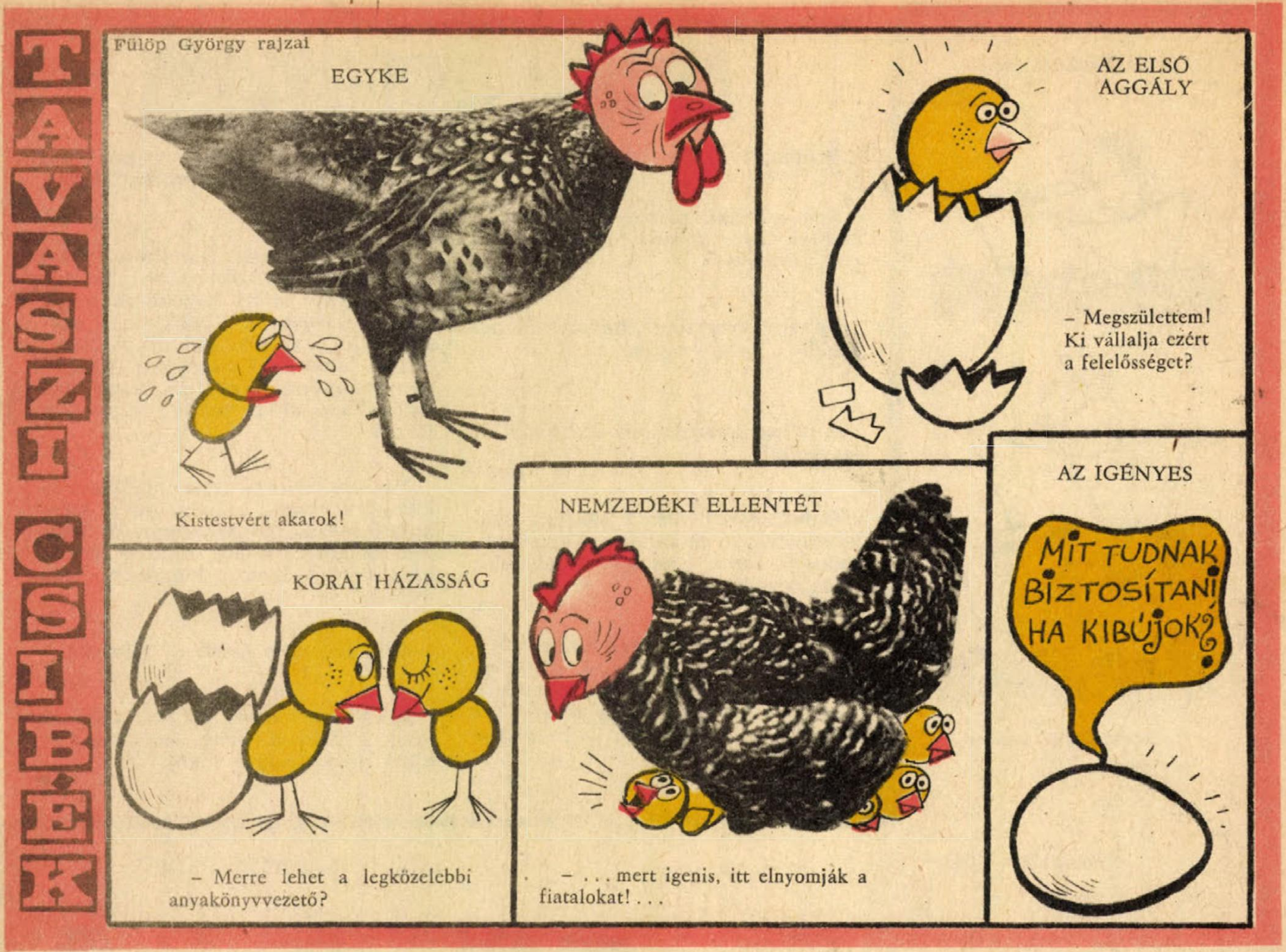

EGYKE

Kistestvért akarok!

AZ ELSŐ AGGÁLY

– Megszülettem! Ki vállalja ezért a felelősséget?

KORAI HÁZASSÁG

– Merre lehet a legközelebbi anyakönyvvezető?

NEMZEDÉKI ELLENTÉT

– ...mert igenis, itt elnyomják a fiatalokat!...

AZ IGÉNYES

MIT TUDNAK BIZTOSÍTANI HA KIBÚJOK?

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

VÁLÁS ELEKTROMOS MÓDRA

A Nyomdaipari Szakszervezet Gutenberg Művelődési Otthona – amely a szakszervezettel egy épületben van – 1966. január hó 1-től gazdaságilag különvált a szakszervezettől. Ezért fordultunk a Fővárosi Elektromos Művekhez azzal a kéréssel, hogy művelődési otthonunk villanyszámláját válasszák el a szakszervezetétől, és azt külön kapjuk meg. Ez meg is történt. Meglepetésünkre olyan értesítést is kaptunk, melyben közlik, hogy a szétválasztással kapcsolatban 4515 forinttal megterheltek bennünket. Telefonon érdeklődtünk, hogy milyen címen terheltek meg minket, hiszen a szétválasztással kapcsolatban az Elektromos Művek (a számlák kettéválasztásán kívül) semmiféle munkát nem végzett, ugyanazok a villanyórák, ugyanazon a helyen mérik fogyasztásukat, mint idáig.

Körülbelül nyolc-tíz helyre utasítgattak, de a végső válasz csak az volt, hogy az inkasszó a rendeletek szerint szabályos, tehát fizetnünk kell. Az ezzel kapcsolatos rendelethez nem értünk, de a hozzánk küldött értesítésből kitűnik, hogy csupán szerelés címén 1046 forintot számoltak fel, holott kint sem voltak.

Simon Endre
a Művelődési Otthon igazgatója

Pályaválasztási divatbemutató

Pusztai Pál rajza

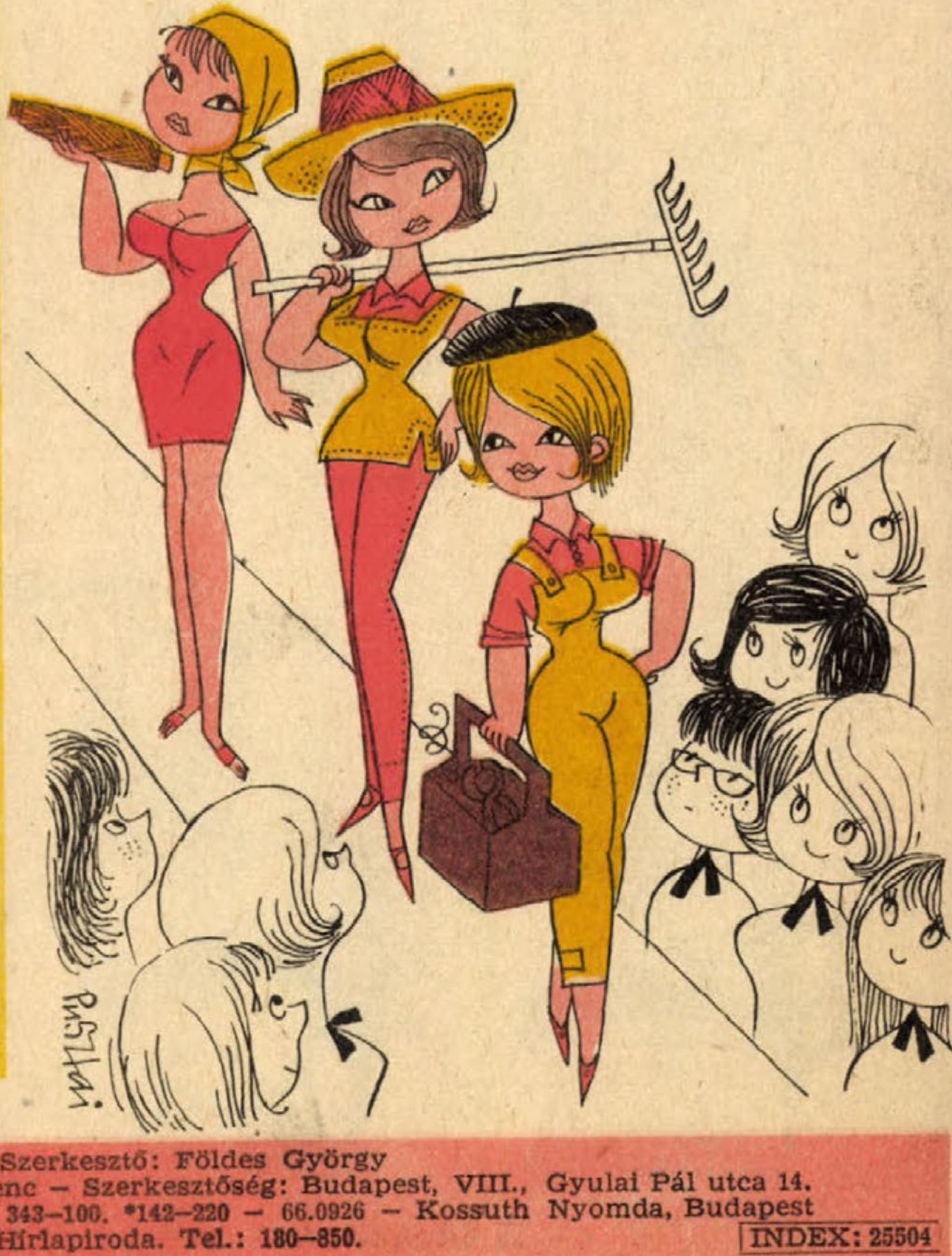

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335-718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220 – 66.0926 – Kossuth Nyomda, Budapest
Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850.
INDEX: 25504